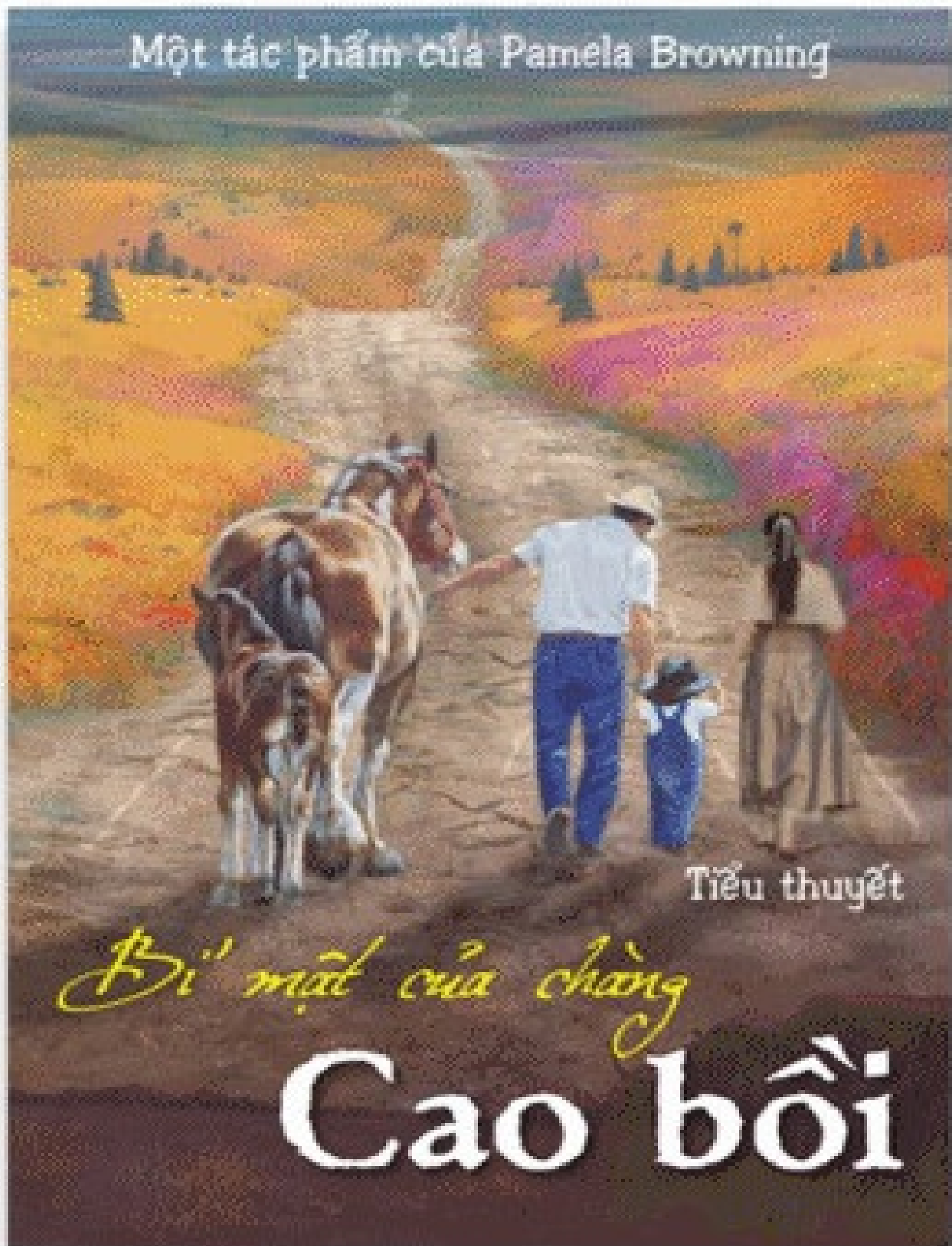

Một tác phẩm của Pamela Browning

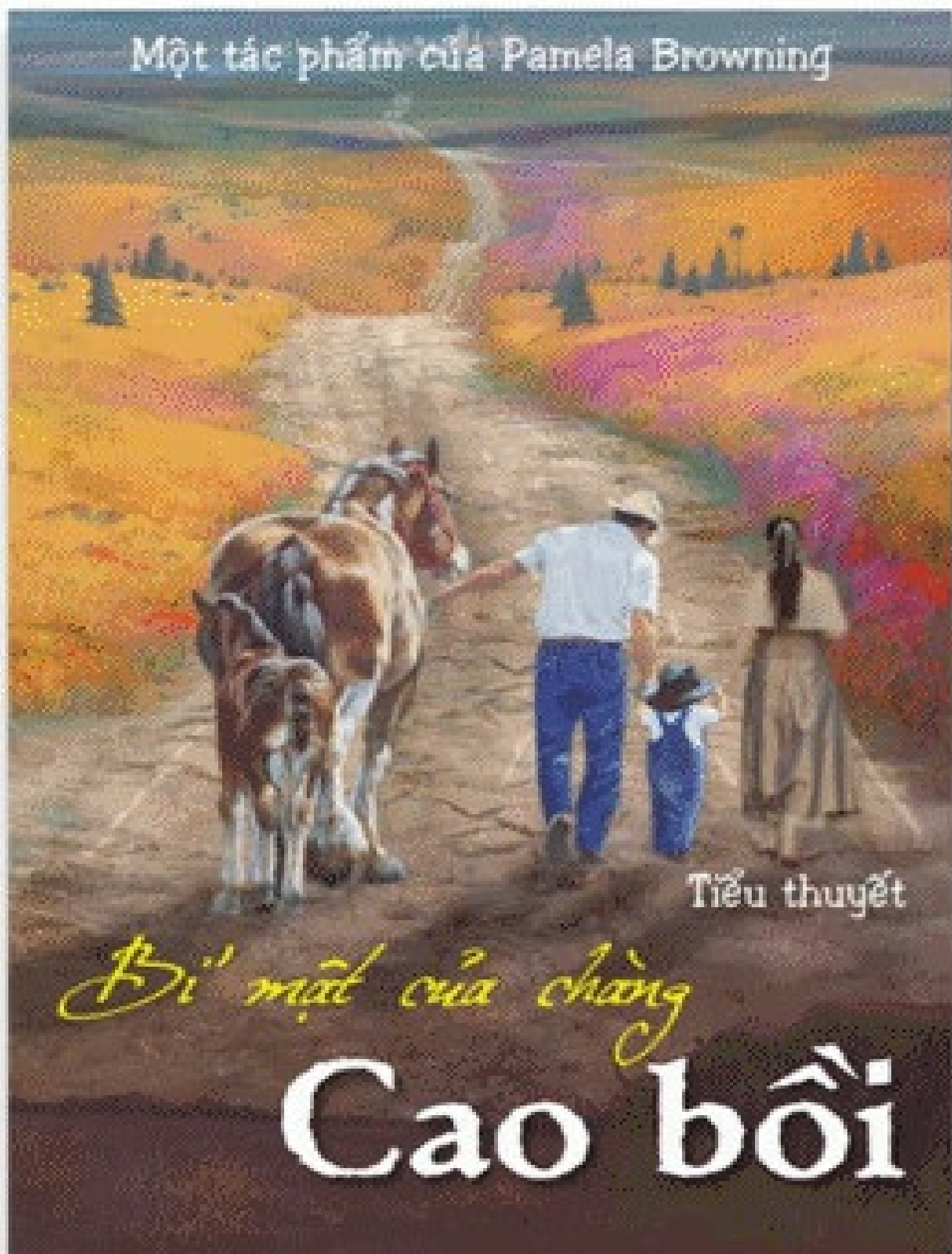

Tiểu thuyết

Bí mật của chàng

Cao bồi

Một tác phẩm của Pamela Browning

Tiểu thuyết

Biết mặt của chàng

Cao bồi

Bí mật của chàng cao bồi

Pamela Browning

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Phần Kết

MỤC LỤC

Chương 1- Chương 2 - Chương 3 - Chương 4 - Chương 5

Chương 6 Chương 7 - Chương 8 - Chương 9 - Chương 10

Chương 11 - Chương 12

Phần Kết

Chương 1

COLT MCCLURE NHẬN RA RẰNG NGƯỜI phụ nữ đang đứng ở trang trại chăn nuôi gia súc Banner-B rất xinh. Nhưng đó cũng là nơi hứa hẹn được thưởng thức những lon bia lạnh mà anh nhét trong chiếc túi đeo bên yên ngựa khiến anh thúc ngựa phi nước đại vào lối đi dài uốn lượn của trang trại.

Ngọn gió nóng Texas thổi tung những hạt cát bay vào bộ râu tua tủa năm ngày chưa được cạo của anh nhưng Colt chẳng để tâm. Giờ anh chẳng bận tâm tới bất cứ việc gì trừ việc tìm được một nơi để làm việc và một nơi để sống. Ô, và còn cả những lon bia mát lạnh đó chứ.

Bị giật mình bởi tiếng vó ngựa phi trên mặt đất rung chuyển, người phụ nữ giơ một tay lên che cặp mắt đang nheo nhìn ra phía mặt trời màu da cam đang lặn xuống đường chân trời, tay kia buông sát cạnh hông.

Anh thả lỏng dây cương cho ngựa dừng lại ở mép bãi cỏ khô đầy bụi phía trước một ngôi nhà hai tầng. Khi nháy từ yên ngựa xuống, anh nhận ra rằng cặp mắt của cô có màu xanh ngọc lạnh, sâu thẳm thẳm như biển cả. Hay ít ra anh nghĩ biển sẽ có màu như vậy, anh chưa bao giờ nhìn thấy biển cả. Và anh không bao giờ muốn mình trở thành một kẻ ngờ nghếch dưới đôi mắt này. Anh có thể chết chìm trong đôi mắt đó nếu anh cho phép mình làm vậy.

Làn không khí nóng lung linh giữa họ.

- Cô là Benathy Burke? – Colt hỏi.

Mái tóc dài màu vàng đỏ thành những lọn tóc quăn quanh khuôn mặt cô và xõa xuống bờ vai cô. Cách cô gật đầu khẳng định làm những lọn tóc quăn khể lắc khiến Colt choáng váng vì một cảm xúc mà đã từ lâu lắm rồi anh chưa hề cảm thấy.

Có lẽ đó không phải là cảm xúc. Có thể do lâu lắm rồi anh không tiếp xúc với phụ nữ. Phải, anh đã dự định làm việc ở đây và nhìn từ mọi khía cạnh thì nơi này của Gompers, Texas có thể là nơi thích hợp.

- Tôi là người chăm gia súc tìm việc qua thư. – Anh nói, phá tan im lặng.

Nước da cô nâu sẫm do ở ngoài trời nhiều. Cặp mắt cô lại khiến anh giật mình vì vẻ đẹp của chúng. Cô có chiếc miệng mềm mại, cặp môi đầy đặn và đỏ mọng không cần trang điểm. Nó tạo thành một chữ O hoàn hảo.

- Cô đã viết thư trả lời. Cô nói cô cần một người chăm gia súc. – Giọng anh cộc lốc và khàn khàn vì lâu ngày không được nói. Trong nhà tù anh không được nói nhiều.

- Tôi đã trả lời. Tôi chỉ không mong anh... tới. Người phụ nữ trả lời.

- Tôi đã đi qua thị trấn. Cố đi chu du một chuyến từ Oklahoma cho cả tôi và Buckaroo với một số người có thừa phòng trong toa xe của họ.

Cô là một phụ nữ nhỏ bé cho dù đôi bốt sòn có làm tăng thêm vài xăng-ti-mét cho chiều cao khoảng một mét năm sáu của cô và trông cô thực sự nữ tính trong chiếc áo sơ mi xếp nếp đó. Một chiếc áo sơ mi nam, quá rộng so với cô, được giặt nhiều lần đến nỗi chất vải cotton đã sòn bó sát bộ ngực tròn của cô.

Không có áo lót. Anh có thể nhận thấy điều này. Cô không cài chiếc khuy áo trên cùng để lộ ra khoảng ngực đẹp, trông thật hấp dẫn.

Cô hồ hững vờ vờ vạt áo trước rồi nhận ra rằng anh đang nhìn. Bàn tay cô thông xuống. Bàn tay bị chai, ráp, nhưng khá đẹp.

- Tôi ngủ ở đâu? – Anh hỏi. Anh rất kiêu kì. Trại chăn nuôi gia súc này trông rất lộn xộn, hàng rào xiêu vẹo, khu nhà ngủ dành cho nhân viên xiêu vẹo, ai mà biết còn những chỗ hổng nào nữa đây. Chắc hẳn ở đây có việc cho anh làm.

Cô chỉ ngón tay ra hiệu.

- Anh... anh sẽ thấy một căn phòng phía trên chuồng ngựa. Tôi sẽ dọn trước nếu biết anh đến. – Cô không nói giọng địa phương, dân địa phương thường nói giọng mũi như những dây đàn banjo lạc nhịp.

- Chẳng quan trọng chuyện nó có được dọn hay không. Tôi sẽ dọn. Tôi sẽ bắt đầu vào sáng mai. – Anh cộc lốc gạt đầu và bắt đầu dẫn ngựa đi.

- Anh chưa cho tôi biết tên anh.

Anh dừng lại và từ từ quay đầu lại. Bóng anh đổ dài che khuôn mặt cô.

- McClure. Clayton McClure. Họ thường gọi tôi là Colt.

- Được rồi, anh McClure, chúng ta sẽ gặp nhau lúc bảy giờ sáng mai tại phòng bếp của tôi. Dừng bữa sáng. Sau đó chúng ta sẽ nói về nhiệm vụ của anh.

- Vâng, thưa quý bà. – Anh đáp.

Anh biết cô nhìn theo suốt quãng đường đi tới chuồng ngựa nhưng anh không bận tâm. Ngay khi bật lon bia đầu tiên, anh đi ngay lên gác và nhìn ngó căn phòng nhỏ. Nếu có thể đặt tên cho một căn phòng nhỏ nửa gian có một phòng tắm nhỉ? Mọi vật bị phủ một lớp bụi đầy, nhưng đây là Texas. Đồ đạc bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Phải vậy thôi.

Colt chẳng khó chịu về việc thiếu bọt xà phòng để những giọt xà phòng chảy nhỏ giọt rồi xả vòi hoa sen trong phòng tắm. Sau đó anh lột chiếc chăn cũ mốc meo ra khỏi giường xếp và nằm dài trên chiếc đệm không trải ga. Không khí thật ngọt ngào, căn phòng không có cửa sổ. Da anh nhóp nhép mồ hôi trước khi chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh không ngủ mơ. Anh đã rèn được mình như vậy. Nằm mơ không phải là một cách tốt, nhất là khi những giấc mơ chi phối và đẩy người ta vào một thế giới tối tăm đáng sợ, nơi

những cơn ác mộng khiến người ta giật mình la hét.

Benathy Burke chăm chú nhìn khi Colt đi vào chuồng ngựa. Khi nhìn thấy anh xuất hiện từ đám mây bụi, cô đã nghĩ anh chỉ là một trong số những lữ khách đi ngang qua hiện ra do cái nóng của một ngày hè nóng nực. Cô hầu như đã quên bằng mất việc mình đã trả lời mẫu quảng cáo nọ.

Nhưng, cô tự thừa nhận, nếu cô tìm kiếm một người chăm gia súc theo các tiêu chuẩn của mình thì không người nào tốt hơn anh ta. Thân hình anh ta rất rắn chắc và uyển chuyển, không có một lạng mỡ thừa nào. Anh ta ngồi trên ngựa như thể sinh ra để làm việc này. Vai rộng, tay cuộn cuộn cơ bắp rất thích hợp để buộc dây và đóng dấu gia súc. Còn cặp mắt khao khát của anh ta nữa.

Điều này khiến cô ngạc nhiên. Khao khát điều gì nhỉ? Hoặc cặp mắt đó biểu hiện một vẻ xấc xược không hề che giấu dưới khuôn mặt tỏ ra lịch sự? Cặp mắt đó không những tỏ vẻ khao khát, chúng còn lạnh lùng như đá. Một cơn rùng mình chạy dọc theo xương sống cô cho dù nhiệt độ ngoài trời lúc này là hơn bốn mươi độ.

- Người tôi thấy đi vào chuồng ngựa là ai vậy?

Benathy quay người lại và thấy Frisco, người quản lý chân vòng kiềng của cô đang khập khễnh từ kho chứa dụng cụ tiến tới. Chú chó lai Jesse James kè kè bên cạnh ông.

- Một người tôi đã thuê để làm việc trong trại chăn nuôi. – Benathy đáp không tự nhiên.

- Gã nào vậy?

- Tên anh ta là Colt McClure. Tôi đã trả lời một mục quảng cáo.

- Mục quảng cáo nào?

Benathy đi một chân trên mặt đất.

- Đó là một loại đặt hàng qua bưu điện.

- Gì vậy? – Frisco ngạc nhiên. – Cô đang nói về chuyện gì vậy?

- Tôi đã đặt anh ta làm việc. Thông qua một quảng cáo. Anh ta đã tới. Chuyện là vậy. – Cô quay người đi về phía ngôi nhà nhưng Frisco đã tóm lấy cánh tay cô.

Ông ta tỏ ra ngờ vực.

- Cô đã đặt việc gã đó qua một trong những catalog mà cô luôn nhận được qua bưu điện ư? – Frisco luôn chế giễu cô về sở thích đối với các quyển catalog mua hàng qua bưu điện. Catalog hạt giống, catalog quần áo, catalog hàng tạp phẩm và catalog chăm sóc y tế, tất cả chúng đều có trong hòm thư của trang trại Banner-B.

Benathy cắn môi dưới.

- Mục quảng cáo đó nằm trong tạp chí *Chủ trang trại chăn nuôi gia súc*. Nó chiếm một phần tư trang, lại được viền quanh nữa. Tôi không thể không nhìn thấy.

Frisco thả tay cô và nhìn cô đầy ngụ ý.

- Cô sợ phiền toái nếu yêu cầu tôi làm chẳng?

- Tôi không yêu cầu ông, Frisco. Chúng ta cần người làm và chúng ta vô cùng cần anh ta.

- Tôi đang cố hết sức. – Frisco nói, tỏ thái độ tự vệ. – Tôi biết mình có hơi mệt mỏi, nhưng tôi không cho rằng cần phải thêm người nữa.

Benathy choàng cánh tay qua đôi vai gù của ông, mong rằng mọi hồi tiếp theo của màn kịch tranh cãi này không làm mất đi lòng tự trọng của Frisco, dù cô biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra.

- Tôi muốn ông hãy bình tĩnh bởi vì bác sĩ Hogan nói rằng ông phải làm vậy. Tôi không thể chịu được nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với ông.

Frisco bạnh quai hàm ra.

- Do đó cô mời một kẻ hoàn toàn xa lạ tới sống ở chuồng ngựa. Một kẻ xa lạ có vẻ là một kẻ xấu thực sự. Tóc lại quá dài nữa. Anh ta dường như là một kẻ không ra gì.

- Trước đây chúng ta đã có những tay chăn gia súc không thân thiện lắm, Frisco. – Cô cố không nghĩ đến cặp mắt của Colt McClure và cách cặp mắt anh ta nhìn cô như một viên đạn nhằm trúng mục tiêu của mình.

- Một trong những tay chăn gia súc cô nói đến thậm chí muốn có được ngựa của người khác, tay khác thì chè chén say sưa ở quán rượu trước khi lặn mất tăm mất tích ở đâu đó, tay cuối cùng thì phá hỏng cả chiếc xe tải nhỏ. Đó là chuyện xảy ra khi cô thuê những người cô không quen biết.

- Không cần phải nổi giận về chuyện này, Frisco. Ngoài ra, không ai trong số những người chúng ta biết lại muốn làm việc ở đây. Mott Findley đã thấy được điều đó. – Mott là anh họ của người chồng quá cố của Benathy. Điều anh ta muốn không ngoài việc gì khác là thấy trang trại Banner-B tan rã.

Trán Frisco cau lại, một dấu hiệu chứng tỏ ông đang suy nghĩ nhiều. Ông thọc tay vào túi.

- Chúng ta sẽ xem gã này làm việc ra sao. – Ông miễn cưỡng nói.

Benathy cúi người và gõ vào sau tai Jesse. Ngay lập tức con chó ngừng đập đuôi trên mặt đất bụi bặm và tề vào đám hạt cây hướng dương cô gieo bên cạnh ngôi nhà. Theo lời Frisco, nó luôn làm vậy khi thấy sung sướng.

Thói quen này của Jesse thật là quá thể.

- Mày biết đấy, Jesse, mày là một con bọ chét to xác đắt giá. Chỉ cần hai xu là tao có thể đổi mày lấy một con mèo già biết bắt chuột.

- Jesse ăn mèo để đùa giỡn. – Frisco cảnh báo – nó đã đuổi tất cả chuột ở chuồng ngựa đi rồi.

- Có lẽ tôi nên kiếm một con mèo đẹp để nuôi trong nhà, một trong những con mèo thuộc giống Ba Tư mặt đẹp ngồi trên bậc cửa sổ và làm nũng với tất cả chúng ta. Kể cả con chó lai vô ơn này.

Frisco có vẻ thương tổn.

- Cô thực sự muốn đuổi Jesse đi, thì cô hãy cứ làm vậy đi. Không cần phải nói Jesse nên phải làm gì đâu, cô cứ đuổi nó đi.

Benathy thở dài. Họ đã mua chú chó để giúp đỡ chăn đàn gia súc, nhưng ngay từ đầu nó đã không chịu làm công việc này. Thực tế là, không thể dạy Jesse được. Điều không may là nó và Frisco lại rất gần bó.

- Tốt hơn tôi nên đi tìm dụng cụ để đào các hố trụ cột. Ngày mai tôi định để tay chăn gia súc mới của chúng ta làm hàng rào mới. – Cô nói.

Con mắt còn lại của Frisco nhìn cô vẻ triu mến.

- Đừng trông mong gì ở gã đó. – Ông ta nói.

Benathy vẫn giữ bình tĩnh khi đi tới chỗ kho chứa dụng cụ. Frisco sẽ phải mất vài năm để học cách tuân lệnh một bà chủ. Hơn nữa, cô đã hứa với Justin rằng sẽ làm cho trang trại Banner-B thành công.

Cô phải làm được điều đó. Dù có bất cứ vấn đề gì.

Buổi sáng hôm sau, đúng sáu giờ mười lăm phút, Benathy vội vã xuống gác để cầm bình pha cà phê. Cô không bao giờ đặt chuông báo thức bởi vì cô luôn dậy vào giờ này, dù nắng hay mưa, dù ngày nghỉ hay ngày thường. Nhưng hôm nay thì khác. Hôm nay cô phải hỏi chuyện Colt McClure.

Cô rút cho mình một tách gần đầy, hai tay nâng tách cà phê đang bốc hơi thơm phức. Cô ngừng lại để nghe những tiếng lú lo đầu tiên và rồi những tiếng chim lạnh lót vang lên ngoài cửa sổ. Những tia sáng bạc nhẹ nhàng của buổi sáng chiếu khắp căn nhà, để lộ ra một bức màn xám che phủ mọi vật.

Như thường lệ, cô bật radio để nghe bản tin nông trại và trang trại buổi sáng. Ở chuồng gà bên dưới, tiếng gà trống khàn khàn cất lên chào đón mặt trời. Rồi lát nữa đây, ánh nắng sẽ trở nên gay gắt, hút hết hơi ẩm của bờ cỏ, cây cối, rau quả trong vườn.

Khi lần đầu tới trang trại Banner-B, cô đã cảm ghét miền Tây Texas này với những ngọn gió bất tận, với bụi bặm, nắng nóng và mặt trời chói chang, chưa kể đến thức ăn khó nuốt nổi của nó. Dần dần, sau một thời gian tự điều chỉnh một cách khó khăn cùng với món sốt cay Texas, Benathy đã trở nên hòa nhập với không gian bao la và con người cởi mở nơi đây.

Dù sao, cô thở dài, cô cũng đã ở đây rồi. Ít ra cô đã học được cách chịu đựng được thức ăn. Người khác có thể khoe khoang về khả năng chịu đựng sắt thép của mình. Còn Benathy thì tự hào về bụng dạ mình, được tôi luyện thường xuyên bởi nước sốt hạt tiêu nóng bỏng.

Vừa nghe bản tin trên đài, cô vừa nghĩ phải bố trí công việc cho tay chân gia súc mới như thế nào. Trước hết cô phải biết cái gã McClure này có biết phải đào hố trụ cột như thế nào không đã. Trong khi anh ta làm công việc đó, cô sẽ lái xe vào thành phố và nói chuyện với Fred Kraegel về việc cho cô vay thêm tiền để mua dây thép gai. Sau đó cô sẽ xử lý Rắn chuông, con ngựa bất kham nhất trên đời này.

Nhưng trước khi bắt đầu bất cứ công việc nào, cô phải ăn vận chỉnh tề đã, nghĩa là cô phải mặc chiếc quần jean và một trong những chiếc sơ mi cũ của Justin, giống như mọi ngày. Chẳng cần phải thay đổi cách ăn mặc khi hỏi chuyện một người làm thuê mới. Cô nhớ lại bộ đồ gần đây nhất cô đã may để dùng trong đám tang của chồng cô cách đây đã năm năm rồi.

Trước khi kết hôn, trước khi chuyển từ Wichita tới Gomper, Texas để bắt đầu một cuộc sống mới với tư cách là vợ và một trợ thủ của Justin Burke, Benathy làm việc ở một văn phòng trong một tòa nhà lớn có máy điều hòa nhiệt độ. Cô ăn vận thời trang với những bộ đồ hợp mốt và giày cao gót, làm việc từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều trong một công ty bảo hiểm. Lúc đó cô là Benathy Carroll, chơi với một hội độc thân, lượn quanh thành phố trên chiếc ô tô không mui màu đỏ, chưa từng có một chiếc máy giữ độ ẩm trong đời.

Giờ thì cô cưới ngựa và chăn nuôi gia súc, lái chiếc xe tải nhỏ không mui cũ kỹ, qua những cơn mưa và rãnh nước khô cạn của trại Banner-B, nhưng bộ duy nhất của cô là chăm sóc da bằng những chai nước lớn từ chiếc máy giữ độ ẩm mà cô đặt hàng định kỳ từ một trong những quyển catalog mà Frisco luôn chỉ trích. Sở thích chính của cô là ngồi mơ mộng về việc mở mang trại chăn nuôi mà cha của Justin đã để lại cho anh thành một nơi thực sự có tên tuổi.

Tuy nhiên lần này còn quá xa để nói đến tương lai. Cho tới khi cô có thể mua được những bộ quần áo đẹp và lại dùng đồ trang điểm, cô sẽ không chú ý đến khuôn mặt hoặc vóc dáng mình nữa.

Nhưng tôi mới chỉ ba mươi tuổi thôi. Cô thường tự nhắc mình về chuyện này. Nhiều lúc, cô cảm thấy mình già hơn, trách nhiệm về trang trại đè nặng lên đôi vai cô. Cô không có gia đình riêng của mình, xa cách với bạn bè ở Wichita bằng một cuộc sống mà họ thường không hiểu, do vậy cô thường cảm thấy cô đơn.

Những suy nghĩ này đột ngột chấm dứt bởi những tiếng bước chân không thể lẫn được trên những tấm gỗ lát ở cổng sau. Cô liếc nhìn đồng hồ thấy rằng giờ mới chỉ có sáu rưỡi sáng, quá sớm nếu là Frisco và chắc chắn quá sớm nếu là anh chàng Colt McClure. Và Mott Findley thường không nghênh ngang bước vào cổng nhà cô vào giờ này.

Cô thận trọng nhìn qua chiếc rèm cửa. Ánh mặt trời chưa chói chang lắm.

- Thừa quý bà! – Giọng Colt McClure cất lên phía sau và cà phê sánh qua miệng tách trước

khi cô đặt nó xuống bồn rửa đánh xoảng một cái. Đột nhiên cô nhận ra rằng mình không mặc gì dưới chiếc áo choàng cũ được viền dây. Quay lưng lại cửa sổ, cô buộc hai sợi dây áo choàng lại với nhau.

- Tôi đã nói với anh là bảy giờ cơ mà. – Cô lạnh lùng nói.

Anh ta đằng hắng.

- Không sai, thưa quý bà, nhưng tới đây làm việc. Tôi chẳng thấy phiền hà gì khi bắt đầu sớm.

- Được rồi. – Cô nói. Chiếc váy ngủ của cô dường như không chật lăm và cô không biết liệu nó có để lộ thân hình mình không. Cô thấy yên tâm khi liếc qua hình ảnh mình trên cửa lò vi sóng. Chiếc áo ngủ màu vàng không để lộ gì cả.

Cô tắt đài.

- Mời vào! – Cô nói. Cô quay lưng ra phía cửa, thắt chiếc đai buộc quanh áo choàng chặt hơn và bận rộn lấy cho Colt một tách cà phê trong khi anh ta vào bếp. Cà phê bốc mùi thơm phức. Cô thường pha cà phê đặc.

Khi cô quay lại thì anh chàng Colt McClure với chiều cao hơn một mét tám đã đứng cạnh chiếc bàn và đang vò mép chiếc mũ đen đã sờn của mình bằng đôi bàn tay to tướng. Người anh ta bốc mùi xà phòng. Anh ta mặc áo da, quần jean xanh và mái tóc sẫm được hất ra sau tai. Hôm nay trông anh ta đỡ dữ tợn hơn. Anh ta đã cạo râu, để lộ ra chiếc cằm vuông và gầy. Mắt anh ta lấp lánh trên khuôn mặt trũng sâu và cô cố tìm xem có ẩn giấu sự xấc xược mà cô đã nhận thấy ngày hôm qua không. Nếu có vẻ đó thì lúc này anh ta cũng không để lộ ra.

Anh ta không phải loại đẹp trai chết người, còn lâu mới được như vậy. Một chiếc sẹo chia đôi một bên má anh ta. Nhưng anh ta có vẻ mạnh mẽ. Chắc chắn anh ta là người gây ấn tượng, vai rộng, bụng phẳng và cặp chân dài. Chiếc quần jean của anh ta đã sờn và mềm. Cặp hông anh ta, nhưng chẳng phải việc của cô để nghĩ về cặp hông anh ta hay bất kỳ phần nào của cơ thể anh ta.

- Mời ngồi! – Cô nói, cố nở một nụ cười băng quơ – Đường? Kem?

- Đen. – Anh ta nói. Anh ta ngồi xuống một trong những chiếc ghế trong bếp. Kể cả lúc ngồi, anh ta cũng chắn cả luồng sáng chiếu từ cửa vào.

Cô đẩy tách cà phê đến trước mặt anh ta và đặt một chiếc thìa xuống bên cạnh. Anh ta hạ mi xuống mà cô cho rằng cử chỉ đó tỏ vẻ tôn trọng cho tới khi nhận ra rằng anh ta đang nhìn đôi bàn chân trần của cô. Ngón chân cô cong lên một cách không chủ ý và cô cảm thấy một luồng khí nóng chạy từ ngực lên cổ rồi lên má cô.

Cô lúng túng quay đi, nhanh đến nỗi phần dưới chiếc áo choàng của cô khẽ mở ra. Cáu tiết, cô giật mạnh để khép lại. Cô có thể làm bất cứ thứ gì để kẹp chiếc áo choàng giữa hai đầu gối nhưng cô không thể. Cô không muốn mình tỏ ra vụng về.

Cô muốn tỏ vẻ nghiêm túc với tay chân gia súc mới, nhưng có lẽ điều này đã trở thành vô

ích. Tuy nhiên, cô phải cố thử.

- Tôi tin mục quảng cáo của anh là trước đây anh đã làm việc trong một trại chăn nuôi gia súc. – Cô tỏ ra nghiêm nghị khi đặt trứng, bột mì, sữa và thịt hun khói lên chiếc quầy cạnh bếp nấu.

- Vâng, thưa quý bà. – Anh ta đáp bằng giọng khàn khàn, rỉ như bản lề cửa cũ.

Nếu cô muốn có thêm thông tin, chắc chắn cô phải hỏi.

- Loại công việc gì?

- Mọi việc.

- Anh có thể nói cụ thể hơn không?

- Buộc dây, đóng dấu, chăn nuôi gia súc, sửa chuồng trại, khơi thông cống rãnh, chất cỏ khô, luyện ngựa...

- Anh làm tốt chứ? – Cô đặt những lát thịt hun khói lạnh vào chiếc chảo đã được đun nóng.

- Về việc gì, thưa quý bà?

- Luyện ngựa.

- Tôi nghĩ vậy.

- Quan điểm của anh về việc đó như thế nào? – Cô hỏi. Cô bắt đầu cắt bánh quy theo cách mà Dita, vợ Frisco đã dạy cô nhiều năm trước khi cô tới đây mà không có ý nghĩ phải nướng bánh quy như thế nào cũng như làm thế nào để buộc dây, đánh dấu gia súc hoặc dựng hàng rào.

Anh ta nhìn cô cắt những miếng bột nhào tròn, mắt khẽ nheo lại như thể nghi ngờ câu hỏi đánh bẫy.

- Quan điểm ư, thưa quý bà?

- Xin đừng gọi tôi là quý bà. Anh có thể gọi tôi là Burke, hoặc Benathy, nếu anh thích.

Anh ta không nói gì cả.

- Tôi hỏi quan điểm của anh về việc luyện ngựa. – Cô nhắc anh ta.

Anh ta im lặng một lúc trước khi trả lời.

- Tôi không thích nghĩ rằng đó là việc luyện ngựa. Tôi thích nghĩ rằng đó là việc nuôi dạy. Tôi nghĩ nếu cô có một con ngựa để dạy dỗ, thì việc đó giống như nuôi dạy một đứa con vậy. Mỗi quan hệ tương lai của cô với con ngựa phụ thuộc vào cách cô đối xử với nó như thế nào.

Cô thực sự ngạc nhiên trước những lời bất ngờ, dễ hiểu này và khẽ liếc nhìn anh ta.

- Anh dạy được nhiều ngựa rồi chứ?

- Một con số tương đối. Kể cả một số con ngựa bất kham.

Cô quay lại nhìn anh ta. Cặp mắt sẫm, sâu của anh ta đầy vẻ suy tư và trong sáng, với những tia sáng lấp lánh trong ánh mắt.

- Và anh làm thế nào với những con ngựa không chịu hợp tác? – Cô nghĩ tới Rắn chuông, một chú ngựa bất kham hai tuổi đã gây nhiều khó khăn cho cô.

Cặp mắt lạ thường của Colt nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Giờ giữa họ chẳng còn vẻ lúng túng nữa.

- Cô phải dạy những con ngựa bất hợp tác này như những con nhím ân ái với nhau. Rất nhẹ nhàng, thưa quý bà... thưa cô Burke.

Cô quay mặt đi, không muốn anh ta thấy rằng cô đang bị lôi cuốn cũng như đang lúng túng. Cô cho bánh quy vào lò và sập cửa lò lại. Tiếng động dội lại nghe thật vụng về trong khung cảnh yên lặng. Có lẽ nó chỉ vụng về với cô thôi. Cô không dám nhìn anh ta.

- Anh McClure, anh ăn mấy quả trứng và thích chế biến theo kiểu nào?

- Tốt hơn cô nên gọi tôi là Colt. Và tôi có thể ăn năm hoặc sáu quả. Tráng ốp-lết.

- Tôi thường không nấu ăn hộ. Từ giờ trở đi, anh sẽ ăn với người quản lý trang trại ở ngôi nhà của ông ấy. – Giờ cô đã dựng lên hàng rào ngăn cách, cô không tạo sự thân mật với những tay chăn gia súc.

- Được rồi.

Cô hít một hơi thở dài trấn tĩnh.

- Tốt hơn tôi nên giải thích rõ. Frisco là người quản lý của tôi và ông ấy đã ở đây từ khi người chồng quá cố của tôi còn nhỏ. Dita là vợ ông ấy, chị ấy làm việc rất chăm chỉ. Chị ấy làm công việc của một người đàn ông. Eddie là cậu con trai mười chín tuổi của họ và nó nấu nướng, làm những công việc lặt vặt và làm vườn – Cô không nói cho Colt biết hết chuyện về Eddie, tự anh ta sẽ nhận ra.

- Chị Dita đó, ý cô muốn nói là một người lao động thực sự?

- Đúng vậy, đó là điều mà tôi muốn nói. Chị ấy khoảng bốn mươi tuổi và rất khỏe mạnh. Chị ấy cũng đáng tin cậy và có tính độc lập, nhiều hơn những gì có thể nói về một ai đó.

- Tôi hiểu. – Colt đáp, dù cô thấy anh ta đang bối rối về một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi

được thuê như một người làm công ở trại chăn nuôi gia súc. Đúng vậy, Dita là một món quà trời ban. Dita, Frisco và Eddie là gia đình của cô. Họ không có mối quan hệ huyết thống với cô, nhưng giờ họ là tất cả những gì cô có từ khi Justin mất. Còn bố mẹ cô thì đã mất khi cô còn nhỏ.

- Anh không từ chối công việc vất vả chứ? – Cô hỏi Colt.

- Đó là điều tôi đang đợi. – Colt bình thản đáp.

- Tôi cho rằng anh sẽ thấy nó ở Banner-B.

- Có vẻ như vậy đó. Hãy nói cô muốn tôi làm gì hôm nay?

- Hãy đào hố trụ cột. – Benathy nói – Anh sẽ thấy các dụng cụ đào hố ở một ngăn trống trong chuồng bò và người quản lý của tôi sẽ nói cho anh phải bắt đầu từ đâu.

Cô bắt gặp cặp mắt anh ta liếc nhìn bộ ngực cô nhưng anh ta vội liếc ra chỗ khác khi nhận thấy cô biết. Cô phải làm gì để trả đũa? Tổn thất độ tự phụ, hay trừng mắt nhìn ư?

Colt McClure không thuộc loại người cô ưa thích. Anh ta chỉ là một kẻ đi ngang qua và không nghi ngờ gì nữa, có một điều gì đó khó chịu về anh ta. Một thứ gì đó không thể coi thường được. Và còn một thứ gì đó nguy hiểm đủ để khiến hồi chuông cảnh giác rung lên trong đầu cô.

Cô đã định hỏi lần làm việc gần đây nhất của Colt là ở đâu và cô muốn anh ta kể chi tiết nhưng phản ứng tự nhiên của cô đối với anh ta vượt ra ngoài những hành động bình thường của cô. Nó làm cô bối rối và khiến cô cảm thấy có lỗi, cô không được nhìn vào một người đàn ông khác vì Justin. Cô nhận ra rằng sự khêu gợi là một thứ mà cô sẽ chẳng bao giờ có nữa, giống như cũng chẳng được mặc những bộ đồ hợp mốt để đi làm và nhận lương định kỳ.

Nhưng tại sao cô lại cảm thấy một cái gì đó thân thuộc hấp dẫn lan tỏa dưới làn da cô. Tại sao nhịp tim cô lại đập mạnh dưới những nếp gấp của chiếc váy ngủ?

Còn gã đàn ông phải chịu trách nhiệm về những xáo động của cô lại hoàn toàn không nhận biết điều này. Anh ta đang ngấu ngiến trứng và bánh quy như thể không còn có ngày mai. Anh ta có chiếc miệng gợi cảm và đôi bàn tay to và ngay lập tức cô liên tưởng đến việc chiếc miệng đó sẽ thám hiểm cô và đôi bàn tay đó vuốt ve ngực cô.

Không!

Gã đàn ông với phẩm chất chưa được biết và chẳng có gì để khen ngợi anh ta trừ vóc người phù hợp và việc anh ta sẵn sàng làm việc ở trang trại Banner-B. Có lẽ cô không nên thuê anh ta, nhưng cô phải làm gì khác được? Cô đã hứa với Justin là sẽ làm cho trang trại phát đạt và cô không thể tự mình làm được, kể cả với sự giúp đỡ của Frisco và gia đình ông ta. Và có lẽ cô không thể làm được tất cả những điều đó nếu gã anh họ Mott thành công trong việc giật được chỗ này khỏi tay cô.

Ồ, tại sao cô lại nghĩ đến điều đó? Đột nhiên những giọt nước mắt dâng lên trong mắt và cô lặng lẽ chùi. Nếu Mott thành công, nhưng cô đã tự chủ rằng cô không thể để cho chuyện đó xảy ra, bất kể gã ta có năng lực đến thế nào, bất kể các mối quan hệ chính trị của gã ta là gì đi chăng nữa.

- Có chuyện gì à, cô Burke?

Benathy không thể lộ ra vẻ tổn thương của mình trước mặt gã đàn ông này được. Hoặc đối với bất cứ ai khác. Vết tổn thương thường được coi là sự yếu đuối. Nhưng đôi khi cô cảm thấy nỗi cô đơn như một chiếc kẹp bóp nghẹt trái tim cô và đôi lúc cô nghĩ rằng mình không thể chịu đựng được nỗi đau đó.

Cô quẳng chiếc xẻng nấu vào bồn rửa đánh xoảng một cách lơ đãng. Cô nói mà không quay đầu lại.

- Nếu có thắc mắc gì về công việc, hãy hỏi Frisco.

- Xin cảm ơn về bữa sáng. – Colt nói sau lưng cô. – Và cô có tấm ga trải giường nào không?

Benathy giả vờ không nghe thấy nhưng cô mong rằng giá mà cô đã nghĩ về điều đó. Tất nhiên anh ta cần ga trải giường và có lẽ một số thứ khác nữa.

Những thứ khác mà cô không dám tính tới. Thậm chí cô cảm thấy có tội nếu nghĩ tới. Nhưng cô chắc rằng họ cũng phải làm điều gì đó với chiếc giường.

Chương 2

LÚC MỘT GIỜ CHIỀU, MẶT TRỜI TRỞ NÊN CHÓI CHANG. Colt quạt trán bằng ống tay áo mà anh buộc quanh thắt lưng để tăng sự râm nắng cho làn da xanh xao do ở tù. Trong ba năm qua anh không được ra ngoài trời nhiều. Trong tù các tù nhân chỉ được phép ra ngoài một giờ một ngày để tập thể dục.

Anh nhìn đường chân trời đầy bụi trước mặt rồi tiếp tục làm công việc đào hố. Đây chẳng phải loại công việc hấp dẫn gì nhưng nó khiến anh có thời gian để suy nghĩ.

Suy nghĩ là một trò tiêu khiển mà anh đã có khi còn ở trong tù vì ở đó chẳng có gì khác để làm ngoài việc tìm kiếm các thông tin luật ở thư viện nhà tù để giúp anh thắng một vụ kiện mới. Và ơn Chúa, anh đã được thả. Vấn đề là anh đã không nghĩ ra mình muốn làm gì với phần đời còn lại. Khi người ta không nghĩ mình phải làm gì để có cuộc sống thực sự, người ta sẽ không đặt kế hoạch cho điều đó. Ít ra anh đã không có một kế hoạch nào cả. Tất cả mọi kế hoạch của anh đã sụp đổ khi quan tòa tuyên án anh hình phạt tù.

Anh tiếp tục đào ở điểm tiếp theo. Giờ anh có thể thấy một chiếc xe tải xập xệ ở phía đám bụi và đoán rằng có lẽ Frisco tới để kiểm tra xem anh có làm việc hay không. Ông già đó không nghĩ tốt về anh lắm. Colt đã nhận ra điều này ngay từ lần đầu gặp mặt họ gặp nhau.

Chiếc xe nẩy lên rồi lại đỗ lại cách chỗ Colt đứng một quãng. Colt vẫn bình thản làm việc, biết rằng anh phải chứng tỏ bản thân mình. Trước sự ngạc nhiên của anh, người ra khỏi xe không phải là Frisco mà là Benathy Burke.

-Xin chào – cô nói – Công việc thế nào rồi? – Cô có vẻ thận trọng và nghiêm nghị. Anh không biết liệu cô có bỏ được thái độ lạnh lùng đó không.

Anh đứng thẳng người dậy và dựa vào dụng cụ đào hố. Một dòng mồ hôi chảy sau lưng anh.

-Đang tốt đẹp, - anh đáp.

-Tôi mang đến cho anh thứ gì đó để uống. – Cô có vẻ khéo léo nguy tạo khi lấy từ xe xuống một chiếc phích giữ nhiệt lớn và một chiếc bình thủy tinh và rót cho anh một cốc trà đá. Trà thật ngọt, đúng kiểu anh thích. Anh cảm ơn cô rồi uống, trước khi với tay lấy bình nước để rót cốc nữa.

Kể cả trong cái nắng khốn khổ này, trông Benathy vẫn thật mát mẻ như thể cái nắng không tác động đến cô. Cô đứng khá gần khiến anh có thể cảm nhận mùi thơm ngọt ngào của làn da cô và nó khiến anh nhớ tới mùi nước hoa dại trên thảo nguyên. Cặp mắt Colt tình cờ liếc xuống phía dưới chỗ cổ áo cô. Hôm nay chiếc áo sơ mi của cô, chiếc áo rộng giống như ngày hôm qua, được cài khuy cao hơn.

Cặp mắt anh liếc đi chỗ khác, tới cánh tay hơi xanh của cô, tới những lọn tóc màu vàng nhạt lấp lánh nắng, cách cô đứng nghiêng một bên dưới sức nặng của chiếc phích giữ nhiệt. Anh cảm thấy một thứ gì đó cồn cào trong bụng và lần thứ hai anh với tay lấy bình nước trong cố gắng làm dịu đi ngọn lửa đang thiêu đốt.

Anh buộc mình phải nhìn đi nơi khác và đột nhiên anh nhận thấy trên đường cao tốc có một chiếc ô tô mui kín màu sáng đang từ từ giảm tốc độ. Điều này là không bình thường vì khi đi trên một con đường cao tốc ở một nơi vắng vẻ như thế này, mọi người thường có xu hướng phóng nhanh. Chiếc xe đột ngột dừng lại rồi lại tăng tốc ngay. Benathy cũng nhìn theo hướng đó rồi quay sang phía anh.

-Anh đã nói với Frisco về bữa tối chưa? – Cô hỏi.

-Vâng, thưa quý bà. – Colt đáp. Rồi anh nhớ ra cô không thích được gọi là quý bà. Dù sao thì gọi là cô Bruke không hợp với cô lắm. Tốt hơn anh nên gọi cô là Benathy nhưng gọi thế thì có vẻ thân mật quá. Thôi được, từ giờ anh sẽ không gọi cô là gì cả. Dù anh nghĩ rằng cái tên Benathy rất hợp với cô, dịu dàng và nữ tính, giống như cô vậy.

-Và ông ấy có nói với anh khi nào phải có mặt không?

-Sáu giờ. – Colt đáp. Vì anh không gọi cô là quý bà, anh nghĩ nên gọi trống không. – Bữa trưa hôm nay rất ngon. – Anh nói thêm.

-Eddie nấu bữa trưa. Nó rất giỏi. – Cô chăm chú theo dõi phản ứng của Colt, nhưng anh ta không bộc lộ điều gì cả. Chắc chắn anh ta biết về đứa trẻ đó. Những dấu hiệu nhận biết không thể nhầm lẫn được. Eddie mắc bệnh Down. Đó là sự thử thách về tinh thần. Nhưng điều đó không khiến Eddie trở nên khó chịu. Cậu rất nhã nhặn, thân thiện và chu đáo.

-Tôi không thể nói mình đã từng ăn một tảng thịt ngon hơn thế. – Colt nói.

Khuôn mặt Benathy mở một nụ cười. Rõ ràng là đứa trẻ có ý nghĩa rất nhiều đối với cô.

-Anh sẽ ăn ngon miệng hơn ở nhà Neilsons. – Cô nói.

Anh gật đầu, sững người vì vẻ rạng rỡ của cô khi cô mỉm cười như vậy.

-Tôi sẽ để lại chiếc bình giữ nhiệt đựng trà này cho anh. – Cô nói và đặt nó xuống đất – Trong chuồng ngựa có những viên thuốc muối và anh nên dùng nó trong thời tiết này. Anh có thể giữ chiếc bình nhiệt. Anh cần thứ gì đó để uống khi làm việc cách xa nhà trong cái nóng nực này.

-Vâng, xin cảm ơn. – Anh nói.

Không nói gì thêm nữa, cô quay trở lại xe và bước vào trong xe. Khi máy xe nổ, cô lùi xe lại rồi quay vô lăng, để lại Colt đứng một mình cạnh đám bụi.

Colt đứng nhìn cô đi, nghĩ rằng những con búp bê cao cấp như cô đã lãng phí thời gian ở đây, ở nơi vắng vẻ này. Benathy Burke nên ở những nơi có những cây cọ đứng đưa trong làn gió đêm với những người đàn ông hấp dẫn lượn lờ xung quanh trước vẻ đẹp khác thường của cô.

Nhĩ đến chuyện đó anh có thể tưởng tượng được nhiều, nhưng anh không nghĩ cô thích chuyện đó. Cô đã ngụ ý rõ ràng rằng mối quan hệ giữa họ chỉ là công việc mà thôi.

Anh tự hỏi về cô, tự hỏi cô đã đấu tranh bao lâu để đi tới một nơi như chỗ này. Hẳn cô phải có sự can đảm nào đó để không bỏ cuộc trước tình trạng hiển nhiên của trang trại chăn nuôi Banner – B. Tại thời điểm này, đã có rất nhiều những tay chủ trại đầy kinh nghiệm phải cuốn gói ra đi. Nhưng xem ra cô chưa nghĩ nhiều đến việc bỏ cuộc. Cô không phải là một kẻ lẩn tránh. Đó là một điểm chung giữa anh và cô.

Chiếc xe biến mất ở đường chân trời. Colt quay lại với công việc và anh tiếp tục đào một chiếc hố khác. Anh nghĩ về bà chủ mới của mình, tưởng tượng ra hình ảnh cô dưới những tán cọ trong một bộ bikini mỏng manh, hình dung ra một ánh mắt tán tỉnh bên lên dưới cặp mắt màu xanh đáng nhớ đó.

Có lẽ anh nên từ bỏ những giấc mơ, nhưng không có lý do gì mà đôi khi anh không thể mơ mộng chút ít.

Colt nghe thấy những tiếng huyền não khi anh cất dụng cụ đào hố trong kho chứa dụng cụ lợp mái tôn sòng, nơi anh nghĩ là chỗ chứa dụng cụ chứ không phải là ở chuồng ngựa nơi anh tìm thấy dụng cụ đào hố. Một tiếng ngựa hí lên đau đớn, tiếng hí vọng lại khoảng giữa chuồng ngựa và kho chứa dụng cụ. Nỗi sợ hãi của ngựa là một điều mà Colt không thể chịu đựng được khi nghĩ tới. Anh biết, giống như cảm thấy, rằng đó là một tín hiệu không tốt đẹp gì.

Anh chạy ra khỏi kho và tìm tới nơi đó. Một chú ngựa lang đang chạy quanh đường vành đai bãi quây phía sau chuồng ngựa. Dù chuyện gì đang xảy ra cũng không thoát khỏi cặp mắt tinh tường của anh, nhưng giờ mọi vật đang bị che phủ bởi một đám bụi mù đang cuộn trên không trung.

Rồi anh thấy Benathy Burke đang trèo lên hàng rào, những lọn tóc quăn đã được hất ra sau lưng. Cô kéo lê một chiếc thùng lọng.

-Chuyện gì vậy? – Anh la lên.

-Con ngựa chết tiệt này. – Cô la lên trả lời. Sợi dây thòng lọng được vắt trên trụ cột hàng rào, và rồi cô trượt chân và ngã vào trong bãi quây.

Ngay lập tức Colt trèo qua hàng rào. Con ngựa lang nặng vài trăm cân hoặc hơn, thân hình cuộn cuộn cơ bắp và gân cốt, cặp mắt hoang dại, đang phi thẳng về phía Benathy. Cô nhận ra sự nguy hiểm bèn lặn người hai vòng tránh khỏi bị dẫm dưới những tiếng vó ngựa dồn dập. Colt đứng chôn chân trong đám bụi giữa Benathy và con ngựa và nhìn chăm chăm vào mắt nó. Không hề ngạc nhiên gì, con ngựa vụt sang phía bên kia bãi quây và đứng thở phì phò, hai bên sườn rung rung.

-Trèo lên, - Colt cộc lốc nói phá tan im lặng. Anh không dám rời mắt khỏi con ngựa.

Anh nghe thấy Benathy trèo lên hàng rào phía sau lưng. Colt đi giật lùi, mắt vẫn nhìn con ngựa chăm chăm. Rồi anh trèo qua hàng rào và nhẹ nhàng nhảy xuống đứng cạnh Benathy.

Mặt Benathy tái xám. Cô đang run rẩy. Anh ta không đổ lỗi cho cô.

-Cô ổn chứ? – Anh lạnh lùng hỏi.

Cô gật đầu và nhắm mắt một lúc.

-Tôi ổn. Cảm ơn.

-Cô đang làm gì vậy?

-Tôi định thòng dây thòng lọng vào cổ nó.

-Ai dạy con ngựa này. Tôi cho là không phải cô.

Cô khẽ nhún một bên vai nhưng không tạo được vẻ thờ ơ như đã tỏ ra. Những giọt mồ hôi nhỏ giọt trên trán cô và anh thấy môi trên của cô hơi rung rung. Đối với anh làn môi trên rất gợi cảm.

-Anh phải hỏi Mott Findley.

-Anh ta là ai?

-Láng giềng của tôi. Tôi đã đổi lấy Rắn chuông từ anh ta với niềm tin rằng tôi có thể giúp được nó, nhưng tôi nghĩ không có hy vọng gì với nó nữa. Đôi khi tôi nghĩ đã có tiến triển, nhưng rồi nó lại dở chứng. Nếu nó không thể hiểu được một con ngựa tốt phải làm gì trong trang trại thì tôi sẽ tổng khứ nó đi.

Colt hiểu điều này nghĩa là gì. Con ngựa lang sắp trở thành một món ăn ngon. Với hoạt động đang suy sụp như trang trại Banner – B, con ngựa không đáng để được cho ăn và khám chữa

bệnh nếu không đảm đương được công việc.

Anh tiến tới gần hàng rào rồi dựa vào hàng rào. Mặt trời lặn trải dài qua bờ vai anh. Con ngựa lang thiện cao hơn một mét rưỡi, thân sau khỏe mạnh, ức rộng là giống ngựa tốt, có thể dùng để cắt và dẫn dắt một đàn gia súc. Nói con ngựa này bất kham là một điều hơi nhẹ, đúng ra nó cực kì nguy hiểm. Colt chưa từng nhìn thấy một con ngựa xấu tính như thế này trong nhiều năm nay, không phải từ trang trại của Ryzinski. Anh không phải nghĩ về chuyện này nhiều hơn một phút.

-Cô không phiền nếu tôi thử dạy nó chứ?

Benathy cười buồn.

-Không đâu nếu nó sắp giết chết một tay chăn gia súc tốt.

-Tôi biết mình đang làm gì. – Colt quay người lại nhìn cô. Cô đã buộc tóc ra sau gáy và đang thọc ngón tay vào thắt lưng quần jean của mình. Chiếc thắt lưng ôm chặt lấy eo lưng cô. Rất đẹp.

-Tôi thấy mình có thể giúp nó được chút ít. – Colt nói. Benathy không nói gì, do vậy anh trèo lên hàng rào và ngắm nhìn con ngựa. Con ngựa đang phun phì phì trong cơn cuồng nộ nhìn Colt một cách lo lắng, tai nó vểnh lên. Bộ lông bóng mượt lấp lánh trong nắng.

-Tên nó là gì?

-Rắn chuông.

Colt không phải là kẻ ủy mị về những con vật. Anh không phải là kẻ ủy mị đối với bất cứ thứ gì khác nữa. Nhưng Rắn chuông là một con vật bị cầm tù và Colt nhận ra điều này. Điều tồi tệ hơn là không ai giúp nó thoát khỏi nhà tù đó. Và một con ngựa thì chỉ biết chạy khi bị đe dọa. Ngựa không biết tranh đấu. Chỉ cần nhốt chặt nó lại là bạn đã làm cho nó khiếp sợ rồi. Con ngựa đang ở cạnh anh với mong muốn được tự do.

Vấn đề là con ngựa này sẽ không bao giờ được tự do. Người ta chỉ mong nó làm việc. Nếu không có ai chỉ ra cho nó phải làm việc như thế nào, nó sẽ sớm trở thành con ngựa chết. Chẳng có gì tự do một khi nó đã vô dụng.

Chiếc áo sơ mi của Colt ẩm mồ hôi và dính chặt vào người, anh nhanh chóng cởi nó ra và vắt lên hàng rào. Anh nhảy xuống hàng rào và tiến vào chỗ bãi quây. Benathy tiến tới gần hơn, nhưng anh không nhìn cô. Sức mạnh duy nhất ghìm Rắn chuông lại chính là sự uy nghiêm trong ánh mắt anh và đây là lúc không được lãng phí nó.

Con ngựa tròn tròn mắt, lúc lắc đầu và bắt đầu phì nước kiệu, đó chính là điều Colt chờ đợi. Anh sải bước vào giữa bãi quây nhằm thẳng phía Rắn chuông, mắt vẫn nhìn nó chằm chằm. *Điều người khác đã làm với mày là gì?* Anh hỏi thầm. Anh không biết liệu con ngựa có biết con người đang nghĩ gì không và anh không chắc chuyện sẽ xảy ra như thế nào nếu bọn ngựa hiểu được. Anh không cần bất kỳ sự ngoại cảm nào với Rắn chuông bởi vì ngôn ngữ cử chỉ của anh đã làm điều này. Và chưa bao giờ bị thất bại cả.

Rắn chuông nhảy lên trong mỗi nước phi và Colt để nó xả hơi, chỉ đối mặt với nó một lúc rồi cuối cùng không cần nhìn nó nữa. Vì anh sớm nhận ra rằng Rắn chuông vẫn lắng nghe và anh biết con ngựa đang cố hiểu tình hình. Trong thế giới của Rắn chuông, Colt là một người mới xuất hiện với một mùi mới và một thái độ mới. Rắn chuông là một con ngựa thông minh và nó muốn biết chuyện gì đang diễn ra.

Con ngựa phi thêm vài vòng nữa quanh bãi quây. Trông nó đẹp đến ngạc nhiên khi phi như vậy. Benathy đứng một phía hàng rào nhìn một cách ngờ vực, Colt không thể trách cô vì đã hoài nghi.

Con ngựa phi một lúc nhưng cuối cùng Colt nhận ra những dấu hiệu. Rắn chuông đã liếm môi và tỏ vẻ đang nhai. Con ngựa đã bình tĩnh lại.

-Có lẽ anh nên ra khỏi đây, - Benathy nói từ phía sau Colt – Nó có vẻ đang kích động.

Cô đã hiểu lầm những dấu hiệu đó. Phần lớn mọi người cũng vậy. Benathy hoàn toàn nghĩ rằng Rắn chuông đang tập trung cho một cuộc tấn công mới. Ý nghĩ của cô cũng không phải là khác thường gì.

-Nó ổn, ổn rồi. – Colt nói. Trước sự hài lòng của anh, Rắn chuông gục đầu xuống và vẫn chạy nước kiệu. Đây là một dấu hiệu.

Giờ Colt không nhìn con ngựa và thay đổi vị trí đứng. Rắn chuông thôi không chạy nữa. Nó đứng lại, hông nhấp nhô và chờ đợi. Colt không nhúc nhích.

-Colt – Benathy thúc giục.

Colt khẽ lắc đầu và cô hiểu phải giữ im lặng. Con ngựa bước một bước đi thăm dò, rồi thêm một bước nữa. Nó lại dừng lại. Colt chờ đợi.

Rồi thì Rắn chuông, chú ngựa suýt nữa đã đe dọa Benathy gần nửa giờ trước, từ từ bước tới phía Colt và ngoan ngoãn đứng cạnh anh.

Colt nói với nó “Ngao nào” rồi chạm vào mũi và vuốt mũi Rắn chuông. Chú ngựa vẫn cảnh giác nhưng đã để Colt vuốt mũi mình như một sự thừa nhận là nó tin tưởng Colt. Colt tiếp tục vuốt ve con ngựa, tay anh chà xát cổ nó. Con ngựa này chẳng làm sao cả. Nó chỉ không được dạy dỗ đúng cách.

-Tôi chưa bao giờ thấy một chuyện như thế này. Thật không thể tin nổi. – Benathy ngồi trên hàng rào nói. Giọng cô có vẻ khiếp sợ.

-Ngày mai chúng ta sẽ thử thả yên. – Colt nói. Anh vỗ nhẹ vào cổ Rắn chuông và khẽ quay đi. Chú ngựa theo sau anh khi anh ra tới cổng.

Benathy bắt kịp anh ở một phía bãi quây và đợi trong khi anh đóng cổng và cài then.

-Chúa ơi, Colt, làm thế nào mà anh làm được? – Cô hỏi.

Colt cảm thấy khá hài lòng về điều mình vừa hoàn thành.

-Bí mật. – Anh nói. Anh không để lộ ra rằng mình đã cảm thấy như thế nào.

-Thực sự anh sẽ thử thẳng yên vào ngày mai à?

Anh lấy chiếc áo vắt trên hàng rào xuống. Nó đã khô và anh không muốn mặc nên cuộn tròn lại.

-Có lẽ còn hơn thế. – Cho tới phút cuối, anh đã không nhận ra rằng mình đã hồ hởi như thế nào với điều mình đã làm được. Anh đã được Benathy Burke nhìn nhận. Anh đã muốn gây ấn tượng với cô. Nhưng đó không phải là điều cơ bản.

Benathy đang chăm chú nhìn anh và anh không biết có phải cô đang đánh giá anh hơn là đánh giá cách giải quyết của anh hay không. Ánh mắt cô dừng lại ở bộ ngực trần của anh, cái nhìn có vẻ vô tình. Hay anh đọc được nhiều hơn trong cái nhìn này? Có lẽ anh nên đọc nhiều hơn về ngựa.

-Thôi được. Tôi muốn anh cho tôi biết làm thế nào anh làm được điều đó. Ý tôi muốn nói vậy.

-Tôi có thể cho cô thấy nhiều hơn là tôi có thể nói ra. – Anh nói. – Hãy cho tôi ở đây vào giờ này chiều mai.

-Frisco cùng xem có được không?

-Thế chỉ mình cô thì sao? – Cho đến nay Frisco là điều khó chịu nhất và ý nghĩ phải chịu sự quan sát của ông già này thì thật là chán ngắt. Colt đã xác định phải củng cố chỗ đứng của mình trước khi anh muốn đưa ra những lời chỉ trích. Công việc là công việc và anh có ý định giữ chỗ làm này. Một lý do là chỗ này cũng đủ xa Oklahoma, có nhiều việc để làm mà lại không có sự cạnh tranh. Trang trại Banner – B lại thích hợp với anh.

-Thôi được, chỉ một mình thôi vậy. – Benathy mỉm cười nhìn anh.

Những nụ cười của những người phụ nữ đẹp trong vài năm lại đây đối với anh thật hiếm hoi và đó là tất cả những gì Colt có thể làm để không thay đổi vẻ thân thiện đáng kể đối với cô.

Một ý nghĩ tồi. Anh để dành nó cho những chú ngựa.

-Sáng mai tôi sẽ đặt các trụ cột – Anh nói. Anh cố ý tỏ vẻ cộc cằn trong những lời nói của mình.

-Được rồi.

Anh gật đầu cộc lốc rồi bỏ đi. Sau đó dùng bữa tối với gia đình Neilsons. Có lẽ anh có thể làm dịu lòng vị cha cố này bằng cách thân thiện với đứa nhỏ. Anh có thể nói là Eddie yêu thích anh.

Đài phát thanh đang phát nhạc đồng quê, bản nhạc ử rữ và buồn đến nỗi Benathy cảm thấy

rầu rĩ. Cô khua lách cách trong bếp, vút thức ăn thừa lẫn vào nhau vì cô không cảm thấy thích nấu nướng. Điều tồi tệ hơn là vai cô đang thâm tím, một kỷ niệm không đẹp để gì do hậu quả trận chiến với Rắn chuông.

Trong khi hâm nóng thức ăn bằng lò vi sóng, cô tự hỏi câu chuyện gì đang diễn ra quanh bàn ăn nhà Neilsons. Có lẽ Frisco đang sẵn sàng gây chuyện, còn Dita đang trò chuyện vui vẻ. Thế còn Eddie, phải, Eddie.

Colt McClure sẽ làm gì trong khung cảnh đó. Và tại sao cô lại quan tâm nhỉ?

Phải, cô đã quan tâm. Cô thực sự muốn biết tay nhân viên mới này làm ăn ra sao. Không phải để chứng minh rằng Frisco sai, mà để khiến cuộc sống ở trang trại Banner – B dễ dàng hơn đối với tất cả mọi người. Buổi chiều sau khi rời khỏi bãi quây gia súc, cô đã đi qua ranh giới hàng rào mới và kiểm tra công việc Colt đã làm. Anh ta đào được nhiều hố hơn cô nghĩ một người có thể làm được chỉ trong vòng một ngày. Và điều anh ta đã làm được với Rắn chuông không thể nói gì được hơn ngoài từ lạ thường.

Benathy vui mừng thấy rằng cách dạy ngựa cũ bằng cách đập tan ý chí của một con ngựa và tạo ra sự phụ thuộc của nó bằng sự sợ hãi đã bị loại bỏ. Cô căm thù hình phạt và các hành động tàn ác dưới bất kỳ hình thức nào. Trong những ngày này, xu hướng dạy ngựa thường là áp dụng nhiều biện pháp nhân đạo hơn so với cách đã được áp dụng trong quá khứ.

Cô và con ngựa Dancer của cô đã hợp tác với nhau rất tốt và ngoài Frisco, Benathy coi Dancer là người bạn tốt nhất của cô ở trại chăn ngựa này. Do đó lần đầu tiên khi Rắn chuông tới đây từ một cuộc trao đổi lấy những đồng cỏ khô cho Mott Findley vào năm ngoái, khi nó là con vật bất kham và sợ hãi, cô đã nghĩ rằng việc dạy nó chỉ là vấn đề chỉ ra cho nó thấy cô yêu thương nó và bằng cách đó làm tăng sự tin tưởng của nó. Tối nay, tất cả lý thuyết cao thượng của cô đem áp dụng chỉ đạt được là một trận suýt chết dưới vó nó mà thôi.

Nhưng Colt McClure biết một điều gì đó mà cô không biết, điều đó đã cứu Rắn chuông. Anh ta là một món quà quý giá. Và Benathy rất nóng lòng muốn biết bí quyết của anh.

Hôm nay cô đã quá bận bịu với những việc phải làm đến nỗi quên mất là Colt cần những tấm ga trải giường. Sau khi ăn xong, cô cho bát đĩa vào máy rửa bát rồi lục tủ quần áo cho tới khi tìm được thứ cô muốn. Có lẽ Colt vẫn đang ăn cùng gia đình Frisco do đó cô cuộn những tấm ga vào và đi theo con đường dài mà cô thường đi dạo lúc trời tối.

Con chó tinh ranh Jesse nhô mình ra từ chỗ trú của nó dọc theo ghế xích đu đặt ở cổng lát gỗ và lèo đẹo đi theo cô tới chỗ chuồng ngựa. Tay cô ôm các tấm ga được gấp gọn gàng và cả một chiếc gối nữa.

-Con chó ngó ngán – Cô mắng nó, nhẹ nhàng đến nỗi cô không cảm thấy điều đó – Mày đã làm hỏng những cây hoa hướng dương của tao. Sau tất cả những gì tao đã làm cho mày, mày có thể tỏ ra tôn trọng những thứ tao yêu thích chứ. Làm thế nào để tao trồng được những cây hoa hướng dương quanh nhà? Tao phải làm gì với mày hả Jesse James?

Jesse, nghịch ngợm như mọi khi, ve vẩy đuôi một cách cảm thông và giơ một chân nghịch lớp xe tải.

Benathy phát cáu lên.

-Như tao đã nói, Jesse, mày là một con chó ngó ngẩn. Nhưng có lẽ mày cũng không ngó ngẩn lắm. Ít ra mày đã có Frisco bên cạnh – Khi Jesse thấy Benathy không có ý định đi đến nơi nào khác ngoài chuồng ngựa, nó bèn chạy thẳng tới chỗ khu nhà nghỉ dành cho nhân viên xiêu vẹo và đổ nát không còn sử dụng nữa.

Khu chuồng ngựa thật lớn và hư nát hơn Benathy muốn, nhưng sửa chữa nó là một vấn đề khi cô phải tiếp tục giải quyết vấn đề tiền mặt. Dù vậy, khu chuồng ngựa vẫn giữ được dáng vẻ quen thuộc của nó. Khi cô nhăn mũi để không hít phải những hạt bụi bay lơ lửng trong những tia nắng cuối cùng còn sót lại, con ngựa của Colt cúi đầu vào cửa ngăn chuồng của mình và vểnh tai lên. Đó là một chú ngựa đẹp màu đen, lông mượt và được chăm sóc cẩn thận.

Con ngựa Dancer của cô vẫy đuôi và thở phì phì khi nhận ra cô nhưng tay cô đang ôm một đồng hồ và cô không thể lấy cho nó củ cà rốt đang nhét ở túi quần. “Tao sẽ quay lại ngay” – cô hứa với nó. Dancer khịt khịt và cọ mũi vào cửa ngăn chuồng của mình.

Phòng của Colt hoàn toàn tĩnh lặng. Bước chân cô vang lên trên bậc thang gỗ khi cô đi lên gác. Cửa phòng mở rộng, không làm cô ngạc nhiên lắm. Bất kỳ ai cũng muốn đi dạo khi phải ở trong những ngăn thiếu không khí như thế này.

-Colt. – Cô gọi.

Không có tiếng trả lời. Trong căn phòng chật chội, một chiếc quạt bàn đang quay thổi gió qua một chiếc khay tráng men đựng những cốc đá. Một kiểu máy điều hòa sơ đẳng chăng? Nó thật thích hợp, nhưng không phải là lúc Colt không có ở đây. Và anh ta lấy ở đâu ra nhiều đá vậy? Chiếc tủ lạnh trong phòng thì quá nhỏ, kiểu dùng trong phòng trẻ con. Và nó chỉ tạo ra được những viên đá nhỏ xíu.

Cô bước vào, nghĩ rằng hãy đặt những tấm ga lên giường. Nhưng trước khi đặt chúng xuống, cô nhìn thấy một bức ảnh nằm trên đệm. Mép ảnh đã sờn, dường như thường được lôi từ vì ra để nhìn ngắm.

Người trong bức ảnh rất đẹp. Đó là một cô gái trẻ, tóc sẫm nghịch ngợm, ánh mắt sâu có hồn ánh lên vẻ hài hước qua đôi mắt trang điểm kỹ lưỡng. Cho dù mái tóc, cặp mắt tinh nghịch thì vẫn có gì đó trong vẻ mặt của cô gái. Dường như dưới vẻ bề ngoài đó ẩn giấu một nỗi buồn sâu lắng. Cũng có thể do cách lấy ánh sáng của người chụp. Nhưng dù gì đi nữa, cô gái này cũng rất xinh đẹp.

Benathy bị bức ảnh thu hút đến nỗi cô không nghe thấy tiếng bước chân Colt cho tới khi anh ta bước vào phòng. Cô giật mình quay lại. Và nhìn thấy Colt.

Tay nhân viên mới của cô không mặc gì và nước đang nhỏ giọt trên người anh ta. Mái tóc ướt của anh ta được hất ra phía sau, sẫm màu hơn lúc khô và nước làm những túm lông trên ngực anh ta bật lại. Anh ta có vẻ giật mình giống như cô. Ơn Chúa, phần dưới cơ thể anh ta đã được che bằng chiếc khăn tắm.

Cô đánh rơi những tấm ra. Và cả chiếc gối nữa. Cô hoàn toàn không được chuẩn bị trước làn sóng ham muốn đang trỗi lên cô khi nhìn thấy anh ta. Thân hình Colt McClure đẹp lạ thường, từ những cơ bắp rắn chắc trên cánh tay, ngực đến bụng. Cô nhìn đi chỗ khác, tránh không nhìn vào chiếc khăn tắm.

Ánh mắt họ gặp nhau và cứ nhìn nhau. Benathy không rời mắt khỏi anh được. Colt hoàn toàn bình thần, khẽ nhúm mày và nói:

-Cô có thể đưa cho tôi chiếc quần jean treo trên móc sau cửa được không?

Benathy mò mẫm sau lưng và giật chiếc quần xanh xuống. Cô đưa chiếc quần jean cho Colt rồi cúi người nhặt những tấm ga giường. Khi cô đứng thẳng người, anh ta đã quần chiếc khăn tắm quanh thắt lưng.

-Tôi... tôi mang những chiếc ga trải giường đến. – Cô nói một cách khó khăn.

Colt hắng giọng.

-Tôi nghĩ mình nên xin lỗi một chút. – Anh ta nói và biến vào phòng tắm.

Cô muốn chạy khỏi đây, nhưng làm vậy sẽ để lộ sự lúng túng của mình ra. Cô tự nhủ là phải hành động như chưa có chuyện gì bất thường xảy ra. Đây là trại chăn nuôi gia súc. Cô đã quá quen với những con ngựa giống, bò giống, những con chó cái si tình tìm kiếm chú chó Jesse James.

Nhưng cô không quen với những người đàn ông khỏa thân.

Khi Colt từ phòng tắm ra, cô đã giữ sạch bụi khỏi những tấm ga trải và chiếc gối mà trước đó cô đã giữ sạch rồi.

-Hơi lộn xộn một chút, - Cô nói, không biết mặt mình có đỏ không. Chắc chắn mặt cô đã đỏ và làn gió thổi qua những cục đá trong chiếc khay không giúp được gì nhiều.

Colt chỉ vận chiếc quần jean và mái tóc anh ta vẫn ướt. Mái tóc rất gọn sóng, điều mà cô không nhận thấy khi tóc anh ta khô.

Anh ta với tay lấy tấm ga cô đang gấp. Mùi nước làm mềm vải và những cánh hoa oải hương khô thoảng nhẹ. Mùi hương thật dịu ngọt khiến tim cô nhói đau. Justin luôn thích cách cô ép những bông hoa oải hương lấy từ mảnh vườn nhỏ vào những tấm ga trải giường. Họ đã trải qua rất nhiều đêm ân ái trên những tấm ga trải giường như thế này trên chiếc giường đôi của họ dưới mái hiên chìa ra của căn phòng ngủ trong ngôi nhà trang trại, nơi cha của Justin chào đời.

Cô đưa tấm ga trải cho Colt.

-Tôi phải đi đây. – Cô nói khi thấy bàn tay to lớn của Colt đang khẽ vuốt nhẹ những nếp gấp của tấm ga. Cô vui mừng khi thấy tiếng bước chân trên bậc thang và quay ra cửa nhìn. Cô biết rằng đó không phải là Frisco vì tiếng bước chân không giống với cách đi khập khiễng của ông. Benathy thoáng nghĩ đó là Dita, nhưng hóa ra là Eddie. Cậu mang theo một thùng đá.

-Mẹ bảo mang cái này đến. – Cậu nói và giơ thùng đá ra.

Colt mỉm cười thân thiện nhìn Eddie.

-Cám ơn nhiều, Eddie. Cứ đặt thùng đá lên bàn đi.

-Mẹ nói khi nào anh cần đá thì cứ treo chiếc khăn hoa đỏ của anh lên cửa sổ. – Eddie hất những sợi tóc mềm xõa xuống mắt ra và quay sang Benathy – Chào chị Benathy. Dancer muốn ăn cà rốt mà em chẳng có củ nào cả.

Benathy cảm thấy nhẹ người. Eddie đã cứu nguy cho cô. Cô rút củ cà rốt từ túi quần sau ra.

-Cậu may nhé. – Cô nói và đứng đưa củ cà rốt trước mặt Eddie.

Eddie chớp lấy củ cà rốt, mắt sáng lên.

-Em cho nó ăn được không? – Cậu giống như trẻ con, rất hiếu động. Đó là một trong những điểm ở cậu được Benathy yêu thích.

-Tất nhiên là có thể.

Cô quay lại để chào tạm biệt Colt nhưng anh ta đã cầm tấm ảnh trên giường lên và nhét vào ví. Trông anh ta có vẻ trầm ngâm, suy tư.

Benathy không nói gì nữa, chỉ nhón chân bước ra khỏi phòng. Colt gọi với theo để chào tạm biệt nhưng lúc đó cô và Eddie đã xuống hết cầu thang.

Sau khi Dancer ăn nửa củ cà rốt và nửa kia cho chú ngựa của Colt ăn như để chào mừng sự hiện diện của chú, Eddie quay lại ngôi nhà của mình còn Benathy đi tới khu trồng bông cạnh con mương. Tới đó, cô ngồi xuống một chiếc ghế dài phủ đầy rêu mà Justin đã làm cho cô trong năm đầu tiên cô tới trại Banner – B.

Hồi trước, đôi khi để trốn tránh cái nóng, bụi, đám gia súc và những tay chăn gia súc ầm ĩ mà họ đã thuê thì đây là nơi để cô ẩn náu. Ở đây, nơi con mương *Mặt trăng nhỏ* uốn lượn quanh những tảng đá cuội trơn và róc rách qua những bờ đá nhỏ, nơi cô có thể tháo đôi boots ra và dang chân thoải mái, nhúng bàn chân trần xuống dòng nước mát lạnh. Mùa xuân, những hạt bông thổi từ cây xuống bám vào tóc cô. Mùa hè, những chiếc lá cây phủ bóng xuống khuôn mặt cô. Ban đêm, hàng nghìn vì sao ló ra qua những tán lá cây và giờ chúng đang lấp lánh trên bức phong trời xanh muốt. Đêm nay chúng thật quyến rũ đối với cô.

-Rồi, giờ thì thế nào? – Cô nói to. Frisco hẳn sẽ gọi đó là thói quen gây ồn ào, nhưng đôi khi Benathy đã trò chuyện với Justin ở nơi đặc biệt này. Nó đã tránh cho cô khỏi ủ rũ, khỏi rúc vào vỏ ốc. Và đó cũng là cách để suy nghĩ về mặt trái và mặt phải của một vấn đề, giống như thời gian trước khi cô phải nghĩ đến việc bán trang trại cho Mott. Cô đã tỉnh ngộ khi Mott tới và gợi ý rằng anh ta có thể sưởi ấm cô trong những đêm lạnh lẽo, lúc đó cô buộc mình phải thể hiện tâm trạng nóng giận và tổng cổ anh ta đi.

Cô còn quá trẻ để gánh trách nhiệm thừa kế trang trại này trên đôi vai mình và cô là người đầu tiên tự thừa nhận điều này, dù cô rất giỏi trong việc tự động viên tinh thần. Sau khi Justin chết, cô không nghĩ mình có thể trụ được nếu thiếu anh. Cô phải trưởng thành và mạnh mẽ để có thể đảm đương công việc được. Đôi lúc cô quá chán ngán việc phải cứng rắn và mạnh mẽ, cô

mong muốn được dịu dàng và dễ chịu như trước kia. Sự dịu dàng mà Justin đã rất yêu thích và cô tự hỏi liệu giờ anh vẫn còn yêu cô không khi cô đã là một con người khác hẳn. Nhưng Justin luôn nói rằng tình yêu không bao giờ chết. Cô cũng biết chắc rằng anh rất lạc quan về điều đó và bởi vì cô là người anh yêu. Đó là tại sao cô nghĩ rằng Justin có lẽ sẽ nghe được mỗi khi cô gặp rắc rối.

Rắc rối ở đây là Colt McClure. Có lẽ cô phải biết rõ hơn về cách thức tìm việc qua quảng cáo nhưng cô có thể làm gì được? Mott Findley đã nói với mọi người là cô không thể trả các hóa đơn được. Chẳng tay chân gia súc nào lại muốn không được nhận tiền công cho việc làm ở trang trại Banner-B khi ở các trang trại ngay cạnh có rất nhiều việc để làm. Vấn đề phức tạp hơn cô là phụ nữ và Frisco thì lại rất bẳn tính.

Dù đó là điều gì thì cô cũng không nên nghĩ đến nữa, không phải nói to khi không có ai khác ở đây và không được để bản thân mình bị anh chàng Colt McClure mê hoặc. Tốt hơn cô nên xem tivi, nó thường làm cô thư thái khi lựa chọn các chương trình ban đêm, khi các ngôi sao đường như xuống thấp và cơ thể cô dường như đi mụn. Đây cũng chỉ là một trong những đêm như thế.

Hãy bình tĩnh, một giọng nói trong đầu cô thì thầm, đôi khi cô đã nghe thấy nó khi ngồi ở đây. *Hãy bình tĩnh*.

Đó là những gì giọng thì thầm đó nói. Cô không chắc liệu giọng nói đó có phải của Justin hay không. Có lẽ đó là những suy nghĩ của cô vang vọng trong đầu. Bất kể là gì, nó cũng khiến cô can đảm hơn. Nó tiếp thêm cho cô ý chí để tiếp tục.

Sau một lúc, cô đứng dậy và men theo con đường nhỏ chạy dọc theo con mương tới chỗ con mương chia đôi thành đường xe chạy cách nhà khoảng nửa dặm. Cô vẫn đi dọc theo con đường, tay thọc trong túi và ngẫm nghĩ thì nhìn thấy một chiếc ô tô nhỏ ở đoạn đường giao giữa lối vào trang trại và đường cao tốc. Họ có khách. Đầu tiên cô không nhận ra nhưng khi nhìn, cô nghĩ mình đã thấy chiếc xe sáng màu này chạy trên đường cao tốc khi cô đang nói chuyện với Colt tại bãi quây gia súc lúc chiều.

Sự xuất hiện của chiếc ô tô khiến bụng cô hơi nhói lên, điều này thật lạ lùng. Đó chỉ là một chiếc ô tô, có lẽ ai đó tới thăm gia đình Neilsons hoặc bị lạc đường sau khi nhằm hướng từ thị trấn. Cô thẳng người lên và bỏ qua cảm giác rằng có một chuyện gì đó nhằm lẫn.

Có lẽ chiếc xe đó do một kẻ thân cận của Mott tới để kiểm tra tin tức về tay chân gia súc mới và dây hàng rào đang được làm dọc theo đường ranh giới đất đai của cô. Cứ để Mott xem đi. Cô vẫn chưa sẵn sàng tuyên bố phá sản đâu. Hay việc bán trang trại nữa. Anh ta và những con chim kền kền của anh ta cứ việc dài cổ mà đợi.

Cô vẫn bước đi, đầu hơi cúi, bận tâm bởi những tính toán. Cô sẽ chuyển gia súc tới khu vực bán đấu giá vào cuối tháng và cô sẽ có khả năng thanh toán cho Kraegel sau khi gia súc được bán đấu giá. Fred Kraegel hôm nay đã bỏ thêm một khoản lớn để đấu giá gia súc, cô nghĩ vì anh ta quý cô và muốn cô thành công. Hoặc có lẽ chỉ vì anh ta không ưa Mott. Đây không phải là một điều bất thường ở những nơi như thế này.

Trước khi đi cô không bật đèn nên ở cổng tối mò mò. Khi bước lên bậc cổng, thôi không trầm ngâm nữa, cô suýt vấp vào một chiếc giỏ liễu gai.

Đầu tiên Benathy nghĩ rằng Dita đã để đồ giặt ở cổng trước, đó là một điều tự nhiên bởi vì Benathy và gia đình Neilsons dùng chung máy giặt và máy sấy trong căn phòng ở khu bếp. Nhưng bếp lại ở phía sau và có lối đi riêng do đó không có chuyện Dita lại để chiếc giỏ phía trước nhà được.

Rồi cô nghe thấy tiếng nấc nhẹ. Có một thứ gì đó trong chiếc giỏ động đậy.

Trước sự ngạc nhiên của cô, một nắm tay màu hồng hươu trong không khí. Tiếng nấc chuyển thành tiếng khóc. Khi Benathy cúi người để nhìn, cô thấy một đứa trẻ bé xíu được quấn trong một chiếc chăn hoa. Không, chắc đó là một con búp bê. Không thể là một đứa trẻ được. Người ta sẽ không để những đứa trẻ trên bậc cửa nhà người khác đâu. Chắc chắn họ sẽ không để chúng trên bậc cửa nhà cô được.

Nhưng đó không phải là một con búp bê. Nó cử động được. Nó đang khóc, mặt nó nhăn lại và chân nó đạp mạnh dưới chiếc chăn hoa. Benathy hoàn toàn bối rối, nghĩ rằng đây chắc hẳn là trò chơi khăm của Mott Findley nhưng trong lòng biết rằng không phải vậy.

Jesse, một trong số những tật xấu của nó là chẳng bao giờ buồn sữa người lạ, chui từ chuồng ngựa ra, đuôi vẫy vẫy, lưỡi lè ra và tò mò nhìn. Nó tỏ vẻ sung sướng.

Trước khi con chó có thể với tới chiếc giỏ, Benathy đã nhẹ nhàng tóm lấy chiếc giỏ. Cô dùng chân đẩy cánh cổng trước ra và mang đứa trẻ vào trong nhà, đóng sập cửa trước khuôn mặt ngờ ngác của Jesse.

-Thương tôi nào, chuyện gì vậy? – Cô nói với đứa bé giờ đang gào to hơn.

Benathy đẩy đồng catalog lùi ra để lấy chỗ đặt chiếc giỏ trên chiếc bàn hẹp ở hành lang và lấy ra một chiếc phong bì từ chiếc chăn của đứa bé. Bên ngoài phong bì trống trơn, do vậy cô mở phong bì và rút ra một mẫu giấy.

Colt.

Xin hãy chăm sóc Alyssa hộ em. Em sẽ quay lại khi kiếm được tiền. Yêu anh.

Marcy.

Chương 3

Rồi, tôi sẽ đến. – Frisco nói.

- Đứa bé sẽ sống với chúng ta chứ? – Eddie hỏi – Như một đứa em gái chứ?

- Mẹ không biết – Dita đáp khi đặt tay lên vai cậu con. Dù là người Mêhicô nhưng giọng của chị chỉ hơi đá một chút giọng đó. Chị sống ở Mỹ đã hơn hai mươi năm.

- Colt? – Benathy đứng khoanh tay trước ngực, tạo cho mình vẻ cứng rắn. Ngay khi nhận ra

rằng đứa trẻ này không tự mình rời khỏi ngôi nhà được, cô bèn gọi điện triệu tập ngay Frisco, Dita và Eddie. Eddie, mắt tròn xoe, vội vã đi tìm Colt. Giờ thì năm người đứng quây quanh chiếc giường gai và đứa nhỏ đang ư ư và cười với họ.

- Tôi... à... tôi không mong chuyện này – Colt nói, giọng tắc nghẽn trong cổ họng.

Bức thư này được gửi đến cho anh – Trong suy nghĩ của Benathy, Colt có chuyện phải giải thích.

Colt chau mày trước mẫu giấy rồi gấp nó lại và nhét vào túi quần jean. Anh mặc quần jean, áo phông nhàu nát như thể đã lôi nó ra từ chiếc giường xếp của mình vậy.

- Tôi không biết phải nói gì – Colt thừa nhận.

- Đứa bé thật xinh – Eddie nói.

- Phải, đúng vậy. Nhưng không phải đứa trẻ của chúng ta – Benathy đáp, cô bắt đầu tức giận.

Colt hắng giọng và hết nhìn người này tới người kia. Khi gặp ánh mắt Benathy, anh dừng lại. Khoảnh khắc đó dài lê thê.

- Tôi biết đứa trẻ này là của ai. – Cuối cùng Colt nói.

- Anh sẽ cho chúng tôi biết chứ? - Frisco lầu bầu hỏi.

Colt tỏ ra bối rối lắc đầu.

-Tôi không thể.

- Anh muốn nói gì, anh không thể ư? – Benathy lạnh lùng hỏi. Cô nhớ lại bức ảnh sồn mếp trên giường Colt và cho rằng cô gái trong bức ảnh là Marcy.

- Tôi chứ thể nói lúc này được, cô Burke. – Coltt tỏ ra bối rối nhưng anh bắt gặp cái nhìn cương quyết của cô.

- Hãy gọi tôi là Benathy. – Cô nói.

- Benathy, - Colt nhắc lại. Anh thở dài – Tôi e rằng mình phải yêu cầu sự kiên nhẫn của cô. Và cả sự thấu hiểu nữa. Tôi sẽ trông nom đứa bé. – Anh nhìn đi chỗ khác một lúc dường như đang cân nhắc – Tối nay đứa bé sẽ ở trong căn phòng của tôi. – Anh nói thêm.

Căn phòng của anh chỉ dành cho một người và ở đó thiếu không khí. – Dita nói. Chị thường hay nói thẳng và điều này đôi khi làm cho người khác hiểu lầm.

- Nó có thể ở với chúng ta. – Eddie gợi ý, trông cậu rất phẫn chấn.

- Hoàn toàn không được. – Frisco cáu kỉnh nói – Chúng ta không chuẩn bị cho một đứa bé.

Lúc này đứa trẻ nhăn mặt và bắt đầu gào.

Frisco chớp ngay lấy cơ hội này.

- Thấy chưa? Trẻ con hay khóc lắm, và chúng thường gào ầm ĩ. Có quá nhiều việc phải làm với một đứa trẻ. Chúng ta không thể để đứa nhỏ trong nhà mình được, vậy thôi – Ông khập khễnh đi ra cửa và đứng đó ngó nghiêng khu chuồng ngựa.

Tiếng kêu là của đứa trẻ đã đánh thức bản năng làm mẹ trong Benathy. Cô thấy rằng mình không có khả năng chịu được tiếng khóc của đứa trẻ. Trước khi nghĩ đến điều đó, cô đã luồn tay xuống dưới thân hình đứa nhỏ và nhấc nó ra khỏi nôi. Cô hy vọng đứa nhỏ sẽ tựa lên cánh tay của cô như một bao hạt giống nhỏ nhưng nó hoàn toàn không giống như vậy một chút nào cả. Alyssa quá nhẹ và quá mềm. Không chỉ vậy, đứa bé cứ ưỡn người mỗi khi la hét, nắm tay đồ nhỏ xíu khua khắng và mặt đỏ ửng vì giận dữ. Sau phút lưỡng lự ban đầu, Benathy bắt đầu đu đưa đứa trẻ theo bản năng.

- Suyt. – Cô khẽ ngân nga – Không sao đâu. Chúng ta không làm cháu đau đâu - Bản năng làm mẹ của cô, hay bất cứ bản năng gì đi chăng nữa, đang trào dâng. Cô chỉ mất một giây để quyết định mình phải làm gì. Cô nhìn những người khác và nói át tiếng khóc của đứa trẻ.

- Tối nay Alyssa có thể ở với tôi. Trong phòng ngủ dành cho khách.

- Hay đấy. – Frisco nói – Tôi sẽ về nhà và xem ti vi. Ở đây ồn ào quá – Ông sập cửa rồi bước xuống cầu thang.

Tiếng sập cửa làm đứa nhỏ lắng đi do đó đột nhiên nó ngừng khóc. Dita vuốt má đứa bé.

- Mềm quá. – Chị nói – Eddie, nhìn những ngón tay nhỏ xíu của cô bé này. Con đã từng thấy những ngón tay đẹp như thế này chưa?

- Chưa bao giờ. – Eddie thốt lên kinh ngạc.

- Dita, chị nghĩ nó được mấy tháng rồi?

- Tôi đoán khoảng một hay hai tháng thôi.

Colt lục tìm dưới tấm chăn.

- Có công thức pha sữa và chai sữa ở đây này – Anh nói và đặt chúng lên bàn – Và dù có đủ bím để sử dụng cho tới khi có thể mua thêm. Và cả núm vú giả nữa.

- Eddie và tôi có thể mang chiếc nôi cũ đến. – Dita nói – Nó được cất trên gác thượng. Và cô sẽ cần phần. Tôi cũng có nó.

- Phần ư? – Benathy bối rối hỏi.

- Để chống hăm đỏ do dùng bỉm. – Dita cho cô biết.

- Ôi trời! – Cô kêu lên lúng túng – Tôi cho rằng mình không biết nhiều về trẻ con.

- Chuyện này đúng thôi – Dita tắc lưỡi và vỗ vai Benathy. – Giờ tôi sẽ đi tìm chiếc nôi – Chị nói rồi cùng Eddie rời phòng. Eddie rất phấn khích.

Khi căn phòng trở lại yên tĩnh, Benathy nghĩ về việc sẽ ôm đứa con của chính cô như thế nào, tới việc có một đứa con để quan tâm hơn bất cứ thứ gì trên đời. Thâm chí hơn cả trại chăn nuôi nữa.

Cô phải học cách làm thế nào để điều hành trang trại Banner-B trong khi những phụ nữ khác bằng tuổi cô đang chăm sóc con. – Cô nữa nói với đứa trẻ, nữa nói với bản thân.

- Đường như việc này làm phiền cô.

Giọng Colt cất lên làm cô giật mình. Tạm thời cô quên mất là anh ta đang ở đây.

- Chồng tôi và tôi luôn muốn có con. – Cô nói. Đứa trẻ chăm chú nhìn cô, nhìn ngó khuôn mặt cô như để tìm kiếm, tìm kiếm điều gì nhỉ? Mẹ nó ư? Loại mẹ nào lại có thể bỏ con ở bậc cửa nhà người khác nhỉ?

Benathy thấy mình ngày càng tức giận hơn thay cho đứa trẻ. Một đứa trẻ đáng ra phải có cha mẹ chăm nom để đảm bảo an toàn cho nó. Một đứa trẻ phải được nuôi dưỡng hơn là quảng nó ở bậc cửa nhà người khác, nơi bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, từ chuyện lạm dụng đến những kẻ vô lại, rồi cả những con chó nữa chứ.

- Này, tại sao cô không để tôi bế nó cho – Colt nói. Không nói gì, Benathy đưa đứa nhỏ cho ta. Dù tay to và cứng, nhưng anh ôm nó rất nhẹ nhàng. Benathy nghĩ Có lẽ Colt cũng có cảm giác đối với trẻ nhỏ như đối với những chú ngựa vậy.

Vì một lý do nào đó, ý nghĩ này khiến cô bối rối. Hoặc đó là cách đôi tay Colt chinh chiếc khăn của đứa nhỏ, hoặc có lẽ vẻ dịu dàng lạ thường thoáng qua trên khuôn mặt khô ráp của anh. Hoặc đó là cách anh nhét núm vú giả cho đứa bé và cái nhìn nhẹ nhõm của anh ta khi đứa bé chịu ngậm?

Có lẽ chẳng có gì trong những điều này là đáng ngạc nhiên. Đứa trẻ là con anh ta. Chắc phải vậy. Nếu không thì tại sao cô Marcy này, bất kể cô ta là ai, lại để đứa bé lại đây?

Cơn giận của cô giờ lại gồm cả Colt nữa. Và cô sẽ chẳng làm được gì nhiều nếu trước đó anh ta đã bỏ rơi Marcy và đứa con của họ để tới trang trại Banner-B. Đó không phải là lỗi của cô. Cô nhớ lại chính Colt là người đã đăng quảng cáo tìm việc. Cô chỉ trả lời mục tìm quảng cáo đó thôi. Đường như cô không phải chịu trách nhiệm trước việc làm vô trách nhiệm của anh ta.

Cô nghĩ nếu mình không bỏ đi thì sẽ nói ra những điều đáng tiếc.

-Có lẽ đứa nhỏ đói rồi. tôi sẽ đi pha sữa. – Cô nói qua hàm răng nghiến chặt. Cô quay ngoắt vào bếp, làn gió tạo ra mạnh đến nỗi làm bức ảnh của Justin rơi xuống sàn. Cô vội cúi người nhặt bức ảnh lên, chăm chú nhìn khung ảnh xem có bị vỡ không. Bức ảnh được chụp trong năm

đầu tiên của cuộc hôn nhân của hai người và Justin mỉm cười nhìn thẳng vào ống kính máy ảnh. Anh mỉm cười với cô. Benathy đã chụp bức ảnh đó.

Cô cẩn thận đặt lại bức ảnh vào vị trí thiêng liêng trên chiếc bàn ở hành lang.

- Chồng cô ư? – Colt hỏi.

- Vâng. – Cô không muốn nói nhiều về Justin với anh ta nhưng khi cô đi vào bếp, Colt bèn đi theo.

- Tôi cho rằng đây không phải việc của tôi. Nhưng không biết cô ở vậy đã bao lâu rồi? – Anh ta tỏ vẻ muốn nói chuyện.

- Anh nói đúng. Đây không phải việc của anh – Cũng không phải việc của tôi là làm thế nào một đứa trẻ được gửi đến cho anh ở bậc cửa nhà tôi. Hoặc cô Marcy đó là ai – Cô định nói thêm.

- Xin lỗi – Colt nói.

Đột nhiên dường như cô thấy điều quan trọng là phải để cho gã đàn ông lang thang này, kẻ đã bỏ rơi chính đứa con của mình, biết chính xác trách nhiệm là gì.

-Justin đã chết cách đây năm năm trong một tai nạn máy kéo và từ đó tôi quản lý trang trại chăn nuôi này.

-Đó là công việc không dễ dàng gì.

-Đúng vậy. Nhưng điều quan trọng nhất trong cuộc sống không phải là vậy – Cô có thể nói nhiều với anh ta rằng công việc đó vất vả ra sao, rằng cô đã học các chương trình quản lý qua máy tính như thế nào, đã nghiên cứu cách chăn nuôi gia súc và giải quyết với các chủ nợ ra sao. Tất nhiên cả việc chọi lại với Mott nữa, nhưng cô không thể.

Nếu Colt có cảm thấy sự chua chát trong những lời nói của cô thì anh ta cũng chẳng tỏ vẻ gì. Anh ta không nói gì, chỉ ngồi xuống chiếc ghế trong bếp và nhắc Alyssa lên để mặt nó tì vào vai mình. Đứa bé đã tỉnh táo, nó mút núm vú giả rất mạnh. Colt ngồi trầm ngâm một lúc vào thờ dài trước khi cất lời.

- Tôi muốn cô biết rằng tôi sẽ cố hết sức để tìm mẹ Alyssa.

- Và nếu cô ta không nhận lại đứa bé?

- Tôi không biết liệu cô ấy có thể hay không.

- Luôn có những trại trẻ mồ côi. – Benathy nói,

- Không! – Colt thốt lên giận dữ.

Benathy không ngờ lời gợi ý bình thường của mình lại gây ra cơn giận bột phát như vậy. Cô

quay người lại và ngạc nhiên nhìn Colt một cách không giấu giếm. Khuôn mặt anh ta tối sầm và trông góm ghiếc.

- Không bao giờ. Dù bất cứ chuyện gì đi chăng nữa. Tôi sẽ đi và mang nó theo trước khi phải để nó cho một trại tế bần. Colt nói dứt khoát. Cánh tay anh ta ghì chặt quanh đứa bé tỏ vẻ che chở.

Benathy che giấu sự mất tinh thần của mình. Phải một lúc lâu sau cô mới nói được.

- Thôi được... Giờ chúng ta sẽ cố thôi. – Cô nói bằng giọng bình thản, không muốn để anh ta biết rằng anh ta đã dọa được cô. Cô đổ nước nóng vào xoong và nhúng bình sữa vào cho ấm.

Khi nghe tiếng Dita và Eddie bên ngoài, cô mở cửa sau và họ bước vào. Họ mang chiếc nôi ra để thử bằng cách đặt nó giữa sàn bếp, dựng nó lên và đu đưa.

- Đó là vật gia truyền mà Frisco và tôi mang từ Mêhicô theo. – Dita nói. Chị toét miệng cười với Benathy – Cô biết Frisco không lạnh lòng như ông ấy tỏ vẻ đâu. Khi tôi và Eddie về nhà thì ông ấy đã lồi chiếc xe nôi ra và lau sạch nó rồi.

- Em sẽ mang lên gác. – Eddie nói. Cậu có cánh tay khỏe mạnh và cậu tự hào về điều này.

- Hãy đặt vào phòng ngủ màu xanh đó, Eddie. – Benathy nói với cậu.

- Phòng ngủ màu xanh. Được rồi. – Eddie nhấc chiếc nôi lên rồi mang đi.

- Phần đây – Dita nói khi chị đặt chiếc hộp nhỏ màu vàng lên trên bàn – Cô có cần gì nữa không?

- Không, Dita. Tôi nghĩ chúng ta để sau hẵng hay.

Họ nghe tiếng Eddie vang lên từ cầu thang.

- Em để chiếc nôi cạnh cửa sổ - Cậu nói.

- Cảm ơn, Eddie. – Benathy nói.

- Được rồi, Benathy. Tôi sẽ gặp cô vào sáng mai. Đi thôi, Eddie. Bố con đã cho băng phim vào đầu máy rồi. – Dita khẽ hôn lên má Benathy rồi đi. Eddie bám theo mẹ.

Khi họ đi khỏi, Benathy quay sang phía Colt. Anh ta và đứa bé tạo thành một cặp thật nghịch lý. Colt đang tập trung vào nhiệm vụ của mình, trán anh ta khẽ nhăn lại. Alyssa thì đang mút bình sữa vẻ rất đói, nắm tay nhỏ xíu của nó như một vỏ ốc nhỏ trên bộ ngực rộng của Colt.

Benathy nghĩ đứa nhỏ mới xinh làm sao. Và cô vẫn không hiểu tại sao người ta có thể bỏ một đứa nhỏ như thế này trên bậc cửa nhà một người lạ. Hoặc thế nào mà người cha của đứa trẻ đáng yêu này có thể bỏ nó lại để đi kiếm việc ở một trại chăn nuôi như thế này?

- Nó không mút nữa rồi. – Colt thông báo, cắt ngang luồng suy nghĩ của Benathy.

-Tôi nghĩ chắc nó đã no.

Colt ngẩng lên nhìn Benathy, cặp mắt anh ta tỏ vẻ bối rối.

- Tôi không muốn đưa bé gặp vấn đề gì. Đêm nay tôi sẽ trông nó. Nó cần được cho ăn và thay bỉm. Và tôi có thể dậy và làm việc đó. Cô cần phải ngủ.

Anh ta nói đúng vì đột nhiên cô cảm thấy rất mệt mỏi. Ngày hôm nay quá dài. Bờ vai thâm tím của cô thì đau nhức. Nhưng anh ta cũng đã làm việc rất vất vả.

Chắc trông cô có vẻ ngần ngại vì Colt đã nói.

- Tôi muốn nói vậy. Tôi sẽ là người thức dậy cùng Alyssa.

Cô chần chừ rồi quyết định đó là việc mà Colt phải làm vì danh dự của anh ta. Hơn nữa, cô không muốn mình phải dính líu tới đứa trẻ. Cô cảm thấy trái tim mình rung động qua cách Alyssa nhìn, cách nó ăn và mùi thơm của nó.

- Benathy?

Ít ra Colt không gọi cô là quý bà nữa. Colt nhìn cô vẻ dò hỏi và cô biết anh muốn cô chỉ cho mình chỗ đứa bé sẽ ngủ. Và cũng là nơi anh ta sẽ ngủ để chăm sóc đứa bé. Rồi, cô muốn anh ta phải chấp nhận trách nhiệm và giờ anh ta đang thực hiện nó. Cô vẫn không hiểu anh ta. Liệu cô thực sự muốn anh ta có mặt trong ngôi nhà của mình suốt đêm không?

Benathy đã cảm thấy một thứ gì đó nguy hiểm về Colt McClure ngay từ ban đầu và chắc chắn anh ta đã giấu giếm một điều gì đó. Cô nhận rõ rằng anh ta có thể tìm được việc ở bất kì trang trại nào trong hàng tá trang trại quanh đây. Và cô không biết tại sao anh ta lại chọn làm việc ở đây. Và thêm vào những điều không chắc chắn đó, cô biết Frisco không ưa anh ta.

Colt đang đợi câu trả lời của cô và dò tìm vẻ thách thức của anh ta hoặc ít ra là vẻ táo bạo. Sẽ là vậy nếu anh ta biết cô đang nghĩ gì. Cặp mắt anh ta tràn đầy vẻ quan tâm khi nhìn từ đứa trẻ sang cô rồi lại nhìn nó. Không, điều cô thấy ở Colt McClure chẳng là gì khác ngoài vẻ quan tâm. Và lại là vẻ khao khát, vẻ chờ đợi mà cô đọc được qua sự xấp xược khi anh ta phi ngựa tới đây vào ngày hôm qua.

Cô đã thoáng nghĩ tới việc bảo Colt và đứa trẻ trở về khu chuồng ngựa nhưng cô nghĩ căn phòng đó thiếu tiện nghi và quá nóng bức. Mùi của động vật phía dưới bốc lên qua những tấm gỗ mỏng lượn quanh trong căn phòng đó.

Giờ khi đứng trước cô, ôm đứa trẻ trong tay, anh ta chẳng có vẻ đe dọa gì, chỉ tỏ ra lo lắng. Cô tự nhủ mình phải làm việc này vì đứa trẻ. Đứa trẻ đã gây ấn tượng với cô với cô và cô không muốn làm cho chuyện trở nên tồi tệ hơn. Cô tự nhủ chịu trách nhiệm nghĩa là mình phải làm những thứ mình không muốn. Ý nghĩ này cuối cùng đã giúp cô không còn phân vân nữa.

- Thôi được, đi cùng tôi – Cô phá tan im lặng. Cô nghe thấy Colt thở ra nhẹ nhõm.

Điều này làm cô ngạc nhiên, nhưng anh ta đã gây cho cô nhiều điều ngạc nhiên từ lúc xuất hiện trên lưng ngựa phi nước đại vào lối đi của trại chăn nuôi.

Cô dẫn Colt đi qua ngôi nhà tối và yên lặng vào hành lang có đặt bức ảnh của Justin đang nhìn cô đầy trách móc, qua căn phòng khách hiếm khi sử dụng, đầy những đồ đạc cũ nhưng đáng yêu, lên cầu thang và ngang qua căn phòng ngủ của cô.

Đối diện với phòng ngủ của cô là căn phòng dành cho khách có chiếc giường đôi với chiếc mền bông được bà bạn thân của mẹ Justin tặng nhân dịp đám cưới của bố mẹ chồng cô. Một chiếc giá rửa mặt cổ đồ một chiếc bình sứ và chậu rửa, những tấm thảm sòan được bà nội Justin tô điểm cho căn phòng.

Benathy bật ngọn đèn nhỏ ở chiếc tủ cánh cong. Ngọn đèn tỏa ánh sáng vàng mờ mờ.

- Đây là nơi cả hai có thể ở. Phòng tắm ở ngay cạnh anh và cứ dùng. Giờ anh có thể đặt Alyssa vào trong nôi. Đợi đã. Chúng ta nên kiểm tra xem bím của nó ướt chưa. Tôi sẽ lấy một chiếc khăn tắm.

Benathy vội vã đi vào phòng tắm. Rồi cô quay lại với một chiếc khăn tắm và trải nó lên giường. Colt đặt đứa bé lên, mở chăn ra và sờ vào bím.

- Ướt sũng, - anh ta nói – Có lẽ tôi nên thay cho nó.

- Anh có biết phải thay như thế nào không?

- Trước đây tôi chưa bao giờ thay bím cả. – Anh ta thừa nhận – Thế còn cô?

- Không, chưa bao giờ. Chắc không khó lắm đâu – Benathy nói. Cô ngần ngừ bởi vì cô không muốn có thêm bất cứ thứ gì phải làm trong tình huống này. Cô cầm một chiếc bím sạch lên và mở nó ra. Colt đã tháo xong chiếc bím ướt của Alyssa.

- Đưa cho tôi nào.

Cô đưa cho anh ta chiếc bím và Colt đặt nó dưới cặp mông tròn của Alyssa. Anh ta dò tìm chỗ để dính.

- Thùng rác đâu? – Anh ta hỏi.

Benathy lấy chân đẩy thùng rác vào gần anh ta.

- Đây.

Colt đã đặt cô bé lên chiếc chăn và nhẹ nhàng rắc phấn. Alyssa đập mạnh, đôi chân nhỏ của bé khua lên trong không khí. Bàn tay to của Colt quấn chiếc bím quanh hông Alyssa và bím bị lệch hẳn sang một bên. Dù đang mệt mỏi và bức tức với Colt, nhưng Benathy cũng phải mỉm cười. Bàn tay xương xẩu to lớn của anh chàng chăn gia súc hóa ra là bàn tay của người chăm trẻ.

Đôi bàn tay đó nhẹ nhàng nhắc Alyssa lên, điều chỉnh chiếc bím và cẩn thận đặt cô bé vào xe nôi. Đứa bé nhìn họ một lúc về tò mò. Hai người lớn to đùng đang đứng nhìn nó về quan tâm. Rồi nó khẽ thở nhẹ, cặp mắt trở nên nặng dần, nặng dần rồi khép lại.

- Anh có thể ngủ trên giường. – Benathy nói với Colt. Cô cúi xuống và kéo tấm chăn mềm bông ra để lộ tấm ga trải giường sạch sẽ bên dưới.

Anh đặt tay lên cánh tay cô ngăn cô lại. Sự đụng chạm này thật bất ngờ khiến một cơn chấn động chạy khắp người cô và cô bước tránh khỏi anh ta trong khoảng cách xa nhất giữa chiếc giường và bức tường.

- Tôi sẽ làm điều đó. Cô đã làm đủ rồi. Cảm ơn, Benathy. Xin cảm ơn vì điều này.

Lời cảm ơn có vẻ chân thành và cô thấy hoang mang vì bối rối. Cô vẫn tức giận anh ta, nhưng cô bắt đầu thấy tôn trọng cách thức chăm sóc đứa trẻ của anh ta.

Lúc này điều khiến cô bối rối là anh ta đứng thật gần và khung cảnh thân mật đến nỗi cô có thể chạm vào anh, đặt những ngón tay lên cổ, ôm lấy cổ anh ta. Và hôn anh ta.

Trời ạ! Cô không thể nghĩ thế được.

- Chúc ngủ ngon – Cô nói và đi ngang qua gần tới nỗi cô có thể cảm nhận mùi của anh ta, gần đến nỗi che lấp cả ánh đèn hắt trên gò má anh ta. Tất cả vẻ duyên dáng đã biến mất và cô cảm thấy mình thật vụng về và lúng túng. Cô vấp vào chân anh ta và Colt giơ tay đỡ cô.

- Cô không sao chứ? – Anh ta hỏi.

- Tôi không sao. Tôi sẽ gặp anh vào sáng mai. – Cô đi ngang qua chiếc nôi và ra cửa.

Vào phòng mình, cô sập cửa mạnh và lần đầu tiên khóa cửa. Rồi cô dựa người vào cánh cửa, hất mái tóc xõa xuống cổ áo ra và nghĩ rằng mùa hè Texas ngày càng trở nên nóng hơn. Sau một vài phút, cô thay đồ và mặc một chiếc áo ngủ lấy từ tủ quần áo. Chiếc áo ngủ bốc mùi gỗ anh đào, mùi nước làm vải mềm và thoảng mùi hoa oải hương. Mùi hương quen thuộc đó khiến cô dịu đi.

Cô nằm thao thức rất lâu, lắng nghe tiếng dế kêu rả rích trong những bụi cây và tiếng chú chó Jesse James ư ử dưới ánh trăng. Cô không nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nhưng cô nghe thấy tiếng bước chân Colt đi đi lại lại trên sàn gỗ sồi cọt kết. Nếu anh ta đã đi ngủ thì cô không thể nghe thấy vậy. Cô trần trọc tới tận quá nửa đêm.

Trời sáng. Ánh mặt trời mờ mờ chiếu. Tiếng trẻ con. Mùi cà phê.

Colt cố thoát ra khỏi giấc ngủ sâu. Phút đầu, anh rất bối rối. Mình đang ở đâu nhỉ?

Rồi anh nhớ ra. Đứa con của Marcy đã được mang đến đây. Anh đã cho nó ăn và thay bím cho nó trong đêm, và giờ có lẽ nó lại đói.

Anh cố chui ra khỏi giường, ngạc nhiên rằng mình không còn ở trong căn phòng ngủ chật

chối nữa. Khi mặc quần áo vào, anh nghĩ rằng mình sẽ không còn được ở trên một chiếc giường thực sự với chiếc đệm tiện nghi như một ân huệ nữa.

Anh cúi người xuống chiếc nôi. Alyssa đang cong người, nhắm mắt, muốn diễn tả rằng anh phải biết nó đã mệt sau một thời gian dài la hét. Anh dò tìm dưới tấm chăn và thấy chiếc núm vú giả.

- Đồ mút của con đây. - Anh nói. Alyssa há miệng và ngậm núm vú giả, cặp mắt cô bé mở lớn nhìn anh.

- Bác biết trông bác không dễ coi lắm với cái sẹo này - Anh thì thầm khi nhắc cô bé ra khỏi chiếc xe nôi. Chiếc xe là vật gia truyền có khắc những chữ cái, thiên thần và hoa hồng. Có lẽ Eddie đã từng ngủ trong chiếc nôi này và có thể cả Frisco nữa. Colt mỉm cười khi nghĩ đến người quản lý cốc cần của trại Banner-B lúc còn nhỏ.

Anh thay bỉm cho Alyssa. Việc này có vẻ dễ chịu hơn là việc dọn dẹp cho bọn ngựa, dù anh đã từng nghe nói đến việc ngựa đeo bỉm. Những con ngựa đó có ở các thành phố du lịch và anh nghĩ đó là một trò hề. Nhưng giờ trẻ con lại là một chuyện khác hẳn. Vấn đề là người sẽ phải lo chuyện thay bỉm của đứa trẻ này lại là Marcy.

- Thôi nào. Bác sẽ tìm mẹ cho con. - Anh nói với đứa nhỏ - Sẽ đưa mẹ về.

Không phải là anh không hiểu sự tuyệt vọng đã dẫn Marcy tới chỗ có thể bỏ lại đứa nhỏ cho anh, nhưng anh không hình dung ra cô đã nghĩ anh sẽ làm gì với đứa nhỏ. Anh vừa ra khỏi tù, đang cố tạo dựng một cuộc sống cho riêng mình. Anh có thể nghĩ đến nhiều chuyện tốt đẹp hơn việc giải quyết vấn đề của những người khác. Nhưng việc anh luôn là người tin cậy cho Marcy không có nghĩa là để cô thử lòng kiên nhẫn của anh, bởi vì anh biết cô đã bất hạnh như thế nào. Cô bé tội nghiệp, cô chưa bao giờ có cơ hội với Ryzinski như một người cha.

- Tốt hơn nên kiểm cái gì cho con ăn. - Anh nói với đứa trẻ. Anh bế nó lên tay và chăm chú ngắm nó. Nó có cặp mắt và mái tóc sẫm của Marcy và chiếc cằm thì đích thị của Marcy rồi.

Một giọng nói cất lên ngoài cửa.

- Colt?

Colt khẽ liếc qua hình ảnh của mình khi đi ngang qua chiếc gương của tủ quần áo. Trông đầu tóc anh rối bời, râu không cạo, một món tóc xoã xuống trán, mắt thì thâm quầng. Anh không ngủ được nhiều.

Anh mở cửa ra. Benathy đứng đó, thơm mùi xà phòng và nước gội đầu và anh cảm thấy thoáng chút hài lòng khi thấy cô. Qua mùi thơm dịu ngọt đó, anh có thể thấy cô đã tắm và gội đầu. Hôm nay cô mặc một chiếc áo phông. Dù nó quá rộng nhưng vẫn có thể tưởng tượng được nhiều.

- Đứa bé thế nào rồi? Cả đêm qua tôi không nghe tiếng nó khóc.

- Tôi không để nó khóc. Không muốn nó làm cô thức giấc.

Anh đã nhảy ra khỏi giường mỗi khi nghe tiếng động nhỏ từ chiếc nôi, cho nó ăn rồi thay bỉm như thể biết mình phải làm gì.

Benathy bước thẳng vào phòng. Bước đi của cô có vẻ nghênh ngang nhưng anh không cho là cô hoàn toàn không nhận ra điều đó.

- Tôi sẽ pha một bình sữa nữa.

Cô nhìn đứa trẻ và cái nhìn chăm chú của nó khiến cô mềm lòng.

- Này, - Cô nói - để tôi bế nó – Cô chìa tay ra và anh nhẹ nhàng chuyển Alyssa cho cô. Anh rất thận trọng, cố tránh chạm vào người cô.

Khi Alyssa bắt đầu rên rỉ, Benathy tần ngần và rồi dường như không cưỡng lại được, cô cúi xuống hôn mái tóc xoăn nhỏ của nó.

- Im nào – Cô khẽ nói. Đứa bé thôi rên rỉ luôn.

- Anh có thể dùng phòng tắm nếu muốn – Cô nói – Sau đó gặp tôi trong bếp - Dường như cô không nhìn anh. Ánh mắt cô đang chăm chú vào đứa bé. Ít ra cô đã không yêu cầu anh đi khỏi đây. Thực tế tối qua cô có vẻ khó chịu khi anh bức tức nói rằng sẽ không để cho đứa bé bị đưa vào nhà tế bần. Phải, anh đã nói vậy.

Colt đi vào phòng tắm. Phòng tắm được lát gạch trắng với chiếc thảm xanh mịn trên sàn. Nó rất sạch. Đối với anh nó thật tiện nghi. Anh muốn tắm vòi hoa sen nhưng Benathy không nói gì về điều này do đó anh không tắm. Anh mở cánh cửa kính của hộp y tế hy vọng tìm được một lưỡi dao cạo. Chẳng có cái nào, chỉ có một lọ aspirin và một lọ nước súc miệng. Anh súc miệng và ngắm mình trong gương. Không ngạc nhiên gì nếu Benathy không tỏ ra thân thiện.

Phải, tại sao cô phải thân thiện chứ? Chỉ trong một thời gian ngắn anh đã tới mà không báo trước, rồi ở lại luôn, rồi lại làm phiền cô bằng một đứa trẻ. Chắc anh phải nói chuyện nghiêm túc với Marcy khi tìm được cô ta.

Và làm thế nào để tìm cô được. Anh vẫn chưa biết. Lần cuối gặp Colt trong tù, Marcy cho biết cô đã có bạn trai và nói rằng mình đi cùng anh ta vì vô chẳng còn chỗ nào để tới. Có lẽ gã đã bỏ rơi cô khi cô mang thai, và cô không thể nuôi đứa trẻ được. Kết thúc một chuyện tình. Bắt đầu một vấn đề lớn đối với Colt.

Anh phải tìm Marcy. Và anh sẽ tìm ngay khi có thể.

Khi anh vào bếp, Benathy đang ngồi trên chiếc ghế xích đu mà trước đó chưa có ở đó. Cô để đứa bé trên vat áo và đang khẽ ngâm nga cho nó nghe, nhún từng từ và khẽ vỗ vào đôi chân nhỏ xíu của đứa bé. Alyssa dường như thích điều này, cô bé chăm chú nhìn Benathy tỏ vẻ sung sướng.

- Cháu sẽ an toàn với chúng ta, Alyssa, an toàn với chúng ta. Phải, cháu đó. – Benathy nói. Cô ngẩng lên khi nghe tiếng bước chân Colt và đột nhiên trở nên tắt bật.

- Colt, anh có thể đưa cho tôi bình sữa được không? Và lấy cà phê mà uống. – Cô bồng đứa

trẻ lên tay và trò chơi vừa xong, bất kể nó là gì, đã kết thúc.

Colt đưa cho Benathy bình sữa ấm, cô đặt nó lên tay để kiểm tra trước khi đưa vào cái mồm háu ăn của đứa bé. Đứa nhỏ mút một cách sung sướng, tạo ra những tiếng động khe khẽ như một chú chim câu hiền lành đang gù gù trong cổ họng.

Colt quay người lại và rót cho mình một tách cà phê to, rồi tì người vào quầy bếp và nói:

- Tôi biết đây là một gánh nặng cho bất cứ ai khi phải giữ một đứa nhỏ. Sáng nay tôi đã nghĩ mình phải gọi mấy cú điện thoại xem có thể tìm ra mẹ đứa bé đang ở đâu.

Anh cào tay lên tóc. Có rất nhiều chuyện phải nghĩ khi liên quan tới một đứa bé.

- Nó có thể ở cùng tôi trong khi tôi gọi điện. – Colt nói - Liệu quanh đây có ai trông nom đứa trẻ được không?

Benathy lắc đầu. Dù có bận tâm nhiều như thế nào trong sáng nay thì Colt cũng không thể không nhận thấy rằng cô là một phụ nữ đẹp. Cô đã nói chuyện và anh cố tập trung vào câu trả lời của cô cho câu hỏi của anh.

- Tôi e rằng chúng ta phải tự lo thôi. Những người gần đây nhất là Milt và Betty Harbison sống ở trang trại ngay cạnh. Họ đã cao tuổi và không còn nhanh nhẹn nữa. Tôi không hình dung nổi họ có thể trông nom một đứa trẻ - Colt nghĩ rằng Benathy Burke là một người tự tin vào bản thân và sẽ không cần nhờ vả nhiều đến người khác.

Điều này đã khiến anh quyết định.

- Chuyện sẽ thế nào nếu tôi đi một chuyến đi ngắn vào thị trấn? Tôi sẽ mua thêm bím và sữa. Trong khi tôi ở đó và hỏi han tin tức, liệu có ai đó có thể giúp tôi được không?

Benathy nhìn một cách cam chịu như muốn nói: *Thôi được, nếu đó là điều anh muốn làm.*

- Trước hết anh hãy ăn sáng đã. Có trứng và thịt hun khói, tôi đã làm sẵn rồi. Bánh mì trong tủ lạnh, anh nướng mà ăn. Sau khi ăn xong, anh có thể sử dụng chiếc xe tải và mang Alyssa theo anh. Tôi không nghĩ anh có thể dễ dàng tìm được một người trông trẻ trừ phi anh trả một khoản tiền lớn.

- Tôi sẽ trả bất cứ khoản nào tôi có. – Câu nói này được đưa ra với vẻ dứt khoát mạnh mẽ.

Benathy ngò vức nhìn anh ta.

- Anh nên nhớ là tôi sẽ không trả anh tiền công tháng đầu tiên trong vòng hai tuần nữa. – Cô nhắc anh ta.

- Được rồi. Tôi có tiền mà.

Anh không nghĩ cô tin anh, nhưng sự thật đúng vậy. Khoản tiền tiết kiệm của anh được gửi vào các tài khoản ở một số nơi. Trước khi bị vào tù, anh đã dự định bắt đầu một công việc kinh

doanh.

Colt tộp nốt ngậm cà phê cuối cùng.

- Cô muốn công việc tiến triển tốt ư? – Anh hỏi – Hãy đưa gia súc ra trước khi cái nóng ập đến.

- Tôi sẽ làm. Có lẽ Dita đã sẵn sàng.

Cô đứng lên khiến chiếc ghế rung rinh và đưa Alyssa cho Colt.

- Cô bé thật xinh đẹp. – Benathy nhấn mạnh từng chữ một. Trong khoảnh khắc kết tội này, ánh mắt họ gặp nhau. Colt nhận ra rằng Benathy tin Alyssa là con gái anh.

Tất nhiên cô sẽ tin như vậy. Tại sao người ta có thể để lại một đứa bé cho một người đàn ông? Những bà mẹ chẳng bỏ con lại mà không có lý do gì. Thường những người mẹ làm vậy khi những người cha bỏ chạy. Colt biết rất rõ rằng có nhiều cha mẹ không thực hiện bốn phần của mình nhưng anh không phải là người trong số đó. Chỉ nghĩ đến những người này anh đã cảm thấy khó chịu bởi vì anh cũng từng là nạn nhân của một người cha như vậy và điều đó đã làm đảo lộn cuộc đời anh. Nếu anh đủ may mắn để có một đứa con của chính mình thì anh sẽ là một người cha tốt nhất trên đời.

- Benathy... - Anh nói, đột nhiên cảm thấy cần phải nói rằng anh không phải loại người cha đó.

Cô nhìn anh không tin tưởng qua cái lắc đầu, theo quan điểm của cô, theo cách cô đứng thẳng người và ánh mắt cô tỏ vẻ lạnh lùng.

- Không cần phải kể cho tôi đâu, Colt, bởi vì tôi không muốn nghe chuyện đó. Hãy làm những gì mà anh phải làm và tôi sẽ không hỏi han gì đâu.

Trong khoảnh khắc đó, Colt chờ đợi ở Benathy không gì khác ngoài việc cô hỏi và anh sẽ trả lời. Nhưng nếu anh nói thật thì cô sẽ biết chính xác trong ba năm qua anh ở đâu và làm gì. Một cái gì đó khiến anh nhói đau: một người phụ nữ cô đơn với một người quản lý một mắt, một người phụ nữ khác và một đứa trẻ khác thường để bảo vệ cô tránh xa anh nếu cô biết về quá khứ của anh. Sẽ tránh xa anh. Sau tất cả, anh đã giết người.

Thật không dễ dàng gì sống với nỗi tuyệt vọng và Colt đã sống với nó quá lâu rồi. Giờ anh chỉ đấu tranh để tìm đường ra, chấp nhận cơ hội mới trong đời, biết rằng mọi chuyện đang trở nên tốt đẹp hơn ở đây.

Giờ anh cảm thấy nỗi tuyệt vọng đã trở lại, khoét sâu thêm và nhấn chìm anh. Anh không thể để nó hành hạ anh thêm nữa. Nhưng anh có thể cảm thấy nó đang đùa giỡn anh, không nghĩ ngờ gì nữa.

Và vì vậy anh không nói gì cả. Anh chỉ chăm chú nhìn đứa con của Marcy và thấy hối tiếc rằng, đây không phải là lần đầu tiên, giá mà anh không gặp cái gã Ryzinski đó.

Chương 4

Bầu trời xanh ngắt, cỏ cũng xanh một màu, một làn gió nhẹ trong lành thổi qua thảo nguyên, nhưng Benathy nhận thấy rằng tất cả những điều cô có thể nghĩ là quay trở về nhà.

Dường như cô quá bận tâm suy nghĩ thì phải – Dita nói khi Benathy quên không đóng cổng cẩn thận sau khi họ lừa đàn gia súc ra. Vì sự bất cẩn của cô, hai chú bê đã biến mất và họ phải lừa những gia súc khác đi ăn cỏ trong khi dồn hai con vật láo xược đó. Benathy không phản nản gì Dita về việc đã bức tức với cô. Họ luôn làm việc rất ăn ý, và hôm nay cô không đáng bị nói rằng đã không đảm đương được phần việc của mình.

Dita là một phụ nữ to lớn, rắn rỏi và chắc nịch, hiếm khi chê trách người khác, nhưng lúc này thì chị xoay trên yên ngựa và ném cho Benathy một cái nhìn nặng nề. Benathy mở nút chai nước và để dòng nước mát làm dịu cổ họng khô cháy của cô.

- Tôi vẫn đang nghĩ về đứa trẻ đó- Benathy nói. Cô đóng nắp chai lại và cất đi.

-Cô hãy cứ để cái gã Colt McClure đó lo lắng đi. Dita khuyên khi chị thúc gót giày vào sườn con ngựa Frypan của mình và hướng tới *Bãi cỏ xanh*. Sở dĩ nó được gọi như vậy là bởi vì cỏ luôn mọc quanh năm dọc theo hàng rào. Benathy chậm rãi theo sau, để Dita dẫn đường qua bãi cỏ bụi bặm. Cô để đầu óc mình sao lãng bằng cách nhìn ngắm bầu trời. Nếu trời không sớm có mưa, gia súc sẽ chết khát, mà tịnh không nhìn thấy một đám mây nào cả.

Cô bắt kịp với Dita ở mép con mương nhỏ. Những con ngựa uống nước, những chiếc đuôi lười nhác của chúng xua những con ruồi đi.

Chiếc yên da kêu kẹt kẹt khi Benathy ngọ nguậy.

- Đó là con anh ta. Chị có nghĩ vậy không? – Cô không định nói chuyện vu vơ, cô chỉ hy vọng kiểm tra những suy nghĩ của mình về chuyện này.

- Tôi không thể nói đứa trẻ đó là con ai. – Dita liếc xéo cô – Có chuyện gì vậy?

Dancer thôi không uống nước và Benathy ghì cương ngựa. Dancer hất đầu một cách sốt ruột và Benathy lơ đãng vỗ vào cổ nó.

-Tất nhiên là có chuyện. – Cô nói- Vấn đề là tính cách của anh ta.

Dita chế giễu:

- Một tháng trước đây cô nói là cô rất mong tìm kiếm được một tay chăn gia súc đến nỗi cô rất mong tìm kiếm được một tay chăn gia súc đến nỗi cô đã thuê bất cứ ai có thể buộc dây hoặc đánh dấu gia súc được. Tính cách thì dính dáng gì tới việc đó?

Benathy nhún vai và để mặc Dancer tự chọn đường đi qua những ngọn cỏ cao ở bờ mương.

- Nếu tôi để một gã ở qua đêm trong ngôi nhà của tôi, tôi muốn biết liệu gã ta có phải là một

kẻ giết người không?

-Gã làm phiền cô à? Dita đột nhiên hỏi.

Benathy nghĩ về cách cô đã phản ứng tối qua khi cánh tay Colt đỡ cô trong khoảnh khắc trước khi cô đi về phòng mình. Không, anh ta không làm bất cứ điều gì khiến cô sợ hãi. Điều làm cô sợ hãi lại là cảm xúc của chính cô dường như đã bị lôi vào một cơn mê chẳng bởi một điều gì khác ngoài một ánh mắt, một vẻ gì đó nguy hiểm và kích động ẩn dưới thái độ bình thản của Colt.

-Chẳng có gì. – Benathy ấp úng và đột ngột thúc Dancer đi nhanh để chấm dứt cuộc trò chuyện. Vừa đi cô vừa nghĩ về cánh tay Colt đầy những sợi lông sẫm quăn, khoảng hở giữa hai chiếc răng cửa của anh ta, đôi bàn tay vạm vỡ cầm tách cà phê.

- Thế thì tôi sẽ không phải lo lắng. – Dita nói.

- Dù sao chị không nên lo lắng về tôi.

- À, tôi phải làm vậy. Ai sẽ trông nom cô nếu tôi và Frisco không làm?

- Chắc chắn không phải Mott Findley rồi. – Benathy nói, chỉ về con đường ở phía xa là mốc ranh giới đất đai.

Chiếc xe tải nhỏ màu đen của Mott chạy âm âm dọc theo đường hàng rào kéo theo một vệt bụi. Tiếng phanh rít lên khi chiếc xe dừng lại. Mott bước ra và vòng sang phía bên này xe, tiến thẳng tới chỗ họ. Anh ta hất chiếc mũ ra sau gáy và nhìn họ một cách suy đoán.

- Tôi không muốn gặp anh ta vào sáng nay. – Benathy nói, hướng Dancer sang phía đối diện. Hay bất kỳ buổi sáng nào, cô thầm nghĩ. Nếu cô mong có người nào đó biến mất khỏi mặt đất này, thì người đó chính là Mott Findley. Điều không may là trang trại của anh ta lại ở ngay cạnh trang trại của cô.

Mott gọi với sau lưng họ nhưng cả cô lẫn Dita chẳng buồn quay lại. Bất kể Mott muốn nói gì, thì đó cũng không phải là điều họ muốn nghe.

Họ mất một lúc để kiểm tra hàng rào ở phía đông bãi quây, rồi hướng về phía nhà. Giờ đã gần trưa và Benathy rất đói. Sáng nay cô đã không ăn bữa sáng no nê như mọi khi. Cô quá bận rộn vì Alyssa và những rắc rối mà cô bé mang đến. Khi nhìn thấy mái tôn sáng của chuồng ngựa, cô lo lắng một cách ngớ ngẩn là không biết Colt xoay xở như thế nào trong buổi sáng nay, liệu anh ta có tìm được người trông trẻ không hay cả mẹ đứa nhỏ nữa. Cô muốn anh ta quay lại với công việc, và phải thật nhanh chóng.

Chiếc xe tải nhỏ Colt dùng để lái vào thành phố đang đỗ dưới bóng cây sồi lớn và Benathy nghe tiếng khóc của Alyssa vọng tới từ ngôi nhà của người quản lý trang trại khi cô nhảy từ lưng ngựa xuống. Không hề nghi ngờ gì nữa, đứa nhỏ này có lá phổi thật khỏe.

- Nghe như là nó đói. – Benathy nói.

Dita toét miệng cười.

- Trẻ con luôn đói. Và cô trở nên có trách nhiệm với chúng từ bao giờ vậy?
- Từ khi người ta để một đứa trẻ con ở bậc cửa nhà tôi. Benathy gượng gạo đáp.

Dita chỉ cười.

- Tôi phải tới xem khu chuồng ngựa. Cần phải kiểm tra chân của Mocha. – Đối với họ, chị là bác sỹ thú y tại chỗ mỗi khi gia súc đau ốm.

Benathy vỗ vào mộng Dancer ra hiệu rằng nó hãy quay lại chuồng ngựa nghỉ ngơi và uống nước trong máng. Để Dancer đi theo Dita và Frypan, Benathy vội vã tiến theo lối đi bộ uốn lượn. Ngay khi mở cửa cô đã gọi.

- Frisco à? Tôi đây. – Cô treo chiếc mũ rộng vành của mình lên giá treo ở hành lang.

- Chết tiệt thật. – Frisco nói. Khi cặp mắt Benathy đã quen với ánh sáng bên trong ngôi nhà, cô thấy Frisco đang ngồi trong căn phòng khách tối trên chiếc ghế tựa bên phải phòng. Ông đang đu đưa đứa trẻ và dường như ông đang cảm thấy mình rất ngớ ngẩn.

- Có lẽ cô sẽ làm cho đứa nhỏ này thôi la khóc. Tôi chắc mình không làm được đâu.

- Colt đâu? – Benathy hỏi khi Frisco đưa Alyssa cho cô.

- Trong bếp giúp Eddie dọn bàn ăn. – Frisco nói to át tiếng ồn ào. – Nhưng đứa trẻ này la hét to quá. – Tuy nhiên ngay khi những lời này vừa được thốt ra khỏi miệng ông, thì Alyssa ngừng khóc ngay.

Frisco nhìn nó vẻ cáu kỉnh.

- Tôi đã nói với cô trẻ con là những kẻ gây rắc rối. Tôi vỗ về nó, trò chuyện với nó mà nó chẳng cho tôi nghỉ ngơi chút nào. Cô chỉ có ôm nó thôi mà nó đã im thin thít. Tôi chẳng bao giờ hiểu được bọn nhóc này. Ơn Chúa là cô đã ở đây và tôi có thể tắm gội được. – Ông biến ngay vào nhà tắm.

Tất cả mọi cảm xúc bao trùm lên Benathy khi đứa nhỏ nằm im trong vòng tay cô. Alyssa có mùi thơm của phấn trẻ con, tóc bé mọc thành một túm nhỏ trên đỉnh đầu. Benathy đã nghĩ về bé cả buổi sáng hôm nay nhưng dù vậy thì cô cũng đã quên mất là bé mới nhỏ nhoi làm sao, bé mới dễ thương và đáng yêu làm sao. Cô mỉm cười với đứa trẻ lúc này đang chăm chú nhìn cô bằng cặp mắt mở lớn. Cô muốn nói với Alyssa rằng bé mới đáng yêu làm sao và khiến cô yêu quý như thế nào, nhưng cô không nói gì bởi vì có lẽ không nên nói với trẻ con theo cách đó. Trẻ con là một thứ gì đó bí ẩn, đặc biệt là cô bé này.

Đôi boots của Benathy gõ lộp cộp trên nền gạch Mêxico mát lạnh khi cô đi dọc hành lang giữa nhà dẫn qua tất cả các căn phòng mở cửa. Alyssa dường như chú ý đến các bức họa đồng quê màu sắc tô điểm cho những bức tường, thoáng tỏ vẻ chú ý đến những bức tranh đó khi hai cô cháu đi ngang qua.

- Nó đẹp nhỉ, đúng không? – Benathy hỏi. Cô yêu ngôi nhà này. Dita đã bỏ nhiều công sức để trang hoàng. Ngôi nhà trở thành mái nhà thứ hai của cô, nơi cô thường được nồng nhiệt đón chào. Đối với cô, Frisco và Dita giống như bố mẹ cô, và còn Eddie nữa, phải, Eddie thật đặc biệt.

Căn bếp nằm phía cuối ngôi nhà, thuộc phạm vi quản lý của Eddie. Chỉ ngửi mùi thức ăn là đoán được hôm nay họ sẽ ăn món bánh thịt chiên giòn.

- Mùi thức ăn ngon quá. – Benathy nói khi cô đi vòng qua góc nhà vào bếp. Dita bước vào từ cửa sau.

- Chi biết đấy, em là vua đầu bếp của món bánh thịt chiên giòn. – Eddie nói, cặp mắt cậu sáng bừng lên khi múc sốt thịt đổ vào từng vỏ bánh.

- Eddie, cậu có muốn cả hai loại sốt cay và hơi cay trên bàn không? – Colt liếc qua vai mình thấy Benathy, cặp mắt anh dịu xuống khi thấy cô đang bồng đứa trẻ.

- Sốt cay cho hầu hết mọi người, nhưng chị Benathy thích loại sốt hơi cay. Đúng không, chị Benathy?

- Em biết chị thích vậy mà, Benathy nói, bị thu hút khi thấy Colt hành động như một thành viên của gia đình vậy. Đó là một điều đáng mừng cho trang trại chăn nuôi, cô muốn người làm công phải hòa đồng. Nhưng cô đánh giá rằng Colt là một kẻ không hợp, khó gần, tính độc lập. Cô đã không nhận thấy rằng trong khoảng thời gian ngắn sống ở đây, anh ta đã chiếm được cảm tình của Eddie và Eddie cũng chiếm được cảm tình của anh ta. Cô không chắc mình cảm thấy thế nào về điều này. Cô luôn được Eddie yêu mến và có lẽ cô chưa sẵn sàng từ bỏ việc này để cho cậu bé yêu thích Colt McClure.

- Anh có tiến triển gì trong việc tìm mẹ của Alyssa chưa? Cô đột ngột hỏi Colt.

Anh ta đẩy hai đĩa sốt qua mặt bàn ăn bằng sắt tây bóng loáng.

- Vẫn chưa. – Colt đáp. – Việc này phải mất thời gian. – Dù sao tôi đã tìm được một người trông trẻ. – Ánh mắt anh ta vẫn tỏ ra bình thường.

- Một người trông trẻ ư? Ai vậy?

- Cô ta nói là biết cô. Tên cô ta là Loreen Thaxler. Cô ta là con gái của bà chủ thẩm mỹ viện trong thị trấn.

- Tôi nghĩ Loreen đang có công việc làm thêm mùa hè ở một cửa hàng giảm giá ở Lublock.

- Cô ta đã nghỉ việc hay đại loại thế. Cô ta có thể dùng tiền kiếm được từ việc trông trẻ để mua quần áo đồng phục.

Loreen sắp sửa vào năm cuối trường trung học, cô là một cô gái độc lập và đáng tin cậy. Bà Rubye, mẹ của Loreen, đã cắt tóc cho Benathy nhiều năm nay rồi.

- Khi nào cô ta bắt đầu?

- Ngày mai.

- Phải, cứ cho là như vậy.

Benathy cộc lốc gạt đầu. Cô không muốn trở nên quá thân thiện, mặt khác cô muốn hỏi anh ta đến nay đã làm gì để tìm Marcy, mẹ của đứa nhỏ. Bất cứ điều gì cô muốn hỏi đã bị cản trở bởi không khí ồn ã khi họ ngồi vào bàn dùng bữa trưa.

Eddie đẩy một đĩa salad to qua bàn.

- Giờ chị sẽ cho đứa bé vào giường chứ, Benathy?

- Nó không có vẻ buồn ngủ và dù sao, chị cũng thích bế nó. – Benathy nói, thích cách Alyssa gặp những nhón tay nhỏ xíu của nó lại.

- Tôi đã mua một chiếc ghế cho nó. – Colt nói, chỉ tay qua vai mình về chiếc ghế trẻ con ở chiếc bàn phía xa.

- Tốt hơn cô nên đặt đứa trẻ xuống. – Dita nói với Benathy. – Cô cần phải ăn. Nếu cô ăn không đủ no thì chiều nay không còn sức để làm việc đâu, còn tôi thì cần người làm cùng mình có đủ một trăm phần trăm sức lực.

Benathy thở dài và đứng lên. Cô biết Colt nhìn theo khi cô buộc Alyssa vào ghế.

- Tôi cho là cô bé có thể nằm ở trên bàn và nhìn chúng ta. – Benathy nói.

- Điều tôi cần là có người nhìn xuống cổ họng tôi trong khi tôi nuốt thức ăn. – Frisco nói, nhưng chẳng ai mảy may chú ý đến ông. Họ đã quá quen với những lời phàn nàn của ông rồi.

Bữa ăn trưa gồm có bánh thịt chiên giòn, salad đậu xanh hái từ vườn và trà ngọt. Colt hết lời ca ngợi tài nấu nướng của Eddie.

- Em là vua món bánh thịt chiên giòn mà. – Eddie nói, cậu đứng dậy để lấy thêm vỏ bánh. – Anh có muốn gì không?

- Có lẽ em có thể dạy anh cách làm? – Colt đề xuất.

- Không đâu. – Eddie nói. – Em sẽ mất danh hiệu vua làm bánh thịt chiên giòn nếu chỉ cho anh cách làm.

- Nếu anh có thể làm tốt món bánh thịt chiên giòn, anh sẽ chịu là hoàng tử làm bánh thịt chiên giòn. Colt nói và Eddie vui mừng thốt lên.

- Thôi được. Có thể được. – Cuối cùng cậu kết luận.

Benathy im lặng ăn, lắng nghe câu chuyện diễn ra xung quanh. Dita muốn biết liệu Frisco đã gọi bác sỹ thú ý đến khám cho Mocha chưa. Frisco vẫn chưa gọi nhưng ông đã có thể gọi được vào sáng nay nếu không bận trông đứa nhỏ mất cả nửa giờ hoặc hơn. Benathy tự hỏi, nếu đã có một chiếc ghế trẻ em thì tại sao Frisco vẫn phải bế Alyssa chứ. Có kết luận là ông thực sự thích bế Alyssa, nhưng do bản chất khó tính của mình nên ông không muốn thừa nhận điều này.

Dita nhắc Eddie rằng cậu định làm vườn chiều nay và Benathy nói với Frisco không nên ra ngoài trời nóng nếu ông định giúp làm vườn. Cuối bữa Eddie mang ra một chiếc bánh dừa mà cậu đã mua ở cửa hàng bánh nhà thờ và mọi người đều nói là nó rất ngon. Đó là một bữa ăn trưa thông thường, vậy mà với Colt McClure ngồi đối diện và không nói gì cả, thì có một cái gì đó không bình thường chút nào.

Khi ăn xong, Benathy đẩy ghế ra và đứng lên.

- Anh có định dạy Rắn chuông chiều nay không?. – Cô hỏi Colt.

- Chắc chắn rồi. – Colt đáp. – Nếu đứa bé ngủ.

- Em sẽ trông nó. Em sẽ trông được nó để anh có thể dạy Rắn chuông. – Eddie nói.

- Còn việc làm vườn nữa. – Dita nhắc con.

- Sau khi làm vườn xong, con sẽ trông đứa bé. – Eddie nói, nhìn Colt cầu cứu.

Colt đứng dậy.

- Cậu có thể tới ngôi nhà sau khi làm vườn xong.

Mặt Eddie sáng bừng lên.

- Có lẽ vậy. – Cậu nói.

Benathy đang ra khỏi nhà thì Colt đuổi kịp cô ở hành lang.

- Tôi muốn cảm ơn cô vì cô tốt bụng trong vấn đề này.

Cô nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của anh, nhìn vết sẹo chạy theo gò má trũng của anh.

- Chúng tôi rất hòa hợp với nhau ở trang trại Banner-B – Cô nói – Khi một người gặp rắc rối, tất cả chúng tôi sẽ xúm vào để giải quyết vấn đề đó. – Cô không nói thêm là họ không cần thêm bất kỳ vấn đề nào nữa, cô cho rằng anh ta đã nhận ra điều đó. Tuy nhiên, càng cố tỏ ra lạnh lùng với gã đàn ông này bao nhiêu, cô càng không thể làm được.

- Tôi sẽ gặp cô vào cuối buổi chiều nay. – Tại bãi quây. – Colt nói.

- Tại bãi quây. – Benathy nói và quay người đi, bước ra ngoài làn không khí nóng nực chói lóa của trời chiều. Cô không biết là tại sao gã cao bồi này lại hấp dẫn cô. Cô nhận ra rằng mình

không muốn và không cần biết.

Sau bữa chiều, Colt dẫn Rắn chuông vào bãi quây để cho nó chạy bỏ hơi tai trước khi anh bắt đầu luyện nó. Anh thấy Benathy đang đi từ phía ngôi nhà tới, trông thật tươi tắn. Lúc trước anh đã thấy cô cùng cưỡi ngựa với Dita và anh đã cố ý tránh mặt họ. Anh chắc một điều là Dita không thích những lúc anh ở cùng Eddie và Benathy cũng vậy. Anh dường như không thể suy nghĩ nghiêm túc được khi cô ở gần.

Con ngựa hôm nay thật cứng đầu và còn ngang ngược hơn khi Benathy nhô người lên trên hàng rào và ngồi đó nghiêm nghị theo dõi khi Colt nhìn chăm chăm vào con ngựa. Đầu tiên Rắn chuông kháng cự, ngo nguậy và đập vó xuống đất khi nó chạy vòng quanh bãi quây. Colt mong giá hàng rào bãi quây được làm bằng những chiếc ván để có thể hạn chế được tầm nhìn của con ngựa và khiến nó dễ dàng tập trung.

Cuối cùng con ngựa vênh tai về phía Colt và nhấp nhô hàm, thoáng để lộ hàm răng.

- Điều đó có nghĩa gì vậy? – Benathy hỏi nhỏ.

- Nó cho tôi thấy nó đã sẵn sàng nói chuyện. – Colt trả lời, mắt vẫn không rời con ngựa. Anh cảm thấy ổn khi Rắn chuông cúi đầu xuống. – Nghĩa là nó đã sẵn sàng cho bước tiếp theo, tức là tôi phải cho nó thấy tôi là con ngựa đầu đàn. Đây là điều tôi phải làm bằng được. – Colt đứng nghiêng một góc 45⁰ so với Rắn chuông, và biết rằng thế là đủ. Rắn chuông ngừng chạy và tiến thẳng tới chỗ anh, dừng lại ngay cạnh anh.

- Vậy đó là ngôn ngữ cử chỉ à? – Benathy hỏi.

- Cô có thể gọi nó là vậy.

- Đó có phải là thứ mà họ gọi là tiếng thì thầm của ngựa không?

- Đại loại vậy. – Colt vượt mặt Rắn chuông. - Tao sẽ quan tâm đến mày, nhóc à. Tao sẽ không để chuyện gì xảy ra với mày. – Con ngựa khẽ lắc mình nhẹ.

Colt đi vài vòng quanh bãi quây với Rắn chuông ngoan ngoãn theo sau.

- Cô có thấy nó đang làm gì không? Anh ta hỏi Benathy lúc này vẫn đang quan sát từ chỗ ngồi của mình trên hàng rào. – Ngựa luôn là loại động vật sống theo bầy đàn. Bằng ngôn ngữ cử chỉ của mình, tôi sẽ cho nó thấy rằng tôi là con ngựa đầu đàn. Nó sẽ tuân theo tôi.

- Nó tin tưởng ở anh. Anh là người đầu tiên có khả năng tới gần kể từ lúc nó đến trại Banner-B. – Giọng Benathy có vẻ kinh sợ và Colt đoán có lẽ cô sợ thật.

- Giờ chúng ta sẽ thử một điều mới nữa. – Colt đi qua đám bụi do người và ngựa tạo ra và giật chiếc yên ngựa lúc trước anh vắt lên hàng rào.

- Nó sẽ không chịu đựng được điều đó đâu. – Benathy báo trước nhưng Colt chỉ toét miệng cười và nói. – Hãy đợi xem.

Rắn chuông đứng bình thản khi Colt từ từ đặt chiếc yên xuống rồi vắt qua lưng nó. Anh nói với chú ngựa bằng một giọng nhẹ nhàng, cho nó biết một chú ngựa có khả năng như nó nên phải làm gì, vừa nói vừa thắt chặt đai yên. Khi đai yên được thắt xong. Rắn chuông hơi đảo mắt và lắc người, tai vểnh lên cho tới khi Colt thận trọng thay đổi vị trí của mình.

- Tại sao anh để nó chạy? – Benathy hỏi khi con ngựa lang chạy nước kiệu quanh bãi quây.

- Tôi muốn nó thấy thoải mái để quen với ý nghĩ có một chiếc yên trên lưng. Nó phải biết nó vẫn an toàn khi mang yên trước khi người ta định cưỡi lên lưng nó.

Họ nhìn Rắn chuông thỉnh thoảng lại chụm vó. Tuy nhiên, giờ dường như con ngựa chỉ chụm vó biểu diễn thôi chứ không có vẻ hùng hổ nữa.

- Nó sẽ làm thế nữa với những chiếc vó của nó. – Benathy nói sau khi Rắn chuông chạy thêm chạy thêm vài vòng nữa quanh bãi quây.

- Mà đã sẵn sàng chưa nhóc? – Dường như Colt có khả năng đọc được ý nghĩ của động vật, điều này chẳng bao giờ bị thất bại cả. Bởi vì Colt áp dụng phương pháp của anh dựa trên những điều anh quan sát được chứ không phải từ những quyển sách dạy nguyên lý do những người khác viết ra. Từ lâu rồi anh đã quảng những quy tắc sách vở vó vẫn đó đi rồi.

Con ngựa bình tâm lại và tiến tới đứng cạnh Colt, cho phép anh vuốt ve nó.

Sau vài phút, Colt dùng đến dây cương. Rắn chuông hành động như thể dây cương không thành vấn đề gì lớn cả. Thực tế, Benathy khó có thể tin được rằng đây chính là con ngựa đã suýt nữa giết cô khi cô thử dạy nó cũng bằng phương pháp này chỉ một ngày trước.

Cuối cùng Colt chà tay lên yên và dây đai yên, thì thầm những lời âu yếm vô nghĩa với Rắn chuông. Anh nói với nó rằng nó là chú ngựa đẹp như thế nào, rằng rất tốt để từ bỏ thói cũ, và nó có thể giúp đỡ mọi người trong trang trại như thế nào, rằng giờ nó có một mái nhà và không có ai cố tình làm nó đau. Anh nói rằng tất cả những gì Rắn chuông cần là phải học thêm một số điều quan trọng nữa và rồi anh và Rắn chuông có thể cùng nhau đi qua bình nguyên Texas rộng lớn, cùng đi đồn bê, đi tuần dọc theo hàng rào và sẽ có thời gian dành cho nhau mà một con người và một con ngựa có thể có được.

Khi Colt nói xong, Rắn chuông đứng yên lặng, như thể bị thôi miên. Colt có thể nói rằng sự tin tưởng của chú ngựa lang đối với anh đang tăng lên.

- Rắn chuông giỏi lắm. Làm việc tốt lắm. – Colt bắt đầu tháo yên ngựa ra.

- Bài học kết thúc rồi ư?

Colt quá chăm chú vào chú ngựa đến nỗi quên băng mắt Benathy, nhưng khi anh ngẩng lên và thấy cô vẫn vắt vẻo trên hàng rào, áo sơ mi trắng, tóc được cặp hất ra đằng sau, anh tự hỏi làm sao mà anh có thể quên chứ.

- Chưa, Ngày mai tôi sẽ cưới nó.

- Ngày mai ư?Ồ, không. – Giọng cô có vẻ thảng thốt, bứt anh ra khỏi dòng suy nghĩ của anh.

- Điều đó làm phiền cô ư?

- Tôi sợ là nó chưa sẵn sàng.

-Ồ, nó đã sẵn sàng rồi. Mà đã bị coi là chú ngựa vô dụng rồi, đúng không, nhóc?

Benathy nhảy xuống hàng rào.

- Hy vọng anh biết mình đang làm gì. – Cô nói về ngò vục.

Colt nhấc chiếc yên lên và tiến tới phía chuồng ngựa.

-Con ngựa này được lắm.

- Colt?

- Vâng. – Colt quay lại nhìn cô.

- Cả anh cũng được lắm.

Colt ngần ngừ, không quen với sự tán dương, sợ rằng anh đã đổ mặt.

- Anh có cách thức tuyệt vời với ngựa. – Benathy nói – Thật tuyệt.

- Tôi không nghĩ là tôi muốn dạy ngựa nữa. – Colt đáp, trước khi nhận ra rằng anh nói quá nhiều.

Trước cái nhìn bối rối của cô, anh nhún vai.

-Bỏ qua chuyện này đi. – Anh cộc lốc nói. Benathy vẫn chăm chú nhìn theo khi anh đi khuất vào góc tối của chuồng ngựa.

Chú ngựa Buckaroo đang đứng đợi, đầu ngẩng cao khi Colt cầm chiếc yên ngựa bước vào.

- Tại sao tao phải nói vậy chứ? – Colt hỏi, nhưng chú ngựa vẫn đứng cọ mũi vào cửa chuồng, có lẽ nó đang nghĩ đến một điều thực sự quan trọng như là khẩu phần ăn bữa tối của nó.

Sau khi trời tối, để Dita và Eddie ở lại với Alyssa, Benathy chậm rãi đi tới chỗ chiếc ghế dài tại nơi ẩn nấu đặc biệt của cô cạnh con mương *Mặt trăng nhỏ*. Cô tháo đôi boots và tắt ra, thả dài một cách hài lòng nhúng đôi chân xuống làn nước mát lạnh. Cô rất biết ơn con mương nhỏ này. Nó cung cấp nước tưới cho trại chăn nuôi và bởi vì có nó, cô thấy nhẹ nhõm đầu óc trong đợt hạn hán kéo dài này. Các chủ trang trại khác đều ghen tị với cô về con mương này. Kể cả Mott nữa. Anh ta phải phụ thuộc vào nguồn nước giếng và chuyện giếng thường khô cạn khi trời ít mưa là chuyện bình thường ở những vùng như thế này.

Nhưng giờ chuyện khô cạn không phải là điều mà cô bận tâm. Cô cố chú tâm vào vấn đề kinh doanh. Nhưng dù đã cố gắng như thế nào, cô cũng không thể nghĩ được bất cứ chuyện gì ngoài việc nghĩ về Colt McClure. Anh ta đã xâm phạm không gian của cô, xâm chiếm trí tưởng tượng của cô, khiến cô có cảm giác lo lắng về tài năng lạ thường của anh ta trong việc huấn luyện Rắn chuông. Nhưng càng biết thêm về anh ta, cô càng hiểu anh ta ít hơn.

Kinh nghiệm của cô về đàn ông là rất ít, nói thẳng ra thì chẳng đáng là bao. Cô không dám chắc mình hiểu họ nghĩ gì hoặc muốn gì. Frisco là một ví dụ, sau chừng ấy năm cô mới chỉ bắt đầu nhận ra điều gì đã thúc đẩy ông. Giờ đến lượt Colt, người thậm chí còn khó hiểu hơn. Chỉ ít

thì cô cũng dễ dàng hiểu Justin. Họ đã thực sự đồng điệu về tâm hồn.

Justin. Chồng cô. Người yêu và người bạn của cô. Anh luôn là người kiên nhẫn và hiểu biết, và việc chăm sóc cô luôn là điều quan trọng nhất trong suy nghĩ của anh. Đó là tại sao cô thấy tự nhiên và bình thường để nói chuyện với anh khi cô tới nơi ẩn náu đặc biệt này. Cô không cần phải nói to thành lời, cho dù đôi khi điều này khiến cô nhẹ nhõm. Tất cả những điều cô cần là cân nhắc về những suy nghĩ của mình, hỏi anh những lời khuyên và chú ý xem mình nghe được gì, không phải bằng đôi tai mà bằng trái tim.

“Có nhiều điều mà em không biết về Colt McClure”. Cô thì thầm. – “Em không biết liệu mình có tin tưởng được anh ta không.”

Nhưng lần này chẳng có câu trả lời nào vọng tới cả. Thứ duy nhất cô nghe thấy là tiếng xào xạc của những chiếc lá trên đầu. Làn gió nhẹ thổi cuốn vài chiếc lá qua con đường mòn và đó là lúc cô nghe thấy những tiếng bước chân. Cô ngẩng đầu lên, giật mình thảng thốt.

- Tôi nghĩ có thể tìm thấy cô ở đây. – Colt nói. Anh chẳng hơn gì một bóng hình so với những thân cây, một bóng hình biết cử động. Cô ngạc nhiên là anh đã lặng lẽ xâm phạm nơi riêng tư của cô. Bước chân của anh bị lẫn trong tiếng nước rì rào chảy, cuộn qua những tảng đá, sỏi bọt ở những hố xoáy.

- Tôi có thể ngồi được không?

Cô chưa bao giờ chia sẻ chỗ này với bất cứ ai khác và việc anh ta ở đây thật không đúng lúc chút nào. Nhưng mặt khác, điều này cũng chẳng có gì sai trái cả.

- Được. – Cô đáp.

Anh ngồi xuống một gốc cây cách chỗ cô mấy bước chân. Cô không nhìn được vẻ mặt của anh nhưng có thể nhận thấy mùi xà phòng thoang thoảng. Cô biết rằng Colt đã tranh thủ thời gian rửa mặt và cổ sau bài dạy Rắn chuông, nhưng cô biết đối với cô điều này là không cần thiết.

Hình dáng đầu Colt chỉ mờ mờ trong bóng tối. Giọng anh rất bình thản, tỏ vẻ tôn trọng.

- Tôi muốn nói với cô rằng tôi cần gọi thêm một số cú điện thoại nữa để tìm mẹ của Alyssa. Tôi không muốn làm tăng chi phí hóa đơn điện thoại của cô, do vậy hôm nay tôi đã định mua một thẻ điện thoại đường dài trả trước ở thị trấn. Nhưng cửa hàng tạp phẩm Murdock không có, do vậy tôi nghĩ cô có thể trừ tiền những cuộc điện thoại tôi gọi vào tiền lương của tôi. Thế có được không ạ? – Anh nín thở, chờ câu trả lời của cô. Đối với anh điều quan trọng là cô không nghĩ anh đang lợi dụng cô. Anh không bao giờ lợi dụng bất kỳ một phụ nữ nào, anh thường tự mình gánh vác mọi chuyện.

- Tôi sẽ làm vậy. – Benathy cố làm cho giọng nói của mình có vẻ thân thiện dù cô không cảm thấy. Cô không muốn anh ta nghĩ cô quan tâm đến anh ta. Nhưng cô đã quan tâm. Thực sự là vậy. quan tâm đến mỗi sắc thái trong lời nói của anh ta, quan tâm đến nam tính thô ráp của anh ta và chất giọng khàn khàn nghe như ai đó đang bước trên những chiếc đai ốc rỉ ngò. Cô cũng ý thức về cặp mắt của anh ta, cách chúng dõi theo mọi cử động của cô khi anh ta nghĩ cô không chú ý.

Colt đằng hắng và việc này khiến anh mất một lúc mới nói tiếp.

- Tôi ghét phải gây ra nhiều phiền toái vậy.

Benathy không biểu hiện gì.

- Anh phải làm những gì anh cần phải làm.

- Nhưng, như Frisco đã nói, có quá nhiều việc phải làm với trẻ con.

Benathy không bác bỏ điều này.

- Tôi biết anh đang cố tìm mẹ của Alyssa. Tôi hy vọng anh sẽ sớm tìm được. Trong lúc đó...- Cô bỏ lửng câu nói, không muốn khuyến khích anh ta giảm bớt cố gắng tìm kiếm nhưng muốn anh ta hiểu rằng cô sẵn sàng cho thêm thời gian. Cô tự nhủ là vì đứa trẻ chứ không vì anh chàng cao bồi này.

- Tôi nghĩ mình nên bắt đầu chằng dây thép gai sớm. Có lẽ phía trên bãi cỏ phía Đông.

- Ý tưởng tốt đấy. Đã đến lúc dựng hàng rào rồi.

- Vâng. Với đợt hạn hán này, cô có thể sử dụng chỗ bãi cỏ mở rộng thêm. Cô có nghĩ là trời có vẻ sẽ mưa sớm không?

- Tôi chẳng thấy có dấu hiệu gì. Chúng ta có thể hy vọng là vậy.

Im lặng kéo dài giữa họ nhưng không ai cảm thấy bất tiện. Dường như thật kỳ quặc để cùng ra ngoài chỗ này trong một đêm như đêm nay, thường thì cô ở trong nhà, tính toán sổ sách của trang trại, xem phim hoặc chuẩn bị đi ngủ. Cô lén nhìn Colt, thấy rằng anh đang chăm chú quan sát cô và cô cảm thấy má mình nóng bừng trước ánh mắt anh ta. Cô không biết anh ta thực sự nghĩ gì về cô. Ngoài sự tôn trọng mà anh ta tỏ ra với tư cách là một người làm thuê, liệu anh ta có nghĩ cô là một người dễ hòa thuận không? Có thông minh không? Có xinh đẹp không?

Có gọi cảm không?

Cô rùng mình, dù trời không lạnh. Một điều chắc chắn là cô không nghĩ về chuyện gọi cảm. Cô không nên ngồi đây một mình với Colt. Điều này chỉ gây ra nhiều ý nghĩ, mở ra nhiều khả năng.

Cô nhồm người dậy và nói liền một mạch.

-Tôi cho là mình nên quay về nhà và xem Dita và Eddie xoay xở với Alyssa như thế nào?

Anh ta nhanh chóng trả lời, cô nghĩ là quá nhanh là đằng khác.

- Tôi chắc mọi chuyện vẫn tốt đẹp.

Benathy không trả lời và Colt lặng lẽ theo sau cô qua những bụi cây nhỏ tới đường dành cho xe chạy. Một mảnh trăng yếu ớt treo trên bầu trời lấp lánh sao. Những chú dế rả rích kêu, một chú cú rúc lên và một chú chó sói trên những ngọn đồi phía Nam tru lên dưới ánh trăng. Bước chân họ thật lặng lẽ, nhòa lẫn trong bụi. Colt có chuyện muốn nói với cô và anh nhận ra cách tốt nhất là đưa ra một chủ đề gần với vấn đề đó.

- Benathy! Anh gọi, rồi dừng lại cho tới khi cô liếc nhìn anh một cách dò hỏi.

Anh thở dài

- Hôm nay ở thành phố tôi đã nghe nói về sự mâu thuẫn giữa cô và Mott Findley. Có người ở hiệu thuốc hỏi tôi xem liệu tôi có hy vọng được trả công ở đây không và anh ta cho tôi biết đôi chút về chuyện gì đang xảy ra.

Benathy ngẩng phắt lên. Cô có vẻ tức giận và thách thức.

- Anh sẽ được trả công. Đừng lo.

- Tôi không...

Dù sao trông cô vẫn có vẻ bực mình.

- Đó là tin đồn do Mott tung ra. Rằng tôi không thể trả tiền cho những người làm cho mình. Đó là cách anh ta làm để ngầm phá hoại và làm nhục ý chí của tôi.

- Tại sao anh ta lại xấu tính vậy?

- Quá đơn giản, anh ta muốn có trại chăn nuôi này. Anh ta sẵn lòng làm mọi việc để có được nó.

- Cô có vẻ chua chát quá.

- Ai mà không vậy chứ? Nhưng tôi sẽ không để anh ta có được trang trại Banner-B. Tôi đã hứa với Justin rồi

Họ tiếp tục bước trong khi Colt suy nghĩ về những thông tin này. Giờ anh đã hiểu, hoặc nghĩ rằng mình đã hiểu, rằng tại sao Benathy lại làm việc quá vất vả như vậy để giữ cho trang trại đứng vững.

- Việc đó không dễ dàng gì. – Anh nói

- Không hẳn vậy. Đặc biệt là khi Mott làm mọi chuyện có thể khiến tôi thất bại. Những điều anh ta nói chắc chắn sẽ gây khó khăn cho tôi khi tìm sự giúp đỡ.

- Được rồi, giờ cô đã có được sự giúp đỡ.

- Tôi rất cảm ơn chuyện này. Tôi thực sự cần – Cô nói, nhìn thẳng về phía trước và bước đi

với hai cánh tay khoanh trước ngực. Giờ cô dường như đã bình tĩnh tập trung hơn. Có lẽ vì anh đã khiến cô yên tâm.

Ngôi nhà phía trước họ có vẻ ấm cúng, yên ả với những ngọn đèn sáng trong những cửa sổ tầng dưới. Đó là kiểu mái nhà mà Colt luôn mơ ước, nhưng trong suốt ba mươi lăm năm cuộc đời mình, anh vẫn chưa có được vận may đó.

Ánh đèn từ ngôi nhà chiếu một vệt mờ trên khuôn mặt Benathy.

- Cô biết đấy, Benathy, tôi không có ý định đi nơi khác đâu. – Anh nói giọng đều đều.

Benathy nhìn anh dò xét.

- Quyết định chứ?

- Phải, có lẽ vậy, nhưng không phải ngay lúc này. Tôi mong là mình sẽ tiếp tục khi tới lúc bắt đầu công việc kinh doanh của mình.

- Tôi cho là Gompers không phải là nơi mà những người từ nơi khác đến chọn để ở lại lâu dài. – Cô nói.

Bóng bờ vai Colt nâng lên hạ xuống chứng tỏ anh đã nhún vai. Cô không hiểu điều này nghĩa là gì.

- Anh dự định bắt đầu công việc gì? – Cô hỏi.

Anh dường như nhìn vào một khoảng xa xôi mà cô không nhìn thấy và khi nói, giọng anh dứt khoát và khẳng định.

- Dạy ngựa theo cách mà chúng phải được dạy. Dạy những người khác sử dụng các phương pháp của tôi. Dường như sẽ có rất nhiều con vật hạnh phúc hơn nếu con người biết họ đang làm gì.

Thật là một ý tưởng vĩ đại. – Benathy chậm rãi nói – Có lẽ anh đã làm tốt việc đó.

- Phải. Đó là điều mà tôi đã nhận ra.

Khi họ tới gần ngôi nhà, Jesse xuất hiện từ chỗ ngồi quen thuộc của nó ở cổng và lẻo đẻo theo họ, tai vẩy vẩy, lưỡi thè ra ở một bên mép.

- Đề phòng đó. – Benathy cảnh cáo. Nhưng Colt đã cúi người và gãi nhẹ vào tai chú chó. Trước sự ngạc nhiên của Benathy, Jesse đứng yên khi bàn tay to lớn của Colt chạm vào đầu nó. Chú chó cho phép Colt vỗ về nó.

- Chắc Jesse thích anh. Nó không bao giờ cho những người lạ chạm vào mình.

- Tôi cho rằng mình không phải người lạ nữa.

Điều này đúng. Anh ta không còn là người lạ nữa.

- Tôi có thể làm việc với Jesse, nếu cô muốn. – Colt nói – Sẽ loại bỏ một số thói quen xấu nhất của nó.

- Thật tuyệt. Có lẽ tôi có thể trồng những cây hướng dương quanh nhà.

Colt thẳng người lên và mỉm cười.

- Có lẽ.

Eddie bước ra khỏi nhà, khuôn mặt tròn của cậu sáng lên dưới ánh đèn vàng treo trên cổng.

- Đứa bé đã ngủ được một giấc dài. Mẹ đang ở đây và hai mẹ con em đang xem tivi.

-Thật tuyệt, Eddie. Colt và chị sẽ ở đây. Mẹ em và em có thể về nhà nếu muốn.

Jesse chui vào chuồng của mình cạnh ghế xích đu và Benathy đi trước Colt tới cầu thang phía sau, trong khi Eddie bước vào nhà để tìm Dita. Chiếc cửa ngăn đóng sập lại sau lưng cậu, để lại Benathy và Colt đứng ở cửa. Benathy nghĩ, ánh đèn thật chói mắt, quá sáng. Cô thích đi dạo dọc theo lối đi, trò chuyện bình thản với Colt. Cô thích nói chuyện với anh.

- Benathy. – Colt gọi. Cô nhận thấy có một điều gì thật khẩn khoản trong giọng nói anh, một thứ gì đó thật xao động.

Cô quay đầu lại, không nhận ra rằng anh đang đứng rất gần sau lưng cô. Trong khoảng khắc đó, cô không dám nhìn vào mắt anh vì sợ điều mình sẽ nhìn thấy trong đó. Nhưng cô không thể không nhìn và khi làm vậy, một luồng khí nóng kỳ lạ chạy khắp người cô và cô không thể suy nghĩ được. Colt dường như đã tạo ra một điện trường và cô bị hút vào đó. Và nếu họ chạm vào nhau thì có thể những tia lửa điện sẽ phát ra. Cô nhắm mắt rồi mở mắt ra và thấy những tia lửa điện.

Nhưng không, chỉ là những con đom đóm lập lòe ở vườn thôi.

Colt chạm vào tay cô, lướt những ngón tay dọc theo làn da cô như thể không kiềm chế được bản thân và có lẽ anh không thể. Có lẽ anh ta cũng cảm thấy cái năng lượng lạ lùng đã khiến cho cô cảm thấy thật sinh động, thật ý thức.

- Đứng. Cô thì thảo khi đầu anh cúi xuống người cô. – đứng.

Và cô gạt tay anh ra, chạy vào chiếc cửa ngăn, để anh đứng ngoài ngó theo qua những mắt lưới.

Khốn kiếp! Colt nghĩ khi nhận ra rằng mình đã làm gì. Một điều gì đó có thể đã xảy ra. Sẽ phải xảy ra.

Anh run người vì thiếu kiểm chế của mình. Anh biết sau này anh nên thận trọng hơn khi ở gần Benathy. Anh chắc mình không muốn mất chỗ làm ở đây bằng cách làm tổn thương đến bà chủ. Anh cần chỗ làm này, anh thích công việc ở đây. Anh có nhiều thứ muốn làm. Anh muốn giúp đỡ Benathy sắp xếp lại trang trại. Anh muốn uốn nắn Rắn chuông, biến nó thành con ngựa có ích. Anh muốn biến đổi Jesse James thành một công dân đáng yêu, dạy cho nó cách chăm đàn gia súc cùng với anh và Buckaroo.

Anh muốn...

Quý thật. Anh muốn Benathy Burke. Nhưng anh biết rõ rằng mình không thể làm bất cứ điều gì trừ phi cô cũng muốn anh.

Chương 5

Benathy ngủ suốt đêm như thể dùng thuốc ngủ, nhưng cô tỉnh giấc sớm hơn mọi khi. Trời vẫn tối khi cô ra khỏi giường và khoác chiếc áo choàng vào. Cô dừng lại lắng nghe những tiếng động trong phòng khách nhưng chắc Alyssa vẫn chưa thức và nếu Colt dậy rồi thì anh ta cũng không gây ồn. Cô nhón chân đi xuống gác và bắt đầu pha cà phê.

Cô dành cả tiếng đồng hồ hoặc hơn để tính toán sổ sách, quá chú tâm đến những bản tính đến nỗi cô rất ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng ô tô đỗ khi mặt trời mọc được một lúc. Cô nhìn ra cửa sổ và nhận ra Loreen Thaxler đang bước ra khỏi chiếc ô tô nhỏ của cô ta. Colt nói rằng đã đề nghị Loreen trông trẻ nhưng cô ta chưa xác định sẽ tới lúc nào. Chắc là anh ta nói Loreen hãy đến sớm.

Benathy tắt máy tính, vuốt tóc rồi ra mở cửa cho Loreen.

-Anh McClure nói hãy tới vào lúc bảy giờ - Loreen nói khi thấy Benathy có vẻ ngạc nhiên - Anh ấy nói chị cần có người giúp ở đây để có thể đi làm việc.

-Cứ tự nhiên nhé - Bethany nói với Loreen. Cô bật ti vi cho Loreen xem rồi đi đánh thức Colt.

Cô đứng ngần ngừ ngoài cửa căn phòng ngủ dành cho khách. Nếu cô gõ cửa to thì liệu có làm Alyssa thức giấc không? Tốt nhất nên để đứa nhỏ ngủ hơn là đánh thức nó dậy, kể cả khi Loreen ở đây để trông nó. Loreen có thể giật đồng quần áo của Alyssa trước khi bé thức dậy nếu chưa phải cho bé ăn. Benathy gõ nhẹ vào cửa. Bên trong không có tiếng động gì. Cô gõ cửa mạnh hơn. Vẫn không có gì.

Khép chặt vạt trước chiếc áo choàng, Benathy khẽ đẩy cửa ra. Cửa không phát ra tiếng kêu như cô nghĩ do vậy cô đẩy cửa mạnh cửa ra cho tới khi có thể bước vào bên trong căn phòng.

Colt đang nằm ngửa, ngực khe khẽ nhấp nhô. Alyssa thì ngủ say tít trong chiếc nôi. Cả hai ngủ chẳng biết trời đất là gì cả.

Cô nhón chân bước tới chỗ giường. Colt nằm dưới chiếc ga trải, để ngực trần. Cô không biết anh ta ngủ có mặc đồ hay không. Cô biết phần lớn đàn ông đều như vậy. Hoặc anh ta có thể mặc quần soóc.

Nước da rám nắng của anh ta tương phản rõ với màu trắng của chiếc ga trải giường. Lông mi anh ta dài một cách đáng ngạc nhiên. Vết sẹo trên gò má anh ta dường như xanh hơn so với khi nhìn trong ánh sáng ban ngày. Cô tự hỏi, đây không phải là lần đầu tiên, anh ta có vết sẹo đó như thế nào. Nó chứng tỏ một quá khứ bạo lực, hoặc có thể là một tai nạn. Có lẽ anh ta bị ngã ngựa hoặc ai đó làm anh ta bị thương, nhưng bản năng mách bảo cô rằng không phải vậy.

Hôm nay cô muốn anh ta bắt tay vào việc chằng dây thép gai. Cô cúi người xuống giường.

-Colt? – Cô thì thầm gọi.

Anh mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào cô mất một phút trước khi tỉnh hẳn. Khi tỉnh hẳn thì anh ta có vẻ e ngại.

-Có chuyện gì à? – Anh đột ngột ngồi dậy khiến cô giật mình.

Cô đặt một ngón tay lên môi, quên mất rằng cô đang giữ vạt áo choàng lại với nhau. Vạt áo bung ra và cô chớp lấy, dò tìm khuy cài nhưng thấy là nó đã rơi mất. Alyssa bắt đầu ậm ọe rồi gào to.

-Tôi định đánh thức anh mà không làm đứa bé thức. – Cô nói – Loreen đang ở đây.

Colt không biết giờ là mấy giờ liền vội liếc nhìn đồng hồ.

-Tôi nghĩ đứa bé sẽ đánh thức tôi dậy sớm hơn. Tôi không nghĩ nó dậy muộn vậy. – Anh định ra khỏi giường rồi lại thôi – Tôi ăn mặc không được chỉnh tề lắm. – Anh nói.

Benathy đỏ mặt. Dù bối rối, Colt cũng lấy làm buồn cười khi nghĩ đến việc anh không mặc gì dưới chiếc ga trải giường lại có tác động đến Benathy vậy.

-Tôi ... à... tôi sẽ mang Alyssa theo để Loreen có thể cho nó ăn. – Cô nói, lùi khỏi giường. Khi cô cúi người để bế đứa bé, phía trên chiếc áo choàng của cô bị bung ra và anh có thể nhìn rõ một bên khuôn ngực tròn trịa của cô qua vạt áo hở trước khi cô nhắc đứa bé ra khỏi chiếc xe nôi. Đột nhiên anh cảm thấy một niềm ham muốn dâng trào, anh muốn vượt ve Benathy theo cách âu yếm nhất mà một người đàn ông có thể vượt ve một người đàn bà, cảm nhận làn da mịn màng kia bằng đôi môi của mình, ôm chặt cô trong vòng tay. Giờ anh hầu như không thể ra khỏi giường được, không thể khi cô đứng đó.

-Khi anh xuống nhà tôi sẽ chuẩn bị xong bữa sáng.

-Tốt hơn tôi nên tới chuồng ngựa, tắm rửa và cạo râu.

-Anh có thể làm việc đó trong nhà này. – Cô sáng giọng – Chẳng có lý do gì lại phải đi cả đoạn đường tới đó.

Nếu cô cảm nhận thấy tâm trạng ham muốn của anh thì cô cũng không biểu lộ gì cả. cô bỏ đi, sập mạnh cửa.

Colt đợi cho tâm trạng của mình lắng xuống và đi tắm. Nước thật lạnh.

Colt ngừng làm việc sau khi mặt trời đứng bóng một lúc. Anh quá tập trung vào việc căng dây thép gai đến nỗi không nghỉ để ăn bữa trưa và khi trở lại khu chuồng ngựa, anh đã đói lắm rồi. Anh dừng lại ở ngôi nhà của người quản lý và Eddie vội vã đưa cho anh một số thức ăn còn lại trước khi anh đi về khu chuồng ngựa. Sau đó anh dùng thời gian cho căn phòng của mình, sửa chữa chiếc dây cương mà anh định sử dụng cho Rắn chuông. Khi mang dây cương xuống gác tới phòng chứa dụng cụ, anh nghe thấy những tiếng động bên đến kiểm tra ngăn chuồng của Dancer.

Benathy đang ở trong ngăn chuồng chải lông cho con ngựa của mình và cô chào anh khi thấy anh. Cô vẫn tiếp tục làm việc khi anh dừng lại trò chuyện.

-Cô có nhận thấy có vấn đề với thức ăn gia súc không? Có con gì đó đã gặm thủng lỗ các túi thức ăn.

-Có lẽ do chuột.

Anh bước tới gần hơn, dựa vào cạnh ngăn chuồng.

-Cô chứa ngũ cốc quanh đây, sẽ có chuột đó. Cô cần mấy con mèo.

Benathy thẳng người lên và hất đầu ra sau.

-Chúng tôi đã có mấy con mèo cho tới khi Jesse dọa chúng sợ bỏ đi.

-Tôi sẽ đặt mấy cái bẫy và tốt hơn nên bắt đầu uốn nắn Jesse. – Anh ngừng lại, chắc chắn rằng cô không muốn tiếp tục câu chuyện cũng như chính anh vậy – Loreen làm trông trẻ ra sao? – Anh hỏi.

-Tôi đã kiểm tra một tiếng trước đây. Cô ấy đã tắm cho Alyssa. Cô ấy biết phải làm gì, cô ấy có mấy đứa em họ và đã từng trông nom chúng từ khi mười tuổi.

-Xem ra tôi đã may mắn khi tìm thấy cô ấy.

Benathy dành cho anh một nụ cười.

-Phải.

Colt bước tới ngăn chuồng của Rắn chuông và chú ngựa tròn mắt nhìn anh.

-Ngoan lắm. – Anh nói một cách tán thưởng, để Rắn chuông quen với cách anh nói chuyện. Nếu để cho những con ngựa nghe giọng ta vào những lúc ta không đòi hỏi gì ở nó, nó dường như sẽ thích thực hiện mệnh lệnh khi ta muốn chúng làm.

Benathy tháo dây thông lọng khỏi cổ Dancer. Cô đóng cửa ngăn chuồng lại và chốt cửa trước khi bước tới chỗ Colt đang đứng.

-Hôm nay anh định dạy Rắn chuông à?

-Chắc vậy.

-Tôi muốn xem, nhưng tôi cần quay lại tính toán sổ sách của trang trại.

-Cô làm tất cả công việc tính sổ sách ở đây ư?

-Tôi e rằng phải vậy.

-Đó là công việc vất vả. – Anh nói.

-Tôi biết. Nhưng tôi thích nó. Dù rằng cũng mất thời gian. – Cô khẽ bắt cười nhưng giọng cười của cô có vẻ buồn bã.

-Cô không thấy phiền nếu tôi hỏi cô một chuyện chứ? – Anh hỏi, dò xét nét mặt cô.

-Không sao đâu. – Cô ngược lên nhìn anh như thể do sự nghiêm túc của anh. Anh cực kỳ nghiêm túc và cô nhận thấy điều này trên khuôn mặt anh.

-Làm thế nào một phụ nữ như cô chịu sống ở một nơi như thế này?

Cô chớp mắt, bặm môi và thấy rằng anh ta không phải là một kẻ ngạo mạn.

-Tôi không thể tưởng tượng ra việc sống ở bất cứ nơi nào khác nữa.- Cô chậm rãi nói. Điều này là sự thật, cô không còn nhớ về cuộc sống ở Wichita. Cô chỉ không còn là con người của những ngày xưa đó.

-Có phải lời hứa của cô với chồng đã khiến cô cứ ôm khư khư trang trại không? Tại sao không bán nó cho Mott Findley và lấy tiền để tới sống ở một nơi khác tốt hơn?

-Đúng thế. – Cô đáp.

Anh nhìn xuyên thấu cô.

-Justin đã chết. Đã đến lúc cô phải nghĩ cho bản thân mình.

Bối rồi, cô bước tới đầu bên kia chuồng ngựa và đứng nhìn cánh cửa mở ra bầu trời trong vắt. Colt bước theo cô nhưng anh không nói gì, chỉ cầm mũ và chống tay vào hông.

-Anh có thấy ngôi nhà của người quản lý trang trại của tôi không? – Cô hỏi, ra hiệu bằng đầu.

Colt, không chắc cô muốn nói gì, chỉ gật đầu.

-Đó là nơi Frisco đã sống trong bốn mươi năm. Ông ấy đưa Dita về cách đây đã hai mươi ba năm và họ đã có Eddie, cậu bé đã được sinh ra tại căn phòng ngủ phía sau vì không đủ thời gian để đưa mẹ cậu tới bệnh viện Lubbock. Frisco, Dita và Eddie sẽ đi đâu nếu tôi bán trang trại Banner-B?

-Frisco là một người quản lý có kinh nghiệm. Ông ta sẽ tìm được việc.

-Ông ấy già, ốm yếu và mệt mỏi rồi, Colt. Tôi không thể đuổi ông ấy được, bất kể ra làm sao. Ông ấy và Dita là chỗ dựa chính của tôi. Họ đã dạy tôi tất cả những gì tôi biết về quản lý trang trại. và Eddie, cậu ấy cần công việc đang làm ở đây. Điều đó cho cậu lòng tự trọng để biết rằng cậu đang kiếm được tiền, và có một phần đóng góp đáng kể.

- Cô thật đáng khâm phục. Quan tâm tới tất cả họ. *Tất cả chúng tôi*, anh suýt nói vậy.

Benathy không nói gì, nhưng nụ cười của cô thật ấm đạm.

Anh đội mũ lên.

-Được rồi, tôi nên kiểm điện thoại. Một khi Alyssa đi khỏi, sẽ bớt đi một người trong chúng tôi làm cô lo lắng. – Anh đi lên căn phòng nhỏ của mình phía trên chuồng ngựa để lấy quyển sổ địa chỉ và khi đi xuống, anh thấy Benathy đang dọn những ngăn chuồng.

-Này, tôi sẽ làm việc đó. – Anh nói, cảm thấy thật tồi tệ là anh vẫn chưa giúp cô làm việc đó.

Benathy ngẩng lên và gạt một sợi tóc lòa xòa trước trán.

-Anh hãy đi và gọi điện thoại đi. Bất cứ ai cũng có thể làm được. – Cô nói và tiếp tục làm việc.

Colt bước tới ngôi nhà, bị uốn nắn bởi sự chăm chỉ và sự mạnh mẽ của cô. Anh định làm gì với một phụ nữ không muốn hành động như một phụ nữ? Trông cô thật nữ tính, chắc chắn vậy. Cô có bộ ngực đầy đặn và làn da mềm mại. Cô có vẻ gợi cảm ghê gớm. Và điều tồi tệ nhất là chẳng gì trong những thứ đó là dành cho anh.

Anh cố kiềm chế khao khát khi nằm trên giường lúc đêm xuống, và hoàn toàn bối rối về cách anh đã nghĩ về bà chủ của mình mọi lúc. Tối nay anh nên lái xe vào thị trấn, dừng lại ở những nơi vui chơi và xem liệu có thể tìm được một phụ nữ mà anh không quan tâm. Chắc sẽ có một phụ nữ nào đó có thể kích thích anh và khiến anh không nghĩ về Benathy Burke.

-Frankie Dobson nghe đây. – Một giọng nam khàn khàn cất lên rõ to át tiếng ồn ào khác trong điện thoại, nhưng Colt đã dùng một ngón tay bịt một đầu ống nghe để chặn những tiếng Loreen đang nói với Alyssa trong căn phòng khác.

-Colt McClure đây. Tôi đang tìm anh.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia đầu tiên không nói gì rồi sau đó thận trọng hỏi.

-Anh là người ở trong nhà tù mà Marcy tới thăm hả?

-Đúng. Tôi đã ra tù. – Anh lạnh lùng nói.

-Anh muốn gì ở tôi?

-Marcy ở đâu?

-Tôi chẳng biết cô ta đang ở đâu. Và tôi không muốn nói chuyện với anh. – Frankie dập máy.

Điên tiết, nhưng Colt không lãng phí thời gian và quay số lại luôn. Lần này Frankie không trả lời điện thoại. Thay vào đó là một giọng phụ nữ ngọt ngào.

-Quán Biggo Burges nghe đây. Tôi có thể giúp gì được ông?

-Cô hãy gọi Frankie Dobson đến nghe điện thoại đi. – Anh gầm gừ.

-Tôi rất tiếc, thưa ông, nhưng ông Dobson không có ở đây.

-Anh ta vừa có ở đó cách đây vài phút. Hãy nói anh ta tới nghe điện thoại đi.

-Tôi đã nói với ông...

-Và tôi cũng nói với cô là, nếu Frankie không nói chuyện với tôi, tôi sẽ gọi điện cho sếp của anh ta ở Salt Lake. Và cả sếp của sếp anh ta nữa. Chưa kể đến ông chủ tịch của Biggo Burgers. Do đó cô có gọi anh ta đến nghe điện thoại hay không?

Cô gái lẩm bẩm thoái thác, có tiếng ai đó chửi rửa ầm ỉ, và rồi Frankie nói.

-Tôi nghe đây.

-Hoặc anh nói cho tôi biết Marcy đang ở đâu hoặc tôi sẽ gọi cảnh sát.

-Về chuyện gì vậy? Tôi chẳng làm gì cả.

-Tôi có một thứ thuộc về anh ở đây. Một món xinh xắn có tên là Alyssa.

-Anh có đứa nhỏ ư? – Giọng Frankie ngạc nhiên thực sự.

-Phải.

-Đứa nhỏ đó không phải con tôi.

Colt cảm thấy bức bối nhưng cố kiềm chế.

-Anh sống với Marcy Ryzinski cả năm trời. Anh đã lợi dụng cô bé vị thành niên không có nơi nào nương tựa. Nay, nhân tiện anh có muốn nói với cảnh sát về chuyện ngược đãi người làm không? Tôi đã thấy Marcy bị anh đánh thâm tím mắt. Chuyện đó không hay đâu.

-Cô ấy va vào cánh cửa. Tôi không đánh cô ta.

-Đó không phải là điều Marcy đã nói. Tôi nghĩ anh nên bị giữ sau những song sắt...

-Giống như anh ư? – Frankie chế nhạo – Nghe này, tôi không phải là kẻ giết người.

-Đợi đây, Frankie. Tất cả những gì tôi muốn là địa chỉ của Marcy. Tôi sẽ để anh yên nếu anh cho tôi biết tìm Marcy ở đâu.

Đầu dây bên kia im lặng.

-Cô ấy có lẽ không muốn anh biết mình đang ở đâu.

-Anh có lẽ không muốn tôi tới thăm anh. Và tôi sẽ đến. Chắc không khó tìm anh lắm đâu, Frankie. Anh chỉ là một gã nhân viên Biggo Burgers ở thị trấn Greenleaf, Arkansas. Tôi hứa với anh, nếu tôi tới đó, anh sẽ có hơn một con mắt thâm tím làm bài học.

Đầu dây bên kia lại im lặng, nhưng lần này ngắn hơn.

-Thôi được, thôi được. tôi đã nghe nói Marcy tới ở với một cô bạn gái ở thành phố Oklahoma. Cô ấy mang đứa nhỏ theo.

-Anh biết tên cô gái đó chứ?

-Casey hay Kelly, hay gần gần thế. Cô ta đã từng sống ở Tallequah, Oklahoma. Casey học trường dạy trang điểm ở thành phố Oklahoma.

-Anh biết họ cô ta là gì không?

-Không, không biết.

-Thôi được, Frankie. Nhưng trước khi đặt máy xuống, để tôi nói cho anh biết điều này, đồ cặn bã. Nếu anh còn động đến Marcy Ryzinski, tôi sẽ tới hỏi thăm anh đấy. Hiểu chưa?

Câu trả lời là tiếng đập máy mạnh bên tai anh nhưng Colt không quan tâm. Ít ra anh đã có được một đầu mối, một đầu mối thực sự. Anh đã có thứ để tiếp tục và anh sẽ lần theo.

Sau bữa ăn trưa, Benathy ngồi trên chiếc ghế xích đu, bế Alyssa trong lòng, Jesse James khịt khịt quanh bật cửa, tìm kiếm bất kỳ mảnh vụn nào. Alyssa có đôi mắt sáng và vui vẻ, đang ư ư. Loreen đã cho nó ăn trước khi đi và nói cô ta thích trông trẻ như thế nào.

-Điều này tốt hơn nhiều so với làm việc ở một cửa hàng giảm giá.- Loreen nói – Trẻ em thật đáng yêu.

Benathy đồng ý với điều này. Cô phải chờ đợi cho tới khi Loreen ra khỏi mới được bế Alyssa. Giờ cô đếm mười ngón tay và mười ngón chân nhỏ xinh khi chơi trò “ Lợn con bé nhỏ” cho tới khi Alyssa cười vì vui thích.

Nghe thấy tiếng ồn, Eddie từ khu vườn đi tới xách theo chiếc giỏ lớn đựng đậu xanh và một chiếc nhỏ hơn đựng khoai tây.

-Alyssa có thích đậu xanh không chị? - Cậu hỏi.

-Nó vẫn chưa ăn được đậu đâu, nhưng chị cho là không lâu nữa nó sẽ ăn được. Hãy đặt vào chiếc bàn trong bếp được không, Eddie?

Eddie biến ngay vào trong bếp. khi quay ra, cậu ta ngồi xuống bậc thềm trên cùng ngay dưới chân Benathy.

-Em luôn muốn có một đứa em gái. - Cậu nói, cù những ngón chân Alyssa.

Benathy biết Eddie mong có em như thế nào nhưng Dita không thể có thêm bất kỳ đứa con nào nữa.

-Em cũng có một anh trai mới nữa. – Eddie nói.

Điều này làm Benathy cảnh giác.

-Em á? – Cô bối rối hỏi.

-Chắc chắn. Colt là một người anh lớn. Anh ấy muốn em dạy làm món bánh chiên thịt chiên giòn và em nói là em sẽ dạy. Và chị biết là để làm gì không? - Cậu vỗ vào đầu Jesse và con chó vầy đuôi mấy lần.

-Để làm gì?

-Colt sẽ dẫn em đi xem phim. – Eddie rất thích xem phim ở Lubbock và dạo này Frisco và Dita chẳng có thời gian dẫn cậu đi.

-Thật tuyệt. Nghe thật thú vị.

-Chắc chắn vậy. Này, chị Benathy, em có một ý tưởng. – Eddie rất hăng hái.

-Rồi, hãy nói đi. Đừng để chị hồi hộp.

-Chị có thể đi xem phim cùng bọn em.

-Có thể. – Benathy nói, nhưng cô nghi ngờ đây là một ý tưởng hay.

-Em phải về thôi. Bố nói không được về muộn quá. Eddie đứng dậy và phủi bụi khỏi đít quần.

Eddie vừa đi khỏi thì Colt rẽ vào góc chuồng ngựa. Anh chào Benathy và bước tới chỗ cô. Anh xách theo một túi giấy nhỏ.

-Có gì tiến triển không? – Benathy hỏi. Jesse đứng dậy và chạy tới đón anh, đầu nhấp nhô vào đuôi ve vẩy. Colt cho nó một miếng lấy từ chiếc túi và Jesse vẩy đuôi nhanh hơn.

-Tôi tới nói với cô rằng bài tập của Rắn chuông hôm nay tiến triển tốt – Anh nói – Tôi đã cưới nó được mấy phút.

-Ngạc nhiên thật! – Benathy nhìn anh chăm chăm.

-Ngày mai tôi sẽ cưới nó tiếp. Cô có thể tới xem được.

-Anh cho Frisco xem không?

-Tôi không nghĩ ông ta muốn nghe chuyện này.

-Tất nhiên. Con ngựa là cái gai ở cửa miệng ông ấy. – Cô ngừng lại – Hình như anh và Frisco không có mối quan hệ thân thiện.

-Ông ta là thế đấy. Ông ta đã ưa tôi đôi chút khi thấy tôi thân với Eddie và Eddie thân với tôi.

-Về Eddie. – Benathy nói và rồi ngừng lại.

-Eddie thì sao?

-Tôi rất mừng là anh hòa thuận với nó.

-Tại sao lại không chứ? Nó là một cậu bé ngoan mà.

-Trước đây có bao giờ anh gần một người lớn mắc bệnh Down chưa?

Colt lắc đầu.

-Chưa.

-Anh dường như có một sự đồng cảm tự nhiên để làm việc cùng cậu ta. Và với những con ngựa. Cả những con chó nữa.

-Có lẽ. Có một đứa trẻ ở một trang trại nơi tôi từng làm việc. Cậu ta không tin nhiều người, nhưng cậu ta học được cách tin tưởng tôi. Cậu ta... - Giọng Colt lạc đi. Trước đây anh chưa bao giờ nói về Rusty, nhưng anh nợ cậu ta rất nhiều.

-Vâng? – Benathy ngẩng lên nhìn anh ta vẻ dò hỏi.

-Cậu ta là bạn tôi. Người bạn tốt nhất. Người ta không cho cậu ta cơ hội. Mọi người nên có một cơ hội – Anh đứng lên, bước đi vài bước và gọi Jesse, Jesse chỉ nhìn anh ta và đập đuôi xuống đất bụi.

Colt chìa ra một chiếc bánh biscuit dành cho chó. Jesse ngẩng đầu lên, hít không khí và đứng dậy bước theo Colt.

-Chúng tôi đang thiết lập một mối quan hệ, Jesse và tôi. – Colt giải thích – Thôi nào, hãy cùng tao tới chuồng ngựa, Jesse James. Chúng ta sẽ học một hoặc hai bài xã giao.

Colt và chú chó đã sắp ra khỏi sân thì Benathy gọi Colt. Anh ta quay lại, ngạc nhiên vì điều cuối cùng anh ta muốn thấy là Beanthy trông có vẻ hạnh phúc và giống một người mẹ với đứa nhỏ trong tay. Anh thấy tình mẫu tử thật lôi cuốn, đặc biệt là ở cô. Không hề nghi ngờ rằng cô không phải là mẹ của Alyssa. Anh đã nghĩ đến cô theo cách đó.

-Nếu anh có thời gian tối nay đi vào thị trấn, tôi sẽ rất cảm ơn nếu anh mua hộ tôi một ít dây thép. Fred Kraegel nói cửa hàng anh ta sẽ mở cửa tới khuya.

-Dù sao tôi cũng định đi vào thị trấn. Cô không phiền nếu tôi ở đó một hai giờ đồng hồ, kiểm chút gì đó để ăn chứ?

Cô nhìn anh ta tò mò và anh nghĩ cô sẽ có ý kiến. Nhưng cô chỉ nói.

-Anh thích ở bao lâu cũng được. Không thành vấn đề.

Nắm tay đứa bé vung vẩy trên khuôn ngực tròn của Benathy. Miệng Colt khô khốc. Đột nhiên anh nhớ ra tại sao tối nay anh muốn vào thành phố và điều anh hy vọng sẽ thực hiện được khi ở đó, điều dễ làm hơn là việc mua dây thép gai.

Colt tựa người vào quầy bar ở quán Tavern. Đó là một quán rượu đầy tai tiếng và ở đó đầy những anh chàng cao bồi đến đốt tiền sau ngày lãnh lương.

Người phục vụ quầy bar đem đến cho anh một ly whisky ngô pha nước và anh từ tốn uống. Anh thấy lo ngại về việc dừng chân ở đây. Lúc trước, những người làm công của Kraegel đã chất dây thép vào xe tải, thậm chí còn thêm một ít theo lệnh của Kraegel và sau đó Colt đi dạo quanh Gomper một hoặc hai giờ, cố tập trung sự hăng hái vào điều anh định làm.

Thị trấn đối với anh chẳng gây ấn tượng gì. Nó gồm có một dãy cửa hàng dọc theo phố chính, các cửa sổ xập xệ phủ đầy bụi. Trụ sở toà án thấp lè tè ngự ngay giữa quảng trường thị trấn, có những móc tròn treo trên tường nơi có thể buộc ngựa. Không có cửa hàng bán đồ ăn nhanh, nhà hàng thanh lịch, chỉ có một trạm gas. Thăm mỹ viện của Rubye nằm ở một đầu thị trấn, quán cà phê Gompers nằm ở đầu bên kia và ở giữa là một cửa hàng quà tặng và một cửa hàng cắt tóc nơi anh dừng lại để cắt tóc. Còn cho cuộc sống về đêm thì mọi người dừng chân ở quán Tavern. Colt mất một lúc suy nghĩ rồi bước vào bên trong, nhìn quanh tìm những dấu hiệu của một cuộc sống có vẻ là văn minh nhưng anh cũng chẳng thấy.

Đêm nay mọi người ở quán Tavern dường như mặc đồ làm từ vải bông chéo và lụa. Tất cả

phụ nữ, trừ một bà, đều đội những chiếc mũ rộng vành. Nhạc đồng quê, mở to và bật tung tung vang lên từ máy hát tự động. Có một phòng đánh bài phía sau và một quầy bar sáng bóng đằng trước và anh nhận ra với anh thế là đủ. Colt dựa vào quầy bar, và qua làn khói thuốc mù mịt, cố tập trung đôi chút vào trò đánh bài.

Qua ly thứ hai thì mấy người phụ nữ bước tới chỗ anh.

-Chào chàng cao bồi. - Người phụ nữ thứ nhất nói, cô nàng có mái tóc bạch kim, giọng khàn khàn đặc khói thuốc.

-Anh là người mới đến hả - Người phụ nữ kia hỏi, đó là một cô gái tóc đỏ đứng sát anh ở phía bên kia.

Có đúng là anh tới đây để gặp đàn bà không nhỉ? Tại sao cảm xúc đầu tiên của anh là muốn bỏ chạy?

-Chắc là vậy - Anh chỉ nói được vậy.

-Tôi là Cindy. Cô ấy là Jasmyn. - Cô gái tóc bạch kim nói.

- Tôi là Colt McClure. - Anh nói một cách thoải mái.

Cô nàng tóc bạch kim không thuộc loại người anh thích và dù sao, khi nhìn cô ta, tất cả những gì anh có thể hình dung trong óc là Benathy với mái tóc dài lắc nhẹ khi cô quay đầu lại nhìn anh, thân hình tròn trịa của cô khi trèo qua hàng rào, cách cô cười nhẹ như con mưng *Mặt trắng nhỏ* róc rách chảy xuống những hố xoáy.

Cô nàng tóc đỏ dường như rất quan tâm tới anh và cô ta dựa người ngay về phía anh một cách chiếm hữu, ngực cô ta chỉ cách cánh tay anh vài xăng-ti-mét. Chúng rất đẹp nhưng chỉ làm anh nhớ đến chiếc áo choàng của Benathy và nó bị bung ra như thế nào vào buổi sáng khi cô nhắc đứa bé từ chiếc nôi lên. Lúc ấy anh đã thực sự khao khát muốn vuốt ve cô.

-Hầu hết mọi người đều gọi tôi là “Nữ công tước”. - Cô nàng tóc đỏ nháy mắt nói - Anh có đoán ra tại sao không?

Colt không thích chơi trò đoán tên gì cả. Anh thậm chí còn không muốn nói chuyện với cô ta nữa.

-Không? - Anh cộc lốc đáp.

-Bởi vì, - Cô nàng đáp một cách tự tin, tiến sát cạnh anh và bám dính vào cánh tay anh đến nỗi ngực cô ta tì vào tay anh - một số người nghĩ rằng trông tôi giống Nữ công tước xứ York - Cô nàng nhấn mạnh từ cuối bằng một giọng bắt chước người Anh.

-Nữ công tước xứ York. - Anh nhắc lại, không thể thấy có gì tương đồng ngoài mái tóc đỏ quăn thành từng lọn.

-Phải. - Cô nàng thì thầm bên tai anh. Đầu anh ngả ra phía sau trong phản xạ né tránh và

anh đột nhiên nhận ra một người đàn ông thấp lùn có hàm răng màu ngà voi và mái tóc xám lốm chốm nghênh ngang tiến tới phía anh. Người đàn ông dường như dương dương tự đắc vì sự quan trọng của mình, dù chỉ có Chúa mới biết là tại sao. Chắc chắn anh ta có vẻ gì như vậy.

-Chào, Mott! – Cindy nói với một nụ cười lấy lòng – Đây là Colt McClure. Colt đây là Mott Findley. Anh ấy cai quản mọi thứ quanh đây.

Gã ta chính là Mott Findley, người đã tạo ra cuộc sống khốn khổ của Benathy. Colt nhìn gã chăm chú và thấy rằng Mott là một gã không thân thiện chẳng có chút cảm tình nào. Mott nói.

-Chào anh. – Nhưng anh ta không chìa tay ra và Mott cũng vậy.

-Có lẽ Colt có thể tham gia cùng chúng ta tối nay – Cindy khẽ nói – Jasmyn và tôi, chúng tôi đang định cưới ngựa tới Lubbock và tới vài câu lạc bộ ở đó.

-Không phải đêm nay. – Mott thô bạo nói – McClure, tôi muốn nói chuyện với anh một phút. Mình anh thôi. – Anh ta nói, hất đầu chỉ ra cửa.

Tuyệt thật. Colt không chắc đây là chuyện gì, nhưng anh nghĩ nó liên quan đến trang trại Banner-B. Chắc phải có lý do nào khác khi Mott yêu cầu nói chuyện riêng.

Anh đang nghĩ tới việc chuồn khỏi đây, nhưng nếu không có lý do nào khác, thì việc đi ra ngoài nói chuyện với Mott sẽ giúp anh thoát khỏi hai người phụ nữ này. Cái bĩu môi hờn dỗi của Cindy khiến Colt thấy rằng đây là một ý hay, do đó anh rời khỏi quầy bar và đi theo Mott.

Mott chẳng mất thời gian để tựa lưng vào thanh chắn của một chiếc xe tải nhỏ màu đen đỗ ở vỉa hè. Mott nhìn Colt khi rút chiếc tấm xà răng đã xơ ra khỏi túi áo. Ánh đèn neon nhấp nháy từ hiệu thuốc chiếu lấp lánh trên răng Mott trông gần giống như một nụ cười cợt mỉa. Colt không tin điều đó, không tin một chút nào.

-Anh biết đấy, Nữ công tước thật hay với thứ cô ta biểu lộ. Anh muốn cô ta hả? Tôi sẽ nói với cô ta một tiếng.

-Không đâu. – Colt nói, không chắc điều này sẽ dẫn đến đâu. Anh chỉ biết một điều: Mott đang để anh biết rằng anh ta điều khiển mọi việc quanh đây, tất cả mọi việc, kể cả những người đàn bà phóng túng của thị trấn.

Mott gật đầu, tỏ vẻ rằng anh ta thấy lời từ chối của Colt là có lý trí. Cuối cùng anh ta nói.

-Tôi sẽ không nói vòng vo đâu. Tôi đề nghị anh làm việc cho tôi. Ngày mai bắt đầu.

-Tại sao? – Colt hỏi, thấy rằng cách duy nhất để giải quyết tình huống không mong đợi này là phải thẳng thắn.

Chiếc tấm của Mott đang xà một thứ gì đó ở chân những chiếc răng cửa,

-Bởi vì tôi có thể cần một người làm nữa. Tôi nghe nói anh đã nhận làm cho trang trại Banner-B.

-Đúng vậy.

-Công việc ở chỗ tôi nhẹ hơn ở trang trại Banner-B. Có nhiều người cùng làm bởi vì tôi có nhiều nhân viên hơn. Tôi sẽ trả anh gấp đôi so với khoảng hiện anh đang nhận được.

Colt nghĩ tới việc kiếm nhiều tiền hơn, anh nghĩ tới việc có thêm khoảng đầu tư để bắt đầu một công việc kinh doanh khi thời cơ đến. Vượt lên trên những phân vân này là trách nhiệm của anh đối với Alyssa, và việc Benathy đã tốt bụng như thế nào khi cho bé ở lại trang trại. Anh thích làm việc cho Benathy, anh thực sự thích vậy. Cô có thừa sự can đảm. Điều này khiến anh không hề phân vân khi lựa chọn.

-Không, xin cảm ơn. – Anh nói với Mott.

-Đợi một phút. Anh có nhận ra tôi đang đề nghị gì không? Trang trại Banner-B đang suy sụp. Anh có thể thấy điều đó.

-Tôi không đồng ý. – Colt nói.

Mott nheo mắt.

-Benathy Burke không thể giữ chỗ đó tồn tại lâu được đâu. Ngân hàng đang sờ tới các khoản vay của cô ta và cô ta nợ tiền hầu hết mọi người trong thị trấn.

Colt nhún vai. Anh không muốn có một cuộc tranh cãi. Tất cả những gì anh muốn là quay lại trang trại Banner-B, tới chiếc giường tiện nghi của anh cùng với Alyssa nằm trong chiếc nôi ngay cạnh và Benathy ngủ ở phòng đối diện. Việc dùng chân ở quán Tavern là một ý tưởng tệ hại. Anh bước đi, nhưng trước khi anh đi được hai bước, Mott đã đứng chặn ngay trước mặt anh.

-Anh nên tận dụng cơ hội này. – Mott nói bằng giọng hăm dọa - Tôi không thích mời chào một lần nữa đâu.

-Xin lỗi, tôi có nhiều việc phải làm. – Colt nói và dậm bước sang bên cạnh Mott.

Bàn tay Mott nhanh nhẹn chụp lấy cánh tay Colt với một sức mạnh đáng ngạc nhiên.

-Tôi sẽ có được anh. - Giọng anh ta rít lên bên tai Colt. – Cách này hay cách khác.

Colt liếc xéo Mott và giật tay ra. Anh ghét gã đàn ông bé nhỏ luôn không biết tự lượng sức mình để có những gì mình muốn. Anh muốn ném Mott ra xa, di gã dưới gót giày mình như một con gián vậy. Nhưng điều đó cũng chẳng làm gã khác đi được và chắc chắn chẳng giúp gì được Benathy cả. Anh sẽ chẳng giúp gì cho Benathy từ xà lim nhà tù và anh không nghi ngờ gì là ở trong một thị trấn nhỏ như thị trấn này thì anh có thể bị tống ra ngoài trong tiếng sập cửa ban đêm nếu dám đối chọi với Mott Findley mất lé. Anh không quan tâm tới việc gây lộn xộn với cảnh sát. Điều cuối cùng anh đã làm là chất hành lý của quá khứ cùng anh tới Gompers, Texas, nơi anh đã chọn, ít nhiều gì cũng do sự ngẫu nhiên, để bắt đầu một cuộc sống mới.

Colt quay lại quầy bar để lấy mũ. Bên trong tối và dày đặc khói thuốc hơn anh nhớ và ai đó đã vặn volume máy hát tự động to hơn. Khi anh nhận ra rằng chiếc mũ của mình không còn trên giá treo ở cửa nơi lúc trước anh treo thì Jasmyn tiến tới chỗ anh. Cô ta đội chiếc mũ Stetson của anh trên đầu và toét miệng cười.

-Anh có nghĩ là đáng yêu không? – Cô ta hỏi và xoay tròn để cho anh thấy.

Anh tới chỗ này với ý nghĩ đầu tiên là tìm được một thân hình ấm áp để thoả mãn sau một thời gian dài không có đàn bà, nhưng giờ đó là điều cuối cùng mà anh muốn.

Anh giật chiếc mũ khỏi đầu cô ta.

-Đưa tôi nào. – Anh cộc lốc nói.

-Chúng tôi nghĩ có lẽ anh thích tới căn phòng của chúng tôi. – Cindy nói, ưỡn ngực về phía anh. - Để uống một ly rượu. Với cả hai chúng tôi.

-Không thể được. – Colt nói. Anh bỏ mặc Cindy và Jasmyn há miệng nhìn theo khi anh tiến ra cửa.

-Gã cao bồi ngu ngốc. – Jasmyn nói với theo.

-Ồ ồ sên.

-Xin chào mừng tới Gompers – Mott nói, anh ta vẫn dựa lưng vào thanh chắn chiếc xe tải của anh ta và tiếp tục xỉa răng – Có lẽ anh nên biết rằng tôi dự định tạo cho anh một chuyện nhỏ bất tiện ở đây, McClure.

Colt trèo vào cabin xe tải nhỏ của mình, phớt lờ sự lảng mạ đó. Tại sao anh phải để tâm tới cái thằng ngốc tỉnh lẻ dớ dẩn này? Anh đã từng ở tù. Mott Findley chẳng là gì nếu so với những gã bạn tù của anh.

Mott chỉ tay tỏ cử chỉ bất lịch sự về phía anh nhưng Colt phớt lờ. Tất cả những gì anh đang nghĩ là mình sắp về nhà. Anh đang trên đường về trang trại và với những người sống ở đó, mỗi người và tất cả những người anh biết đều tôn trọng người khác. Việc anh từ đâu đến, không phải là một chuyện nhỏ gì.

Beanthy đang ngồi trong bếp thì Colt bước vào. Người anh ám mùi khói thuốc và Beanthy ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của anh.

-Tôi đoán anh đã tạt vào quán Tavern. – Cô quan sát một cách không ác ý.

Anh muốn nói với cô rằng đó là một sai lầm. Anh muốn khen cô rằng trông cô xinh xắn như thế nào trong chiếc áo len đan tay màu xanh thay vì những chiếc sơ mi quá cỡ cô vẫn thường mặc. Và anh muốn nhắc lại rằng anh rất biết ơn lòng tốt của cô đối với anh và Alyssa.

Nhưng lời đáp của anh bị nghẹn lại do những ngày tháng ở trong tù, và trước khi kịp suy nghĩ anh đã nói:

-Cô gặp vấn đề gì với chuyện đó à?

Cô khẽ rướn mày. Cô tỏ vẻ lạnh lùng. Anh đã quen với cách biểu lộ tình cảm của cô kể từ lúc anh tới sống ở trang trại Banner-B. Dù anh cũng thích cái nhìn kiêu ngạo đó. Đó là một kiểu tỏ vẻ.

Benathy đặt phịch chai sữa lên mặt bàn.

-Tôi không quan tâm đến việc anh làm gì trong thời gian của anh. – Cô ngừng lời – Anh uống cà phê không? Để giúp anh già rệu?

-Tôi không quá chén đâu. – Anh phản đối. Cô nhìn anh như thể định tranh cãi nhưng rồi lại thôi. Anh cúi người xuống chỗ bình cà phê vẫn nóng còn lại khoảng một nửa và rót cho mình một ít.

-Alyssa thế nào rồi?

-Nó đã uống hết sữa vào bữa cuối. Nó đang ngủ trong nôi.

-Tôi muốn thấy nó. Tôi đã nghĩ về nó.

-Hãy lên gác đi nhưng tôi mong là tốt hơn anh nên ngủ trong khu chuồng ngựa – Cô đóng nắp chiếc máy rửa bát đĩa lại và rửa tay trong bồn rửa.

Ồ, vậy cô đã tổng cổ anh ra, đúng vậy không nhỉ? Anh suy nghĩ về điều này và thấy chán ngán khi cầm tách cà phê treo lên gác. Những tấm gỗ lát sàn hành lang kêu cọt két khi anh đi vào phòng khách nơi Alyssa đang ngủ nghiêng, cặp môi nhỏ ánh lên màu hồng. Anh cúi người xuống chiếc xe nôi và chăm chú nhìn cô bé. Anh không biết liệu cảm xúc của mình có giống như cảm xúc mà những cặp cha mẹ cảm thấy không, và nếu đây là cách mà họ cảm thấy, thì liệu bất kỳ ai trong số họ có làm thương tổn bọn trẻ không? Làm thế nào một cặp cha mẹ có thể bỏ rơi một đứa trẻ như thế này nhỉ?

Nhưng Marcy đã có một cuộc sống rất khổn khó. Có lẽ, cô đã bị ám ảnh bởi một nỗi đau mà không một ai khác có thể hiểu được.

Anh không nghe thấy Benathy bước vào đứng phía sau anh.

-Có lẽ nó sẽ không tỉnh dậy trong một thời gian dài – Cô khẽ nói.

-Chắc chắn nó rất giống mẹ nó. – Colt nói.

Anh đột nhiên ngẩng lên và nhận thấy vẻ trống rỗng trên khuôn mặt Benathy. Và anh có thể hiểu. Anh đã nói những điều ngu ngốc. Cô vẫn nghĩ đứa bé này là con anh. Có lẽ cô đã nghĩ anh đã yêu Marcy, dù rằng trong đầu anh chưa bao giờ có ý nghĩ này. Trong khoảng khắc anh muốn nói rõ với Benathy rằng Marcy chưa bao giờ là gì với anh cả. Chưa bao giờ và sẽ không bao giờ.

-Tôi nghĩ giờ tốt hơn tôi nên đi ngủ - Benathy nói nhỏ. Cô quay người và bước ra khỏi phòng.

Trong vài giây trước khi cô ra tới hành lang, trong đầu Colt có vô vàn ý nghĩ. Ý nghĩ quan trọng nhất là anh đã phát điên vì Benathy Burke, và liệu điều khiến cô vô cùng bức mình là anh đã yêu người phụ nữ khác hay không, và cô cũng có thể có cảm xúc đối với anh.

Chỉ trong hai giây, anh băng qua căn phòng tới cửa và được khuyến khích bởi rượu whisky vẫn đang chảy trong huyết quản. Anh bắt kịp Benathy khi cô đang chuẩn bị bước vào phòng mình, tay cô đang đặt trên nắm đấm cửa.

Cô quay lại nhìn anh, ánh mắt của cô như ánh mắt của một chú nai bị săn đuổi.

-Đợi một phút. - Colt nói, nắm chặt cánh tay cô. Cô sẽ chạy nếu có chỗ để chạy, cô sẽ kêu nếu có ai đó ở xung quanh nghe được. Anh biết điều đó nhưng dù sao anh đã nắm tay cô rồi. Anh hôn lên môi cô theo cách cô đang được hôn, lâu và chậm rãi với những đam mê và lòng biết ơn anh cảm thấy ở cô.

Cô mềm người ra trong cánh tay anh. Và rồi cô đáp lại với nỗi đam mê mà trước đây anh chỉ có thể đoán. Cô bám tay vào người anh, ghì những ngón tay sau cổ anh, ghì đầu anh xuống để cô có thể uống cạn nụ hôn. Khi anh kết thúc - và anh không muốn kết thúc, chỉ cần lấy không khí để thở - khi anh kết thúc, cô thở hổn hển.

-Này, - anh nói - tôi đã muốn làm điều này nhiều lần rồi.

-Anh... anh...

Nếu cô muốn bắn chết anh, anh không muốn điều đó diễn ra đêm nay.

Anh nhẹ nhàng dùng những ngón tay chạm vào đôi môi cô. Chúng vẫn còn ươn ướt.

-Suyt! - Anh nói - Và hãy ngủ ngoan nhé.

Anh để cô đứng đó, tay cô chặn ngang cổ họng, mắt mở to khi anh tiến tới căn phòng nhỏ của mình phía trên chuồng ngựa.

Với những phụ nữ khác trên đời, anh có lẽ đã mong cùng qua đêm với anh. Nhưng Benathy không phải là kiểu người vậy.

Anh cuộn gối lại và nằm trên giường thao thức nghĩ rằng anh đã thích lắng nghe Benathy sửa soạn đi ngủ như thế nào ở căn phòng đối diện với căn phòng nơi anh đã ngủ trong ngôi nhà lớn.

Không thể nói trước, sáng ra chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng anh không hề hối tiếc về nụ hôn đó.

Điều anh tiếc là đã không làm việc đó sớm hơn mà thôi.

Chương 6

MỘT CHÚ DẾ KÊU KHIẾN BENATHY THAO thức suốt đêm dài. Cô nghe thấy tiếng nó gáy trong đêm, gọi bạn tình từ một nơi nào đó trong phòng cô. Nó có thể ở trong tường, hoặc trong tủ hoặc có lẽ nó đang giấu mình trong những chiếc rèm. Bất kể nó ở đâu thì cũng không thành vấn đề. Thậm chí nếu như nó không gáy lên vì thất tình thì cô cũng sẽ không ngủ được.

Điều gì đã khiến cô hôn lại Colt McClure mạnh mẽ như vậy? Cô có thể cảm thấy cặp môi của anh ta tìm kiếm khắp cặp môi mình, nhớ đi nhớ lại nụ hôn đó trong đầu cho tới khi cô chắc rằng mọi sắc thái còn khắc sâu mãi trong tâm khảm cô.

Anh ta chỉ là một anh chàng cao bồi cô đơn trở về nhà sau khi đã ngà ngà say và dù sao cũng đã thực sự lợi dụng được điều cô muốn.

Nhưng hoàn toàn không phải vậy. Anh ta đã không tự do làm điều ấy.

Nói cách khác, cô thích hôn anh ta và anh ta biết điều ấy.

Điều đó xảy ra với một gã chần gia súc không biết chỗ đứng của mình, nhưng cô vô cùng cần anh ta để giúp cô giữ vững được trang trại. Anh ta cũng có một đứa bé không có nơi mà đi và có lẽ không được chào đón ở bất cứ nơi nào khác khi anh ta có thể kiếm được việc làm. Cũng còn một số câu hỏi chưa có câu trả lời, chẳng hạn tại sao anh ta lại bỏ cô Marcy đó và cô ta lại viết trong bức thư đó là *Yêu anh, Marcy*.

“*Yêu anh, Marcy*” có thể chỉ là một câu kết thông thường. Hoặc cũng có thể có nghĩa “yêu” thực sự. Vấn đề là loại tình yêu gì? Một đêm yêu đương tuyệt diệu và rồi anh không bao giờ muốn gặp lại em nữa? Đây là tình yêu lớn cả đời? Anh sẽ chăm sóc em và em sẽ chăm sóc anh cho đến khi cả hai chúng ta quyết định kết thúc nó.

Ý nghĩ này khiến bụng cô nhói. Cô đã yêu Colt McClure.

Không, không phải vậy.

Đúng vậy.

Cô không thể yêu anh ta. Cô yêu Justin. Tình yêu không bao giờ chết, đó là điều Justin đã nói và cô tin điều đó bằng cả trái tim mình. Vậy thì làm sao mà cô có thể yêu người khác được?

Cô không thể.

Phải, cô có thể. Nhưng cô không muốn yêu Colt. Cô biết về anh ta chưa đủ. Và anh ta khó có khả năng yêu người khác.

Khi Alyssa thức giấc và bắt đầu làm ầm ĩ lúc mặt trời lên, Benathy lê người ra khỏi giường và đứng ngắm mình vài phút trước chiếc gương ở bàn phấn. Lúc đó cô thấy rằng cô không muốn để Colt thấy cô giống như một vật gì đó được kéo lê sau đuôi ngựa những sáu dặm. Cô lê

vào nhà tắm, vãi nước lạnh lên mặt và chui đầu vào mớ quần áo cô vớ được. Hóa ra đó là chiếc áo len dài tay mà cô đã mặc sau khi tắm tối qua.

Cô bỗng Alyssa xuống gác, thì thầm dỗ nó. Cô đã quen với công việc buổi sáng. Thậm chí sau một đêm mệt mỏi, cô cũng có đủ sức lực cho đứa trẻ này và cô nghĩ điều này thật đáng ngạc nhiên. Nó làm cô nghĩ đến việc cô đã luôn mong muốn có con như thế nào. Thậm chí cô không bận tâm tới việc đứa trẻ này không phải con mình, nhưng chẳng thể hy vọng vào những thứ không thể trở thành hiện thực được.

Sáng nay chẳng thấy Colt đâu. Chắc anh ta quyết định lánh mặt sau buổi tối hôm qua.

Loreen tới đúng giờ, vui vẻ và không nhận thấy Benathy đang có tâm trạng và không muốn nói chuyện.

- Mẹ em nói rằng McClure là một người đẹp trai, đúng vậy. Mẹ nói anh ấy đã yêu cầu cắt tóc ở cửa hiệu của mẹ, nhưng mẹ đã bảo anh ấy tới cửa hàng cắt tóc. Mẹ nói ông Butler không thể moi được thông tin về McClure. Chị biết đấy, ông Butler rất thích tán gẫu. Ông ấy nói McClure chỉ đọc một tờ tạp chí trong suốt thời gian cắt tóc và không nói gì về việc anh ta từ đâu tới.

- Anh ta không thực sự hay nói. – Benathy nói, hy vọng những gì Loreen nói sáng nay là sự thật.

- Mẹ em nói rằng hy vọng chị biết được điều gì đó về anh ta. Mẹ nói chị không đề phòng những người mà chị đã thuê trong những ngày vừa qua. Mẹ nói ví dụ đứa bé này, Alyssa bé bỏng đó. Mẹ không hiểu làm thế nào mà đột nhiên anh ta xuất hiện cùng đứa trẻ này.

- Nếu em chuẩn bị các chai sữa cho Alyssa sáng nay, Loreen, chị sẽ chạy đi một lúc. Dita và chị còn cả ngày trước mắt để làm việc.

Loreen dường như không nhận thấy Benathy không trả lời câu hỏi cuối cùng của mình.

- Chắc chắn, chị Burke. Em không lo lắng về McClure. Anh ấy luôn lịch sự với em. Em đã nói với mẹ em là...

Loreen đã nói điều gì với Rubye, Benathy cũng không muốn đợi để biết. Cô đã chạy đi rồi.

Trên đường tới máng cho gia súc ăn nơi cô sẽ gặp Dita, cô không thể không suy nghĩ. Colt McClure ở nơi nào đến từ Oklahoma? Và trước đó anh ta làm việc ở đâu?

Cô tự thuyết phục mình rằng chẳng có vấn đề gì. Anh ta là một người làm tuyệt vời.

Và hôn cũng tuyệt nữa.

Colt bực bội dập máy điện thoại xuống.

- Có chuyện gì hả, anh McClure? – Loreen thò đầu qua cửa căn phòng nhỏ và ban cho anh

một cái nhìn trêu chọc.

- Ồ, không – Anh nói, dù đó hoàn toàn không phải là sự thật. Sau một đêm dài ở quầy bar mù mịt khói và mất ngủ từ lúc nghĩ đến việc hôn Benathy, anh cảm thấy như có một chú voi đang giẫm lên đầu anh. Anh đã gọi tới tất cả các trường dạy trang điểm ở thành phố Oklahoma nhưng không thể tìm ra được cái cô Casey hay Kelly mà Frankie Dobson đã nói là Marcy ở cùng cô ta.

- Nay, tôi có thể làm được gì giúp anh không?

Anh nhìn trần nhà một lúc và thở dài. Khi anh quay lại nhìn, Loreen đã rút một sợi chỉ từ ống tay áo ra và đang cạo răng, âm thanh được tạo ra giống như thể con voi đang giẫm lên đầu anh đã đứng dậy và bắt đầu giẫm nát các bụi rậm.

Anh cố phớt lờ âm thanh đó.

- Loreen, - Anh cố kiên nhẫn nói – mẹ cô có một thẩm mỹ viện hả?

- Đúng vậy. – Loreen trả lời, bối rối vì không biết anh định hỏi điều này để làm gì.

- Được, tôi đang tìm một người là học viên của một trường dạy trang điểm. Tôi đã hỏi một số trường nhưng không tìm thấy cô ta. Liệu có một loại danh bạ đặc biệt liệt kê tất cả các nơi trong một thành phố có thể học về trang điểm không?

- Hừm. Tôi không biết. Tôi chỉ biết rằng dù sao anh cũng không cần phải tới trường dạy trang điểm. Chẳng hạn như ở Jefferson, một thị trấn cách đây mười dặm. Trường trung học ở đó có chương trình hướng nghiệp. Anh có thể tìm được những lớp dạy trang điểm ở đó.

Colt chưa nghĩ đến việc tìm ở các trường dạy nghề. Anh toét miệng cười với Loreen.

- Cô là một viên ngọc quý, cô biết điều đó chứ Loreen?

Loreen mỉm cười lại.

- Tôi hy vọng giúp được anh.

- Tôi sẽ cho cô biết. – Anh quay đi, nhắc điện thoại. Anh mất tất cả mười phút để tìm ra có một trường trung học dạy nghề ở thành phố Oklahoma và một trong những học sinh của họ là Casey Landers, mới từ Tallequad chuyển tới. Cô ta sống với cha mẹ và anh nói chuyện thuyết phục đến nỗi người phụ trách sinh viên đã ghi tên và số điện thoại của anh và hứa sẽ chuyển chỗ Casey trong trường hợp cô ta có một người bạn tên là Marcy muốn nói chuyện với anh. Anh biết sự khởi đầu có lẽ không được tốt lắm nhưng anh cũng vẫn thấy phần chẵn.

- Cuộc tìm kiếm của anh thành công chứ? – Loreen hỏi, cô ngược nhìn lên từ đồng quần áo của đứa bé mà cô đang gập trên đi văng.

- Có lẽ, - Anh nói – trong lúc chờ đợi, tôi muốn mời cô món chuối xay ở quán cà phê Gompers.

- Không được rồi. Tôi đang ăn kiêng. – Loreen đáp.

- Được rồi, thế cô hãy nói muốn được chiêu đãi món gì đi. Tôi muốn làm gì đó vừa lòng cô.

- Thật tuyệt nếu tôi có thể đưa bạn trai đến xem anh dạy Rắn chuông. – Loreen đáp – Hôm qua tôi đã thấy anh cười nói. Không thể tin rằng một người có thể cười con ngựa đó và Joe không tin khi tôi nói với anh ấy điều anh đã làm được.

- Dễ thôi. Hãy đưa cậu ta tới vào cuối tuần.

Colt bước ra ngoài tới chuồng ngựa, anh bận rộn treo thêm nhiều chiếc móc treo tường cho phòng để dụng cụ. Cả ngày này anh không nhìn thấy Benathy và anh biết cô và Dita đang ở chỗ máng cho gia súc ăn ở khu phía Đông. Nghĩ đến nụ hôn đêm qua, anh tự hỏi không biết cô sẽ nói gì khi họ gặp mặt nhau. Mép anh nhếch thành một nụ cười. Ít ra cô đã không đuổi việc anh.

- Chị Burke, Marcy là ai vậy?

Benathy hy vọng Loreen không chú ý tới việc cô chờ người ra trước cái tên đó. Cô ngồi trên chiếc ghế đu trong khi Loreen chuẩn bị đi và Alyssa nằm trên vạt áo cô, khẽ ư ư và đập đập tay vào vạt áo cô.

- Marcy là, à, đó là người quen của Colt.

- Đúng vậy, chắc chắn là anh ta đang cố hết sức tìm cô ấy.

- Chị biết. – Benathy nói, hít mùi thơm của đứa trẻ, mùi bột phấn và trong khoảnh khắc đó cô mong Alyssa sẽ ở cùng mình mãi mãi.

- Em phải đi đây, chị Burke. Gặp chị vào ngày mai. – Loreen bước ra cửa sau và ré lên khi Jesse nhảy ra từ chỗ ngủ của nó bên cạnh ghế xích đu.

- Để tao yên. – Loreen nói, nhưng không phải không tỏ ra sợ sệt. Benathy nghĩ có lẽ sáng mai cô nên nói với Loreen rằng Jesse đã được cải tạo rồi.

Alyssa huơ tay trên không, Benathy nhắc bé lên và ôm bé chặt hơn.

- Chuyện gì sẽ xảy ra khi Colt tìm được mẹ cháu? – Cô hỏi – Chuyện gì sẽ xảy ra?

Một bóng người đồ dài qua cửa.

- Tôi có thể vào được không? – Anh ta vui vẻ hỏi.

- Cửa đang mở - Cô nín thở, không biết làm thế nào họ có thể nói chuyện bình thường sau chuyện xảy ra tối qua và nụ hôn đó thực sự đã làm cô ghê tởm.

Colt nhẹ nhàng đóng cửa. Anh đã dạy Rắn chuông và có một vết bụi dính trên chiếc áo phông của anh, một vết khác trên quần jean của anh. Anh đặt một hộp bọc giấy lên bàn, tay buông thõng cạnh sườn, mắt chăm chú nhìn cô.

- Cô bé ổn chứ?

- Nó khỏe. Loreen nói hôm nay nó đã uống hết sữa, cô ấy đã tắm cho nó và...

- Tôi cho rằng tôi không thực sự muốn hỏi về đứa bé, Benathy. – Anh nhắc đến tên cô dường như không thoải mái và cặp mắt anh chăm chú nhìn cô cho tới khi cô nghĩ anh có thể đọc được điều cô đang nghĩ.

Cô thôi đu đưa Alyssa và giữ thẳng người bé để mái đầu nhỏ bé tựa vào vai cô. Cô biết chính xác Colt định nói điều gì và cô có thể giả vờ không hiểu hoặc không nói thẳng ra. Cô không chắc trong trường hợp này phải làm gì là tốt nhất, do đó cô im lặng.

- Tôi cho rằng tôi nên xin lỗi về chuyện tối qua. – Anh ngừng lại, tạo cơ hội cho cô nói, nhưng cô không nói gì. Cô cố không nghĩ đến nụ hôn đó trên môi mình, dù vẫn có cảm giác như thể chuyện vừa xảy ra cách đây vài phút. Môi cô ngứa ra và cô có cảm giác Colt McClure hiểu rõ cô dù anh ta không làm gì ngoài việc đã hôn cô.

- Colt! – Cô bắt đầu nói, không chắc mình định đi đến đâu nhưng anh đã dựa lưng vào bàn và khoanh tay lại. Một nụ cười khế thoáng qua ở mép anh rồi biến mất ngay, hay là cô tưởng tượng ra nhỉ?

Anh đặt một tay ra sau gáy, anh đã cắt tóc và cô thích kiểu tóc đó, khuôn mặt anh tỏ vẻ ngượng ngập.

- Tôi, ừm, tối hôm qua tôi không nên tới đây quá muộn. Và chắc chắn tôi không nên làm điều tôi đã làm.

Anh vẫn nhìn Benathy chăm chú.

- Hôn tôi, anh muốn nói vậy chứ gì?

- Đó là điều tôi muốn nói, đúng vậy.

Nhờ trời đã có đứa bé, bởi vì cô có thể giấu khuôn mặt mình trong khi giả vờ tập trung vào đứa bé đang ngồi nghịch trên vạt áo cô.

- Tôi biết mình nên xin lỗi. – Colt nói – Nhưng tôi không định thế.

Cô ngẩng lên, thấy anh tỏ ra rất nghiêm túc.

- Và – Anh nói tiếp – tôi hy vọng chúng ta có thể bình thường như trước. Rằng cô sẽ không bực mình, ý tôi muốn nói vậy.

- Tôi... tôi không – Cô nói. Còn nữa, cô muốn anh sẽ lại hôn cô nữa. Nhận thức này khiến cô bối rối, thật khó để giữ bình tĩnh.

Anh gật đầu mạnh.

- Tốt thôi. Từ giờ tôi sẽ ngủ ở chuồng ngựa nếu như cô muốn. Trừ phi điều đó khiến cô phải thức giấc với Alyssa khi nó dậy, giống như trước đây chúng ta đã nói.

- Anh có thể ngủ ở chuồng ngựa hoặc ở đây. Tùy. – Cô có thể chửi rửa mình về cách cô nói, giống như một cô gái già lằng lộn. Nhưng phải nói gì khi cô đang bối rối về điều cô cảm thấy. Cô biết mình không được khuyến khích sự thân mật, cô biết điều đó, nhưng tình huống này thật không bình thường, khác xa với những gì cô từng biết và cô đã mất thăng bằng vì cách sự việc diễn ra. Giờ thì Colt đang ở trong phòng, mắt nhìn cô chăm chú, thì cô cảm thấy như thể mình đang ở hành lang trên gác tối qua, cảm thấy cặp môi anh ta kề môi mình, thân hình rắn chắc của anh ta áp sát vào mình.

- Cô muốn nói là không thấy phiền nếu tôi ở trong phòng khách? Cô không phải chỉ nói lịch sự chứ? – Sự háo hức trong giọng Colt khiến cô ngạc nhiên. Và cũng hài lòng nữa.

- Tôi muốn nói vậy. Căn phòng phía trên chuồng ngựa rất nóng nực và bất tiện trong những ngày này. Alyssa cần được quan tâm hơn những gì tôi có thể dành cho nó.

- Tôi sẽ không tới quán Tavern nữa. – Colt nói – Tôi không phải kẻ nghiện ngập.

Cô không hỏi điều gì đã khiến anh tới đó vào tối qua và cô không muốn biết.

Cô đứng dậy, ghì Alyssa sát vào người hơn.

- Được rồi. Tôi hiểu. – Cô không hiểu nhưng đã nói vậy. Tất cả những gì cô muốn là anh không nhìn cô theo cách như vậy nữa. Cô muốn anh ra khỏi bếp.

- Tôi có một số kế hoạch. – Colt đột ngột nói – Tôi muốn nói với cô về chuyện đó. Tôi sẽ không làm bất cứ điều gì để hủy hoại tương lai của mình, ồ, tôi quên mất, hôm qua tôi đã mua cái này cho Alyssa ở thị trấn. – Anh cầm chiếc gói trên mặt bàn lên.

- Tôi không thể mở trong khi đang bế cô bé. Có thể đợi được không?

- Tôi rất lấy làm vinh dự. – Colt nói. Benathy nhìn trong khi anh mở gói lấy ra một chú vịt đồ chơi màu vàng nhạt. – Nó cử động được đấy. – Anh nói, vặn chiếc chìa khóa ở một bên sườn chú vịt. Chiếc cổ của chú vịt ngật ngưỡng rồi bản nhạc “Hát trong mưa” vang lên.

- Tôi nghĩ bài hát về mưa chỉ là một ý nghĩ hy vọng trong thời kỳ hạn hán. – Colt nói. Alyssa có vẻ hớn hở, mắt cô bé dõi theo cử động của đầu chú vịt.

- Theo dự báo thời tiết gần đây nhất thì trời sẽ không mưa. Chúng ta chắc chắn sẽ cần mưa – Nói về thời tiết thì an toàn hơn và khiến cô quên đi sự hiện diện của Colt.

- Đây, cô giữ nó đi – Colt chuyển chú vịt cho Benathy và quay đi. Liếc nhìn đồng hồ, cô thấy

đây là giờ mà Eddie dọn bữa chiều lên bàn ăn nhà Neilsons và trong phút chốc, cô thấy tiếc là mình không có thói quen ăn bữa chiều với những người khác.

- Xin cảm ơn vì con vịt. – Benathy gọi với theo cảm ơn Colt vì Alyssa không thể làm điều đó được. Colt nhận lời cảm ơn bằng một cái gật đầu và Benathy nhận thấy rằng Jesse James lẻo đẻo theo anh tới ngôi nhà của người quản lý. Hai kẻ đó đã trở nên gắn bó với nhau. Colt đã thề rằng mình sẽ dạy Jesse dồn gia súc.

Khi bản nhạc của chú vịt kết thúc, Alyssa trớ ra chiếc áo len của Benathy.

Benathy bế Alyssa lên gác đặt cô bé vào nôi cùng với chú vịt. Mi mắt Alyssa trĩu xuống, hàng mi dài phủ bóng trên cặp má hồng hào và Benathy đứng ngắm bé vài phút, nghĩ rằng mình chưa từng thấy một đứa bé đáng yêu như thế này.

Khi Benathy thay một chiếc blouse sạch thì một ý nghĩ chợt nảy ra trong óc cô.

Cô sẽ bắt đầu công việc dạy ngựa giống như Colt muốn. Họ sẽ làm được điều đó ở trang trại Banner-B này.

Tại sao không, khi cô có bãi cỏ, có chuồng ngựa, có bãi quây. Cô không kiếm được nhiều tiền trong việc chăn nuôi gia súc. Và trường dạy ngựa là một hướng đi mới cho trang trại Banner-B, một hướng đi có thể đem lại lợi nhuận. Hơn nữa, Colt sẽ không có ý định thôi việc và bỏ đi.

Nhưng ngay khi ý tưởng đó thành hình trong đầu cô, ngay khi cô nhận ra có thể bắt đầu một chương trình dạy ngựa ở Banner-B thì cô nhận ra sự thiếu sót trong kế hoạch đó. Làm sao cô có thể làm được điều này. Thật không công bằng với Colt khi ràng buộc anh ta với cô theo cách này. Nếu anh ta muốn đi với Marcy, cô chẳng thể làm gì được. Không gì được.

Và Colt cũng có thể bác bỏ đề nghị đó. Có lẽ anh ta chẳng thích ý tưởng đó một chút nào cả. Điều này sẽ thật tệ hại.

Trong đời cô đã có quá nhiều nỗi đau rồi. Cô chắc mình không cần thêm một nỗi đau nào nữa.

Sau khi Benathy nghĩ tới việc mở trường dạy ngựa và ngay lập tức gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, cuộc sống ở trang trại Banner-B trở nên phức tạp. Hai tuần sau đó, mọi người bận rộn với việc dồn gia súc lại và chuyển chúng tới khu bán đấu giá, tất cả được tiến hành trong làn gió nóng khủng khiếp chưa từng thấy giữa mùa hạn thật không phải dễ dàng gì. Hoạt động này là một thử thách họ, và Benathy, Colt, Dita và Frisco lê người vào giường ngủ sau khi trời tối, chỉ nhắc người dậy nổi khi trời đã sáng bảnh mắt.

Alyssa bắt đầu ngủ nhiều hơn vào ban đêm nhưng vẫn dậy rất sớm để đòi bữa ăn đầu tiên trong ngày. Colt là người thức dậy cho cô bé ăn và thay bỉm, và anh không bao giờ kêu ca gì. Giữ đúng lời, anh không bao giờ về nhà muộn nữa.

Anh vẫn ở khu chuồng ngựa vào buổi tối tận tới lúc đến giờ Alyssa đi ngủ, lúc đó anh xuất hiện để cô bé ăn bữa cuối ngày và chuẩn bị mọi thứ cho cô bé. Benathy, thường ở trong phòng

làm việc trước khi đi ngủ, trở nên quen dần với việc anh chàng cao bồi to lớn ngồi trong chiếc ghế xích đu trong bếp bé Alyssa trên tay và cô thường cảm thấy hơi ghen tị khi Alyssa mỉm cười với Colt. Với bản chất hiền hậu và vui vẻ, cô bé thường hay cười với tất cả mọi người.

Đặc biệt những nụ cười của cô bé đã làm Frisco vui vẻ. Viên quản lí này thường tạt qua để ngắm Alyssa mỗi sáng trước khi Loreen tới, đôi khi cho nó ăn chai sữa đầu tiên trong ngày.

- Chúng tôi sẽ để bác thay bím cho nó trước khi để lâu quá. – Colt nói đùa với ông ta, nhưng Frisco chỉ lắc đầu.

- Dường như tôi đã làm những gì có thể cho đứa nhỏ. – Ông ta nói một cách nghiêm túc, nhưng Colt chỉ khúc khích cười. Benathy thấy sự quan tâm của Frisco với Alyssa còn hơn cả sự vui thích, nhưng cô không nói gì với ông cả. Điều đó sẽ khiến ông lảng tránh, khiến ông nghĩ mình đã trở nên mềm yếu do tuổi già.

Một buổi sáng sau khi gia súc được chuyển đi, Dita cùng đến với Frisco.

- Hôm nay chúng ta sẽ có một chuyến đi dạo. – Chị thông báo – Lúc mười hai giờ trưa cạnh con mương.

- Một chuyến đi dạo ư? – Benathy hỏi, mắt bình tĩnh – Tôi nghĩ chúng ta sắp đốt những chiếc gai xương rồng ở bãi cỏ phía trên. – Đôi lúc họ tiến hành làm việc này trong mùa hạn để gia súc có thể ăn xương rồng; những thân cây đó cung cấp cho chúng nhiều nước.

- Cứ để xương rồng vào ngày mai. – Frisco nói – Tất cả chúng ta đã làm việc vất vả và Eddie nói chúng ta cần một ngày nghỉ. Nó đang rán gà cho chuyến đi đó.

- Nghe được đấy. – Colt đáp, anh ta đang ngồi cạnh chiếc bàn bếp cắt thịt hun khói và trứng mà anh ta đã nấu cho mình và Benathy – Máy giờ?

- Tôi đã nói khoảng giữa trưa. Hãy đưa Loreen và Alyssa theo, có thể thêm một ít thuốc diệt rệp nữa – Dita nói, chị vui vẻ rời khỏi chuồng ngựa.

Benathy mất cả buổi sáng để tìm người thợ rèn cho Rắn chuông. Colt thì bận rộn dạy ngựa đến trưa, và lúc anh tới chỗ nghỉ cạnh con mương thì thức ăn đã được dọn xong.

- Tôi không nhớ lần cuối cùng chúng ta làm thế này là khi nào. – Benathy nói.

- Trước khi tôi ốm lần trước. – Frisco cho cô biết. Ông đang bày đĩa và tách.

- Nói về điều đó, tôi mong ông hãy ngồi xuống – Dita nói – Để đó cho tôi – Bà tới và nhận những chiếc đĩa và tách từ chồng bà, đuổi ông ra chỗ chiếc ghế đặt trên cỏ ở phía đầu bàn ăn.

Loreen đang ngồi trên tấm vải trải gần đó và Alyssa cũng ở trên đó. Colt thả người xuống cạnh họ và nhổ một túm cỏ để chọc vào má Alyssa. Con bé đáp lại bằng tiếng kêu ư ư vui vẻ. Colt bắt đầu làm mặt cười để trêu bé khiến Loreen bật cười.

- Eddie tới với món gà rán kia. – Benathy vừa thông báo, vừa dọn chỗ trống trên bàn.

- Đây, Eddie, gà rán thơm quá. – Loreen kêu lên khi cậu ta tới gần.

- Nó ngon lắm. – Eddie nói – Lần trước chị đã nói gì nhỉ khi em làm món này, chị Benathy?

- Ngon tuyệt. – Benathy trả lời – Chị đã nói đó là con gà rán ngon tuyệt mà chị đã từng ăn.

- Tôi cá là cậu cũng làm được món salad khoai tây tuyệt vời. – Colt nói với Eddie.

- Ồ, chắc chắn vậy. Thậm chí em còn cho mấy quả ôliu xanh vào. Hãy tới đây và ăn một ít đi.

Tất cả nhiệt tình ăn những thứ chất đống trên bàn: gà, salad khoai tây, trứng, nước dưa hấu mà Benathy làm từ năm ngoái và trà đá ngọt. Dita đã tạo ra một nơi tuyệt vời trên hoang mạc và sau khi ăn gần đầy thức ăn, không ai còn muốn bước đi nữa.

- Tôi cho rằng mình không thể làm việc được nhiều chiều nay. – Frisco nói. Ông đang bế Alyssa và Eddie thì rất vui vẻ nhìn bé, cậu giơ chiếc trống lúc lắc trước mặt bé.

- Tốt thật. – Benathy nói. – Nếu cần có một chuyến đi dạo để làm ông nghỉ được, thì chúng ta nên có thêm nhiều chuyến đi.

- Đó là một ý kiến hay đó. – Eddie nói.

Loreen đề xuất chơi trò ném đĩa.

- Ai thích chơi trò này nào? – Cô hỏi.

Eddie hưởng ứng và sau vài lượt ném thì Colt cũng tham gia. Họ bắt đầu ném đĩa vòng quanh và cuối cùng, được thuyết phục mãi, Frisco cũng đồng ý tham gia.

Dita và Benathy thu dọn đồ ăn trong khi vẫn để mắt trông chừng Alyssa đang ngồi trong chiếc ghế.

- Tôi mong ông ấy không cố quá sức. – Dita nói và lo lắng nhìn về phía Frisco.

- Nếu ông ấy không quá mệt, tôi nghĩ ông ấy sẽ chơi tốt. – Benathy đáp.

- Ai sẽ chơi tốt? – Colt hỏi. Anh bỏ dở cuộc chơi để kiểm cái gì mát uống.

- Frisco. – Benathy đáp.

Colt liếc về phía sau. Trò chơi đang tiến triển với những tiếng hò hét ồn ã.

- Họ đang vui vẻ. – Anh ta nói.

- Tôi không muốn có chuyện gì xảy ra với ông ấy. – Dita nói và lo lắng nhìn.

- Frisco bị yếu tim một năm trước. – Benathy giải thích cho Colt – Tất cả chúng tôi đều lo cho ông ấy.

Dita rót một cốc trà và mang đến cho Frisco đang ngừng chơi. Trong lúc đó, Loreen và Eddie vẫn đang tiếp tục chơi.

- Nhìn họ kìa. – Colt đột nhiên nói – Dita và Frisco ấy.

- Tôi thấy. Có gì lạ?

Colt thấy Frisco nắm tay vợ một lúc và xiết chặt. Anh không nghĩ mình đã thấy có ai nhìn một người đàn ông say đắm hơn Dita nhìn chồng mình và trong khoảnh khắc, anh cảm thấy nhói đau vì thèm muốn.

- Tôi không biết họ thường làm vậy. – Anh nói trước khi nghĩ.

Benathy nhìn anh bằng cái nhìn vô cảm.

- Tôi muốn nói là làm sao họ lại vẫn yêu nhau vậy sau cả quãng thời gian đó.

Benathy mỉm cười một cách băng khuâng.

- Chị ấy là vợ thứ hai của ông ấy, anh biết đấy. Bà vợ đầu của ông ấy mất đã lâu rồi.

- Tôi biết rằng Frisco già hơn Dita nhiều.

- Ông ấy đã bốn ba tuổi khi lấy Dita. Ông ấy đưa Dita về trang trại Banner-B khi chị ấy mới hai mươi tuổi. Mọi người rất ngạc nhiên. Họ nghĩ ông ấy sẽ ở vậy sau khi chăm sóc bà vợ đầu trong thời gian bà ấy ốm.

- Ông ấy và bà vợ đầu có con không?

- Không, và họ cưới nhau cũng khá lâu.

Dita hôn vào má chồng và quay lại dọn dẹp.

- Tôi không thể bảo ông ấy ngừng chơi vì tôi sợ sẽ có một cuộc cãi vã vô nghĩa với ông già đó. – Chị nói một cách trù ối.

- Tôi sẽ nói với ông ấy đừng chơi. – Benathy nói – Chẳng hạn, ông ấy không cần phải chạy quanh thật nhanh như hồi ông ấy còn khỏe.

- Cô không thể khiến ông ấy dễ dàng bỏ cuộc. Tôi đã thử rồi. – Với một tiếng thở dài chịu đựng, Dita nhắc chiếc giỏ picnic lên. – Tôi thấy mình nên về nhà. Cả hai ở lại đây chứ?

- Một lúc thôi. – Benathy nói – Chúng tôi sẽ trông Alyssa. – Đứa trẻ đang ngủ trong chiếc ghế.

Sau khi Dita đi khỏi, Colt bước tới chỗ khăn trải và ngồi xuống, dựa người vào một thân cây.

- Tới đây đi. – Anh ta nói, vỗ vỗ xuống chỗ cạnh mình. Sau một chút ngần ngừ, Benathy ngồi xuống cạnh anh và nghiêng người tựa trên một tay, khuôn mặt lộ một nửa ra ánh sáng, một nửa bị che khuất.

- Tôi nghĩ Dita lo lắng về việc Frisco sẽ bị ốm tới mức sẽ phải có một người chăm sóc ông ấy. Chị ấy không muốn Frisco là một gánh nặng đối với tôi. – Benathy nói sau một lúc im lặng.

Colt xua những chú muỗi nhỏ khỏi Alyssa.

- Chị ấy lo cho cô hả? Nếu Frisco bị ốm thì cũng chẳng dễ dàng gì cho Dita.

- Dita không lo cho bản thân mình. Chị ấy nói là khi lấy một ai đó thì điều đó hoặc tốt hơn hoặc tồi hơn. Tôi biết chị nghĩ về việc Frisco chăm sóc người vợ đầu tiên của ông ấy trong rất nhiều tháng khi bà ấy bị ốm. Nếu chuyện đó xảy ra, Dita sẽ chăm sóc ông ấy. Tất nhiên chị ấy biết tôi sẽ giúp.

Colt ngẫm nghĩ điều này một lúc.

- Cô không nên làm vậy, Benathy.

- Tôi không thể trụ được lâu nếu thiếu Frisco giúp cai quản trang trại. – Benathy khẽ nói – Tôi nợ ông ấy.

Anh cầm tay cô và chăm chú nhìn, vuốt những chỗ chai.

- Dừng lại đi. – Cô nói và cố rút tay ra.

- Nếu tôi không muốn dừng?

- Anh ngạc nhiên. – Cô nói nhưng thôi không rút tay ra và ngồi nhìn anh.

- Tôi đột nhiên nghĩ rằng tay cô rất đẹp. – Anh nói – Đặc biệt từ khi tôi thấy những dấu hiệu làm việc vất vả mà đáng ra cô không phải làm nếu không hứa với Justin và quyết định chăm lo Frisco, Dita và Eddie...

Giờ thì cô rút tay ra và bối rối nhìn.

- Tôi không muốn Loreen và Eddie thấy anh nắm tay tôi.

- Họ sẽ thế nào nếu thấy tôi hôn cô? – Anh trêu chọc – Sẽ thế nào nếu họ thấy chuyện gì diễn ra tối qua?

- Chúng ta không nói về chuyện đó. – Benathy nghiêm giọng.

Colt bật cười.

- Tôi thích nói về chuyện đó.

- Tôi thì không. Và anh có ý nghĩ lạ lùng về vẻ đẹp nếu nghĩ tay tôi đẹp. – Benathy định đứng lên nhưng Colt đã choàng tay qua vai cô.

- Vì những gì cô nói, cô có thể tìm thấy vẻ đẹp ở rất nhiều thứ. Điều cô nói với tôi về Dita khiến tôi thấy chị ấy mới đẹp làm sao.

- Bởi vì chị ấy nói muốn chăm sóc Frisco nếu ông ấy ốm ư?

Colt gật đầu. Anh cảm thấy rằng ai đó có thể chăm sóc người khác nhiều thì sẽ chăm sóc người đó trong những lúc khó khăn. Trong đời mình, anh chưa từng gặp ai trung thành với những lời cam kết như thế.

- Và cô cũng đẹp nữa, Benathy. Không chỉ bên ngoài mà còn nội tâm nữa. – Đây là lần đầu tiên anh đối xử đặc biệt với người khác. Trước đây anh chưa từng biểu lộ tình cảm của mình rõ ràng đến vậy, và anh cũng chưa muốn biểu lộ.

Giờ Benathy thực sự bối rối.

- Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ tham gia trò ném đĩa. – Cô nói và lần này Colt để cô đi mà không giữ lại.

- Tôi muốn nói là. – Anh nói với theo – Cô là một phụ nữ đẹp, Benathy Burke. – Và thực sự cô là vậy với mái tóc vàng tuyệt đẹp, cặp mắt xanh thăm thẳm như biển cả và một thân hình luôn luôn khiến anh phải suy nghĩ.

Benathy vẫn tiếp tục bước, không quay đầu lại.

Qua cách hành động của cô, Colt nhận ra rằng cô không muốn nghe những gì anh nói về cô. Vậy đấy.

Chương 7

MỘT BUỔI TỐI, KHOẢNG MỘT TUẦN SAU khi chuyển gia súc tới khu bán đấu giá, Benathy mới có cơ hội nghiền ngẫm những con số mà cô đã ghi vào sổ sách. Như tình hình thường lệ của trang trại Banner-B, có rất nhiều khoản phải tiêu hơn những khoản kiếm được.

Sau khi viết một sổ hóa đơn lớn, Benathy gập sổ kế toán của mình lại và thở dài. Trang trại Banner-B vẫn đang bám trụ được, nhưng thật mong manh. Cô vẫn còn đủ số tiền để trả công cho Colt sau khi trả các hóa đơn khác, nhưng cô phải quên đi chuyện sửa chữa chuồng ngựa. Chuồng ngựa cần được sơn lại và những chú mồi đã trú ngụ trên khung cửa phòng chứa thức ăn.

Điều cô cần là một phương án chắc chắn thành công để có thêm tiền. Cô vùi đầu vào lòng bàn tay, cố nghĩ ra cách để thực hiện được điều này. Cô đã bán hầu hết những đồ cổ có giá của trang trại và trong lúc này cô không thể bán bất kỳ gia súc nào. Cách duy nhất mà cô nghĩ ra là bán chiếc nhẫn đính hôn của mình nhưng cô ngần ngại khi làm việc này.

Tuy nhiên cô vẫn phải nghĩ đến việc đó. Cô kéo ngăn kéo tủ giữa, rút ra một chiếc hộp màu xanh. Cô giữ chiếc hộp trong lòng bàn tay một lúc lâu trước khi mở nó ra. Trên nền nhung, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, lung linh qua những giọt nước mắt của cô.

Justin đã rất hãnh diện khi trao cho cô chiếc nhẫn này vào đêm hôn đó ở Wichita. Họ đã ra ngoài ăn tối và đi dạo trong khu vườn phía sau ngôi nhà nhỏ nơi cô sống cùng với một người bạn và anh lo lắng dẫn cô tới một khóm hồng nhỏ anh đã trồng cho cô vài tháng trước. Họ say mê ngắm nhìn những nụ hoa và đột nhiên cô nhìn thấy chiếc nhẫn được buộc vào một nhánh cây bằng một dải ruy băng xa tanh trắng. Cô run run cởi dây buộc và Justin cầm chiếc nhẫn lên và lồng vào ngón tay thứ ba trên bàn tay trái của cô.

-Tất nhiên em sẽ lấy anh. – Cô đã khóc khi ngả đầu vào vòng tay anh, trong khu vườn ngào ngạt hương thơm dưới ánh trăng tròn đẹp đến nỗi mắt cô bị lóa khi nhìn chiếc nhẫn.

-Anh sẽ làm mọi thứ có thể được để khiến em hạnh phúc. – Justin đã thề và cô đã khóc vì vui sướng, cho tới khi anh nói nếu cô thực sự muốn tưới nước cho khóm hồng đó, họ nên đi lấy một can nước, chứ đừng tưới bằng nước mắt của cô.

Và họ đã rất hạnh phúc trong suốt cuộc hôn nhân ngắn ngủi của mình. Cô không muốn bán chiếc nhẫn này. Nó có giá trị tinh thần rất lớn và cô không thể chịu nổi khi phải rời xa nó.

-Benathy. – Colt gọi từ cửa. Cô không nghe thấy tiếng anh đi xuống gác, cô đã nghĩ anh đang ở cùng Alyssa.

Cô quệt mắt, hy vọng Colt không nhận thấy cô đang khóc. Nhưng chẳng ăn thua gì, tất nhiên anh đã nhận thấy. Anh luôn chú ý tới mọi việc.

-Có chuyện gì à? – Chỉ bằng hai bước chân anh đã đi qua căn phòng nhỏ.

-Tôi... tôi – Thoạt đầu cô định chối rằng chẳng có gì xảy ra cả, nhưng anh đã thấy những giọt nước mắt của cô.

-Cô có thể nói với tôi. – Anh khuyến khích cô và qua cách anh nói, qua sự ân cần mà anh thể hiện, cô biết mình có thể nói chuyện với anh mà không cảm thấy bối rối.

Cô lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cái và suy nghĩ. Colt nhìn chiếc nhẫn với vẻ cực kỳ tò mò và cô biết chẳng cần phải nói gì với anh ngoài sự thật. Dù gì, Colt cũng rõ tình hình của trang trại Banner-B, biết trang trại không có đủ tiền và thật khó khăn để tiếp tục đứng vững trong thời điểm này như thế nào.

-Tôi nghĩ mình sẽ phải bán chiếc nhẫn đính hôn. – Cô nói, cố điểm thêm cho những lời nói của mình vẻ thần nhiên mà cô không hề cảm thấy.

Cặp mắt anh nhìn chiếc nhẫn kim cương rồi quay sang nhìn khuôn mặt cô.

-Đó là do các hóa đơn ư? Tại sao lại như vậy?

-Phải, tôi đã cố lẩn tránh sự thật, và đã đến lúc phải đối mặt với nó. Tôi không cần nhẫn kim cương nhưng tôi cần thức ăn cho gia súc.

Anh ngồi xuống chiếc ghế sofa và nhìn sàn nhà, thì khuya tay lên đầu gối. Anh dường như đang ngạc nhiên.

-Có lẽ tôi sẽ kiếm được một khoản, - Cô nói tiếp – Đây là chiếc nhẫn 24 carat, làm hết sức tinh xảo. – Cô nghĩ mình có vẻ khôn ngoan và thực tế, không tìm kiếm sự thông cảm. Cô không muốn Colt McClure nghĩ về cô như về sinh vật ẻo lả đáng thương, lúng túng không biết phải làm gì.

Colt ngược nhìn cô.

-Cô không cần phải bán nhẫn đâu, Benathy. – Anh nhẹ nhàng nói.

-Tôi sẽ suy nghĩ. Tôi sẽ xem xét việc này. – Cô rút chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay và đặt nó lên lớp nhưng rồi đóng chiếc hộp lại.

-Không, cô không hiểu. Điều tôi muốn nói là tôi có một ít tiền. Cô có thể vay và trả lại khi nào cô có thể.

-Tôi không mượn tiền anh, Colt à. – Cô nhanh chóng bác bỏ ngay ý tưởng này của anh.

-Tất nhiên cô có thể. Cô có nhớ điều cô đã nói với tôi trước đây không, Benathy? Khi một người trong chúng ta gặp rắc rối, chúng ta sẽ xúm lại giúp đỡ người đó?

Nhưng cô không phải tìm kiếm sự giúp đỡ. Cô chỉ muốn trò chuyện. Bối rối, cô đứng dậy bước tới phía kia của căn phòng.

-Tôi không định...

-Cô định nói rằng cô sẽ không phụ thuộc vào bất cứ ai khác chứ gì? Thật không bình thường khi cô chăm sóc mọi người, nhưng cô sẽ không để bất cứ ai chăm sóc cô chứ gì? – Cặp mắt Colt lóe lên giận dữ.

-Tôi đã hứa với Justin...

Colt bước tới chỗ cô đứng, cặp mắt anh rực lên.

-Cô đã hứa với Justin quá nhiều thứ chết tiệt, theo ý tôi, anh ta cũng sẽ không mong cô tự mình giải quyết lấy mọi chuyện. Từ những gì Frisco, Dita và Eddie nói thì anh ta là một người đàn ông tuyệt vời quan tâm tới cô rất nhiều. Anh ta sẽ là người đầu tiên nói với cô ấy nhận sự giúp đỡ bất cứ khi nào cô cần.

-Tôi...

Colt nắm lấy cánh tay tôi, kéo mạnh cô về phía mình.

-Cô dồn gia súc, cô thuê và đuổi người, thậm chí cô dọn các ngăn chuồng ngựa. Tôi có thể thấy tại sao cô không muốn vay tiền, nhưng nếu tôi có thể làm được một việc gì để giúp cô, hãy để tôi làm.

Anh bực bội đến nỗi cô cúi mặt xuống không dám nhìn khuôn mặt giận dữ của anh. Cô không hiểu thái độ giận dữ của anh đối với cô. Cô phải làm gì để duy trì trang trại ngoài nghĩa vụ mà cô thấy cần phải làm? Mắt cô lại dâng đầy nước và cô bắt đầu thổn thức, không thể ngừng lại được. Sự bình thản và cách suy xét của cô đã từng làm Colt ngạc nhiên rất nhiều, còn tiếng khóc của cô là sự biểu thị nỗi đau, cơn giận và sự buồn khổ trước hoàn cảnh. Cô không gạt ra khi anh choàng cánh tay quanh người cô và khẽ vuốt lưng cô. Cô hít mùi thơm của anh, không để ý gì khi anh khẽ hất tóc cô ra sau như cách anh từng làm với một đứa trẻ.

-Cứ khóc đi cho khuây khỏa. – Anh khẽ nói bên tai cô – Khóc bao nhiêu thì tùy. Tôi là loại không thấm nước mà.

Cô không kìm được, một tiếng cười nhỏ khẽ bật ra giữa tràng thổn thức.

-Anh cũng có thể cười nếu anh muốn. Tôi không quan tâm việc anh làm gì. – Cánh tay anh ôm cô thật mạnh mẽ, cơ bắp thật rắn chắc. Cô khẽ nấc.

Colt khúc khích cười và khẽ đẩy cô ra. Cô lấy tay quệt nước mắt và lại nấc. Anh rút một chiếc khăn mùi xoa trong túi ra.

-Này, - Anh nói – cô có thể lau nếu cô muốn.

Cô lau nước mắt và khi cô quay lại chiếc ghế sau bàn làm việc của mình, anh ngồi xuống chiếc ghế sofa và kiên nhẫn đợi. Cô hối tiếc vì mình đã khóc trước mặt Colt, nhưng mặt khác sẽ chẳng tốt gì nếu giả vờ phớt lờ mọi chuyện. Đôi lúc cô cảm thấy vô dụng, dường như cô đã không cố hết sức để hoàn thành công việc. Đôi lúc cô cảm thấy bối rối. Còn hầu như lúc nào cô cũng cảm thấy mệt mỏi. Không ai biết bất kỳ cảm xúc nào của cô. Cô được coi như một nguồn sức mạnh. Mọi người dựa vào cô.

Cô vò khăn tay của anh. Cô cảm thấy yên tâm khi được an ủi, được bên vực bởi sức mạnh và tính hài hước của anh.

-Colt, - cô nói, không chắc đây có phải là một ý tưởng tốt hay không – tôi có chuyện muốn thảo luận với anh.

Colt dịch chuyển trên ghế.

-Được. Tôi nghe đây.

-Anh có nhớ đã nói với tôi về ước mơ mở một cơ sở đào tạo cho những người muốn học về ngựa không?

Anh gạt đầu. Cô có thể nói rằng đầu óc anh hoạt động rất nhanh khi nhận ra cô định nói gì.

-Anh có thể làm điều đó ở đây.

-Ở đây à? Ở trang trại Banner-B à? – Anh có vẻ sửng sốt và vô cùng ngạc nhiên.

-Anh sẽ trả tiền thuê. Tôi sẽ không phải vay tiền anh. Khoản tiền anh trả tôi sẽ được sử dụng đúng cách. Sẽ có thêm nhiều ngăn chuồng ở khu chuồng ngựa.

Anh dường như không thể tin lời đề nghị này.

-Cô muốn nói vậy ư? Cô sẽ để tôi làm điều đó ư?

-Tôi hy vọng anh sẽ làm.

Colt đứng lên.

-Tôi chưa bao giờ nghĩ... tôi chưa bao giờ mơ mình lại có cơ hội như thế này – Anh bước về cuối phòng rồi quay lại nhìn cô – Cô chắc chứ? Cô nghĩ kỹ về điều này chứ?

-Đúng vậy. – Cô vẫn chăm chú nhìn anh.

-Tôi phải cải tạo chuồng ngựa, sơn lại này, xây một bức tường chắc chắn ở khu bãi quây.

-Tất cả những điều này cần phải được làm, nhưng anh có đủ tiền để làm chưa? Tôi không thể giúp được anh.

-Chắc chắn rồi. Tôi có khoản tiền mà tôi định cho cô vay.

-Colt. Anh lấy đâu ra tiền vậy? – Benathy biết hỏi như vậy là quá tò mò nhưng cô cảm thấy cần phải làm vậy.

-Tiết kiệm. – Anh nói. – Suốt cả cuộc đời tôi. – Cặp mắt anh nhìn cô hết sức trung thực.

-Anh không phiền nếu đổ tiền vào trang trại Banner-B ư? – Cô ngập ngừng hỏi bởi vì việc sửa chữa phải cần một khoản tiền lớn.

Colt dường như đã suy nghĩ về điều này.

-Tôi đầu tư cho tôi không được à? Cho tương lai của tôi. Đó là điều mà tôi đã dự định làm.

-Đó là cơ hội cho anh, đúng rồi, nhưng anh biết điều đó sẽ giúp cho tôi rất nhiều đó, Colt.

-Nếu chúng ta quyết định làm điều này, tôi cần phải thông báo kế hoạch này, để cho mọi người biết điều tôi đang làm ở đây. Tôi có một vài người bạn có thể giúp được.

-Những người nào vậy?

-Những người thấy được kết quả phương pháp đào tạo của tôi. Có một trường đua lớn ở Kentucky và tôi đã từng quen người chủ chỗ đó. Ông ta muốn biết làm thế nào để dạy những người dạy ngựa của ông ta theo phương pháp của tôi. Tôi đã nói với ông ta tôi có thể làm việc với họ nhưng tôi sẽ không ở chỗ đó. Tôi có thể nhận một số học viên về đây, để họ quan sát khi tôi luyện ngựa – Cặp mắt anh ánh lên vẻ hăng say và cô không thể không bị lây sự nhiệt tình của anh.

Cô đã dự tính trước các vấn đề.

-Nếu anh nhận học viên, họ cần phải có chỗ ở. Thực trạng của ngôi nhà dành cho người làm không thể ở được. Chẳng có một khách sạn nào ở Gompers, thậm chí đến cả một nhà trọ nữa.

Colt trả lời ngay.

-Tôi đã nghe một số cuộc nói chuyện ở cửa hàng cắt tóc về hai chị em sống trong một ngôi nhà lớn ở cạnh đường cao tốc. Họ muốn biến nó thành nhà trọ cho ngủ và ăn sáng.

-Chắc đó là cô Maudie và Claretta Truett. Gia đình họ sở hữu ngôi nhà từ lâu lắm rồi và họ đang tìm cách duy trì ngôi nhà.

-Họ có bao nhiêu phòng trong ngôi nhà đó? – Colt thầm tính toán xem anh có thể chiêu sinh được bao nhiêu người cho khóa đầu tiên này?

-Có lẽ khoảng bảy phòng ngủ.

-Tôi cho rằng giờ chỗ đó là quá đủ. Họ có thể cho các học viên của tôi nghỉ trọ được.

-Liệu anh có tạo đủ việc để cho chị em nhà Truett làm không?

-Tôi tin vậy. – Đầu óc anh tiếp nhận và tính toán thông tin rất nhanh – Trường đua ở Kentucky có thể có vài người muốn học phương pháp của tôi. Số đó cũng đủ để tôi có được một sự khởi đầu – Anh biết tin tức sẽ truyền từ người dạy ngựa này sang người dạy ngựa khác. Chẳng có lý do gì sau một thời gian anh lại không thể phát triển việc kinh doanh được.

Benathy tỏ vẻ khuyến khích.

-Hãy làm điều đó đi, Colt. – Cô nói – Hãy tiến hành đi.

Colt định khẳng định lại thì họ bị cắt ngang bởi một tiếng khóc vọng từ trên gác xuống. Tiếng khóc chuyển thành một chuỗi gào đanh tai nhức óc.

-Alyssa! – Benathy kêu và chạy vội lên. Đứa bé hiếm khi dậy sớm như vậy sau khi được đặt vào nôi, và chưa bao giờ nó gào to như thế.

Họ chạy vội lên gác, những suy nghĩ về trường dạy học bị thế ngay bởi nỗi lo lắng về Alyssa. Colt chạy theo sau Benathy khi cô tới căn phòng nơi Alyssa được đặt vào giường chưa đầy một giờ.

-Tôi không biết nó khóc vì chuyện gì. Tôi đã cho nó ăn trước khi xuống nói chuyện với cô.

Alyssa đang oằn người trong chiếc nôi, khuôn mặt của bé đỏ như củ cải đỏ khi bé gào lên những âm thanh làm nhói tim mà trong đời Benathy chưa từng nghe thấy. Benathy bồng bé lên, vỗ về bé, vuốt ve bé, nhưng Alyssa càng gào to hơn.

-Có chuyện rồi đó. – Benathy nói trong tiếng gào của bé. – Nó thường không khóc như thế này. – Cô không biết liệu vài tuần vừa qua cô có trở thành chuyên gia về tiếng khóc của đứa trẻ không. Có những đứa trẻ khóc vì sợ, có những đứa khóc vì tức giận, có những đứa khóc vì đói. Nhưng tiếng khóc này lại không giống như vậy.

-Nghe giống như một chú bé gào lên vì bị thương. – Colt nói và nhìn Alyssa trong quầng sáng mờ chiếu từ ngọn đèn treo trên tủ quần áo.

-Đó cũng là điều tôi nghĩ. – Benathy đáp, khẽ đu đưa đứa bé – Nó đang bị đau.

Cặp mắt họ đều gặp nhau. Ý nghĩ Alyssa bị đau khiến cả hai thấy nhói lên

- Tôi cũng muốn mua một cuốn sách chăm sóc trẻ khi mua con vịt có nhạc ở thị trấn. - Colt nói. Anh tiến tới gần kéo và rút ra một cuốn sách bìa mềm. - Sẽ không biết nếu không xem sách.

- Nó đã ăn rồi, do vậy nó không đói. - Cô kiểm tra bím. - Khô cong.

- Tôi đang tìm phần “khóc” - Colt nói. Anh ngồi xuống giường trong quầng sáng đèn.- Theo sách, có lẽ nó không đủ không khí thở khi tôi vỗ cho nó hết trở.

- Tôi sẽ thử vỗ lại xem. - Benathy vỗ nhưng Alyssa vẫn tiếp tục khóc.

- Được rồi, có lẽ không phải vậy. Để xem nào, Ở đây nói là kiểm tra xem liệu trẻ có ốm không? Cô nghĩ thế nào? - Anh đặt cuốn sách xuống và bước tới cạnh Alyssa, mắt anh khẽ nhíu lại vì lo lắng.

- Theo tôi, nó không ốm. Chắc chắn vậy, mặt nó đỏ nhưng là do khóc.

Colt khẽ đặt tay lên má Alyssa.

- Tôi đồng ý với điều này. Thôi được, tôi sẽ xem còn vấn đề nào không. - Anh quay lại giường bệnh, ngồi xuống và lần từng trang sách. - Tôi sẽ cho đây là bệnh đau bụng.

- Chữa như thế nào?

- Tôi biết chữa một con ngựa bị đau bụng như thế này, nhưng với một đứa trẻ ư? Tôi không biết.

- Hãy đọc xem sách nói gì. - Benathy nói. Cặp chân Alyssa cong lên và tiếng gào của nó càng thảm thiết hơn.

Colt lật từng trang cho tới khi tìm được đúng chỗ mình cần. Anh dùng móng tay đánh dấu đoạn chỉ dẫn đó trong lúc đọc to lên:

- “Sách nói nếu trẻ bị đau bụng thì hiện tượng này chỉ diễn ra khoảng một giờ sau khi ăn”. Đúng bệnh của Alyssa. Sách cũng nói đôi khi bạn không biết tại sao trẻ lại bị đau bụng.

- Quên những điều đó đi. Chúng ta phải làm gì bây giờ? - Benathy hỏi, cô bị mất bình tĩnh do tiếng khóc của đứa bé. Cô không muốn Alyssa phải khóc, không chịu được ý nghĩ rằng nó bị đau đớn. Cô sẽ làm bất cứ điều gì để nó không khóc nữa.

Colt tiếp tục đọc.

- Chúng ta có thể đặt nó nằm áp bụng vào bình chườm nước nóng. Cô có cái nào không?

- Tôi sẽ tìm. Đây, anh có thể bế nó được không? - Cô chuyển đứa bé cho Colt, để anh đu đưa nó trong khi đi tìm thứ gì đó có thể giúp được cô bé.

Cô mất một lúc để nghĩ xem mình cất bình chườm ở đâu. Cuối cùng cô chạy đi mượn Dita. Chị nói có lẽ Alyssa bị đau bụng và liệu Benathy có muốn chị tới giúp không? Benathy nói vẫn chưa cần và chạy vội về nhà. Colt vẫn đi lại trên sàn nhà với đứa bé đang gào khóc trên tay khi

Benathy đổ nước nóng vào bình chườm và vội vàng mang vào phòng khách.

- Này, thử xem.

Khuôn mặt Alyssa nhăn nhúm lại một cách thảm thương và bé càng gào to hơn bao giờ hết.

- Chẳng có chuyện gì vào phổi cô bé đâu. - Colt nói át tiếng khóc.

Benathy ngồi xuống giường và đặt bình nước nóng vào chiếc khăn được gấp trên vạt áo. Colt khẽ đặt đứa nhỏ xuống chiếc gối tự tạo này và sốt ruột hỏi:

- Cô có chắc nó không nóng quá chứ?

- Nó khá ấm. - Cô nói - Tôi nghĩ nó vừa đủ độ.

Alyssa vẫn khóc dù sau một lúc tiếng khóc có vẻ dịu đi. Một lúc sau, tiếng khóc chuyển thành tiếng thốn thức. Colt xoa lưng bé, và rồi tiếng thốn thức tắt ngấm.

- Nó ngủ rồi. - Benathy nói.

- Cô nhúu mày. - Colt lo lắng nói - Nó ngủ không ngon lắm.

- Tôi không dám cử động. - Benathy nói - Tôi sợ sẽ làm nó thức nếu chạm vào nó.

- Hừm, - Colt nói - Có lẽ chúng ta nên đặt nó vào nôi thôi.

- Ồ, tôi không nghĩ vậy. Tôi thích bế nó.

Colt tiếp tục xoa nhẹ lưng Alyssa và đứa bé thở mạnh. Benathy nghĩ về lòng tốt của Colt đối với cô lúc trước. Cô khẽ liếc nhìn Colt.

- Anh đã bận rộn cả tối hôm nay với phụ nữ và trẻ em khóc lóc.

Colt mỉm cười, mắt ánh lên vẻ tinh nghịch.

- Như Frisco đã nói “Chẳng cần bận tâm về điều đó”.

Lúc đó Benathy không biết làm thế nào để cô thôi nghĩ về anh. Đôi lúc người ta hiểu người khác, có vậy thôi.

Nhưng chỉ có vậy thôi ư? Có lẽ cô đã trở nên quen với Colt, quen với cách thức của anh. Hoặc có lẽ cô đã hiểu sai về anh ngay từ đầu khi anh xuất hiện.

Họ ngồi im một lúc. Việc này thật dễ dàng, việc ngồi với đứa bé khi mọi người khác trong trang trại đang ngủ yên.

Colt lấy một chiếc gối ở đầu giường và đặt ra sau lưng Benathy.

- Cô sẽ thấy thoải mái hơn nếu tựa lưng. - Anh nói.

Benathy mỉm cười cảm ơn.

- Cô có muốn tôi đi không? Để cô lại một mình với đứa bé? Colt có vẻ lưỡng lự, như thể thực sự anh không muốn hỏi điều này.

- Đây là phòng anh. - Cô tìm cách để nói - ý tôi muốn nói là trong thời gian Alyssa ở đây.

Colt đứng lên bước về phía cửa sổ và đứng nhìn ra những cây sồi đằng trước nhà. Chú để làm mất giấc ngủ của Benathy tối qua chắc tìm được bạn tình của mình, bởi vì ngôi nhà hoàn toàn yên tĩnh.

- Cô biết đấy, Benathy. Tôi muốn nói với cô một chuyện.

- Vậy hả? - Cô hỏi. Cô vuốt chiếc áo của Alyssa, lo lắng không biết đứa bé đã ngủ say chưa.

- Tôi lớn lên trong những nhà nhận con nuôi. - Colt đột nhiên nói - Đó là lý do tại sao tôi sẽ không để Alyssa cho một nhà nhận con nuôi nào cả.

Benathy ngẩng phắt lên. Cô không ngờ tới sự thổ lộ này. Cô nhìn lưng Colt, nhận thấy chiếc cổ anh cứng đờ và vẻ căng thẳng đang bao trùm lên anh.

- Do vậy anh đã phản ứng khi tôi nói đến trại trẻ mồ côi cho Alyssa vào buổi tối khi cô bé được đưa đến đây? - Cô thăm dò.

- Quả đúng vậy. Đó không phải là một cách tốt để trưởng thành.

- Chắc anh đã có một thời gian khốn khó.

- Cô nên tin vậy đi - Colt quay người lại nên Benathy có thể nhìn thấy khuôn mặt của anh và cô ngạc nhiên trước vẻ đau đớn mà cô đọc được trên cặp môi trễ xuống của anh, trên mi mắt khê giết của anh.

- Nó như thế nào vậy, Colt?

- Thật là khủng khiếp. Đó là cách duy nhất mà tôi có thể tả lại. Bị đưa từ gia đình này tới gia đình khác. Khi tôi lên sáu, một gia đình muốn nuôi tôi và rồi họ lại quyết định thôi. Do vậy, tôi được đưa tới một gia đình khác, ở đó họ dành cho tôi một căn phòng riêng. Nhưng thực ra tôi ở chung với hai đứa trẻ nữa, hai thằng bé lớn tuổi hơn thường lấy việc đá vào bụng tôi làm trò vui. Sau khi tôi được đưa khỏi đây vì sự an toàn của tôi, các nhân viên xã hội đã hứa rằng tôi có thể sống trong một căn nhà có một nhóm trẻ, nhưng rồi họ không giữ lời hứa và đưa tôi tới một nhà khác còn tồi tệ hơn những nhà trước. Và cứ thế tiếp tục.

- Tôi nghĩ phải có những người để mắt đến những nhà nhận nuôi trẻ chứ.

Anh bước lại giường.

- Có lẽ họ đã làm vậy, nhưng cô nên nghĩ tới việc làm thế nào một số nhà lại được chấp thuận. Có một nhà đã nhốt tôi lại vì cư xử không tốt và đưa thức ăn qua ô trống ở cửa cho tôi mỗi lần mỗi ngày. Có một nhà, trẻ con không được nói chuyện trong lúc ăn. Và tồi tệ nhất là ở một nhà họ không cho tôi tới trường học mà bắt làm việc ở một nông trại. Tôi phải bỏ học gần hết chương trình lớp năm bởi vì chẳng người có trách nhiệm nào ở trường buồn kiểm tra sự vắng mặt của tôi.

Benathy cố không nghĩ đến cậu bé Colt buồn rầu và cô đơn hồi nhỏ.

- Colt, anh không buồn chán khi nói đến chuyện đó chứ?

- Không đâu. Có lẽ do tôi cần phải trò chuyện. Thế là tôi kết bạn với các loài vật, học làm

cách nào để giao tiếp với chúng. Và điều đó chẳng tệ chút nào. Kinh nghiệm ở các gia đình nhận con nuôi khiến tôi thành một người mạnh mẽ, tạo cho tôi những khả năng đặc biệt.

- Anh đã tự mình phát triển những kĩ năng đó, Colt. Anh có thể tự hào về bản thân được.

Colt bật cười sàu sảo.

- Không đâu. Nhưng giờ tôi có cơ hội... một cơ hội để làm một điều gì đó cho mình. Tôi không chắc chúng ta đã thực sự kết thúc cuộc thảo luận của chúng ta lúc này chưa. Cô chắc mình không thay đổi ý kiến về trường đào tạo chứ?

Cô chẳng cần suy nghĩ lâu.

- Tôi nói chúng ta có thể làm tốt việc đó. - Cô nói với anh.

Phút chốc anh phần chấn hấn lên. Sự phần chấn này được thể hiện bằng sự thành thực mà cô biết rằng không hề giả dối.

- Tôi kể với cô về thời thơ ấu và việc tôi đã lớn lên như thế nào bởi vì tôi rất biết ơn cô, Benathy. Tôi không muốn cô nghĩ tôi đang làm cho cô một việc lớn bằng cách cứu trang trại. Tôi thề rằng cô sẽ không bao giờ hối tiếc. Không bao giờ.

Cô không nghĩ mình sẽ vậy. Cô tin tưởng anh, biết rằng không chỉ cô có lợi mà rất nhiều những người huấn luyện và những chú ngựa cũng vậy. Cô mỉm cười tin tưởng và Colt cũng toét miệng cười đáp lại.

Anh tựa người vào giường, một tay để cạnh cô. Anh ở gần đến nỗi nếu cô hơi nhích lên phía trước thì trán cô sẽ chạm ngực anh.

- Cô biết điều tôi thích ở cô là gì không, Benathy?

Cô lắc đầu, không thể nói gì trong lúc này và cô cũng không biết tại sao lại vậy

- Vì cô biết giữ lời hứa.

Cô nghĩ về cuộc nói chuyện trước đó của họ khi anh cố thuyết phục cô rằng lời hứa của cô với Justin không còn quan trọng nữa.

- Nó không bị ngược đãi chứ? - Cô cố gắng hỏi.

Colt đứng thẳng người và nhìn xuống khuôn mặt cô.

- Có vẻ như vậy, tôi không biết. - Anh chậm rãi nói - Lần đầu tiên trong đời, tôi gặp người nghĩ lời hứa là quan trọng.

- Anh không thế ư? Tôi nghĩ rằng đã hứa thì phải giữ lấy lời.

- Trước đây tôi chưa nghĩ đến chuyện này, nhưng cô đã khiến tôi phải suy nghĩ - Anh ngừng lời, hiển nhiên đang trong tâm trạng tốt hơn - Một điều khác tôi đang nghĩ là mình có thể cần một bữa lót dạ. Thế còn cô?

Nhiều giờ đã trôi qua kể từ lúc ăn tối và có lẽ họ phải thức cả đêm dài nếu Alyssa lại bị đau.

- Chắc chắn rồi. - Cô nói, thấy vui vì tâm trạng của Colt.

- Được rồi, cô nói gì về việc chúc mừng sự lạc quan của chúng ta về trường dạy đua ngựa nhỉ? Trong bếp có mấy chiếc bánh Eddie làm. Sẽ thế nào nếu tôi có thể đi xuống dưới và xem có thể kiếm được thứ gì không nhỉ?

Khi Colt quay lại, anh mang theo một khay đầy đồ ăn thừa. Ngoài những chiếc bánh còn có một miếng pho mát và bánh quy giòn, một đĩa hồ đào nướng vàng và nửa chiếc bánh sandwich jambon.

- Nó không nhiều cho một bữa tiệc, nhưng cũng được.

Benathy bật cười trước ý nghĩ một ít đồ ăn thừa trở thành một bữa tiệc nhưng cô vẫn nhận phần bánh sandwich của mình và Colt ngồi bắt chéo chân ở đầu giường khi cả hai tóp tép nhai.

- Giờ thì dường như cô bé đã ngủ rồi - Colt đã quan sát. Như một cử chỉ đáp lại, miệng Alyssa nhóp nhép như thể đang bú nhưng bé vẫn ngủ.

- Cô nghĩ chúng ta nên đặt nó vào nôi không? - Colt muốn biết.

Benathy lắc đầu.

- Tôi sợ sẽ làm cho nó thức giấc. - Cô nói. Thay vì việc đặt Alyssa vào nôi, họ ngồi tựa vào những chiếc gối và chờ đến bữa ăn tiếp của cô bé.

Chỉ một ngọn đèn được bật lên và tỏa một quầng sáng vàng quanh giường. Benathy nhắm mắt và để Colt nói về các dự định của mình. Cô không thể không cảm thấy mọi chuyện được đặt vào đúng chỗ khi cô lắng nghe anh nói. Đã lâu lắm rồi cô không còn cảm thấy phấn chấn với trang trại.

Benathy gà gât trong lúc nói với Colt về màu sơn cô muốn anh sơn chuồng ngựa và các kế hoạch của anh về việc quảng cáo cho công việc mới. Colt ngạc nhiên khi thấy cô gà gât. Anh hiểu tại sao Benathy lại mệt mỏi. Bản thân anh cũng thấy mệt. Anh cảm thấy nhẹ nhõm sau khi kể cho cô chuyện về bản thân mà anh chưa bao giờ nói với bất cứ ai. Nhưng anh vẫn chưa tiết lộ hết tất cả mọi chuyện. Nhưng những gì anh đã nói với cô cũng đủ biểu lộ lòng biết ơn của anh.

Anh nghĩ nếu Benathy thực sự biết rõ anh, cô sẽ chẳng ưa anh một chút nào. Anh biết cô vẫn nghĩ Alyssa là con anh. Thôi được, anh đã không sẵn sàng tiết lộ phần quá khứ đó của anh. Nhưng anh nghĩ khi cô đang gà gât, những chuyện vụn vặt đã tạo ra một bức tường giữa họ, và dường như sự tiết lộ về quá khứ đau thương của anh đã làm tan đi chiếc barrie chắn ngang. Anh đã từng nghĩ rằng việc tiết lộ bất cứ điều gì về bản thân sẽ đẩy họ ra xa hơn vị trí ban đầu. Thật buồn cười, anh đã nghĩ khi bắt đầu gà gât và rồi ngủ say tít, là có lẽ mối quan hệ của họ đã không diễn ra theo cách đó.

Khi Benathy thức dậy, những tia sáng ban mai yếu ớt đầu tiên đang xuyên qua những tán lá cây bên ngoài. Người cô gập cong một cách che chở quanh Alyssa và cô bé ngủ suốt đêm. Colt nằm bên cạnh họ và anh nắm tay Benathy một cách che chở.

Benaythy nhẹ nhàng rút tay lại để khỏi đánh thức anh. Cô ngắm anh trong những tia sáng yếu ớt chiếu qua rèm cửa, tự hỏi không biết ông thần tài nào đã đưa anh đến trang trại Banner-B. Tất cả mọi người đều cảm thấy yên tâm hơn trước sự có mặt của anh ở đây. Trường dạy ngựa mới sẽ tạo ra một sự đột phá vô cùng cần thiết cho trang trại và cô không thể đợi mà không nói cho gia đình Neilsons về chuyện này.

Nghĩ đến gia đình Neilsons, cô đã nghe thấy tiếng Jesse sửa ở phía ngôi nhà của họ. Benathy nhón chân trên sàn. Cô không muốn đánh thức Colt hoặc đứa nhỏ và khi cô chuẩn bị ra khỏi phòng thì nghe thấy tiếng ồn của động cơ ô tô đang tiến tới đường dành cho xe chạy.

Colt cũng nghe thấy tiếng động. Anh bật dậy và chớp mắt, đầu tiên nhìn Benathy rồi nhìn đứa nhỏ đang ngủ.

-Ai đang đến đó? – Anh hỏi nhỏ. Alyssa cựa quậy rồi cũng mở mắt ra.

Benathy bước tới cửa sổ, vén rèm sang một bên để có thể nhìn ra ngoài.

-Đó là Mott...- Cô nói. Chiếc xe tải nhỏ màu đen quá quen thuộc lượn nửa vòng trên đường dành cho xe rồi dừng lại trước nhà.

Miệng Alyssa phát ra những tiếng động nhỏ rồi cô bé làm nhặng xị lên.

-Anh ta làm gì ở đây?

Benathy thả rèm xuống.

-Như thường lệ. Đừng lo. Tôi sẽ đối phó với anh ta. Tôi đã quen với việc này rồi. – Cô liếc nhìn chiếc gương cổ vuốt mái tóc nhưng không ăn thua gì.

- Trông tôi như quỷ dạ xoa ấy. – Cô nói.

- Trông cô được lắm rồi. – Colt nói. Anh bế đứa bé lên và khẽ ru nó.

- Tôi sẽ đi xuống bếp và pha sữa trong lúc đối phó với Mott. Anh hãy thay bỉm cho Alyssa.

Colt đứng dậy.

- Tôi sẽ làm. Có lẽ sáng nay nó đói lắm rồi. Đúng không, bé yêu?

Benathy bước đi, ngạc nhiên trước việc làm thế nào mà mối quan hệ của họ lại trở nên nhẹ nhàng như vậy. Dường như chả có gì lạ lẫm khi họ cùng thức dậy trên một chiếc giường nơi cả hai đã ngủ thiếp đi khi đang thảo luận các chi tiết thông thường về việc chăm sóc trẻ em. Bước chân cô nhịp nhàng khi xuống gác và vào bếp.

Tiếng ửng của Mott nện trên các tấm gỗ báo hiệu rằng anh ta đang có mặt ở cửa. Benathy bước tới cửa và mở ra. Bản lề rỉ kêu cọt két. Bực bội, cô nghĩ tới việc đề nghị Colt tra dầu cho chúng.

Mott cười tự mãn với cô qua chiếc cửa ngăn.

- Chào buổi sáng. – Anh ta nói. Mott có giọng cao khủng khiếp và Justin đã từng nói rằng giọng anh ta giống như một nhân vật trong phim hoạt hình. Nhưng chẳng có gì đáng cười về anh ta hay về những ý tưởng của anh ta đối với trang trại Banner- B cả.

-Chẳng có gì tốt đẹp vào một buổi sáng bắt đầu bằng việc anh ta xuất hiện ở bậc cửa nhà tôi. Anh muốn gì, Mott? – Cô trừng mắt nhìn anh ta. Mái tóc anh ta lơ thơ. Màu vải nhuộm, xơ như đuôi ngựa và mấy sợi tóc ở trán thò ra dưới chiếc mũ. Nhưng Benathy ghét nhất là cặp mắt anh ta, chúng giống như hai viên hổ phách nhạt và ánh lên vẻ hoang dại.

- Tôi thích một phụ nữ mạnh mẽ. – Anh ta nói, phớt lờ câu hỏi của cô.

- Tôi hỏi anh muốn gì?

- Tôi muốn nói chuyện với cô.

- Chúng ta chẳng có gì để nói cả. – Benathy quay lưng về phía anh ta và tới chỗ bàn bếp mở hộp pha sữa.

-Tôi nghĩ mình có thể đưa ra một đề nghị giúp đỡ. Tôi nghe nói cô phải cung cấp cho một miệng ăn thêm ở đây. – Không được mời, Mott mở cửa ngăn và bước vào trong.

-Tôi không nói anh có thể vào. Và việc tôi phải nuôi thêm bao nhiêu miệng ăn chẳng cần anh quan tâm. – Cô nói.

-Bất kỳ chuyện gì xảy ra ở Banner-B đều khiến tôi quan tâm, vì tôi đã có kế hoạch sở hữu nó vào một ngày nào đó.

-Hãy bước qua xác tôi nhé.. Benathy trả đũa.

Cặp mắt Mott nhìn xoáy vào ngực cô rồi nhìn xuống dưới.

-Thân hình cô có lẽ là chủ đề hay để trò chuyện và nó rất sống động. Cô sẽ chỉ cho tôi...

-Này. – Colt nói sau lưng cô – Anh đừng có nói chuyện với cô ấy theo kiểu như vậy. – Benathy quay đầu lại và thấy Colt đứng ở cửa tay bồng đứa bé. Mắt anh tối xăm như đá mã não xám. Anh trừng mắt nhìn Mott.

Mott dường như hơi lùi lại khi thấy Colt rồi bình tĩnh lại ngay. Anh ta hết nhìn Benathy rồi lại nhìn Colt và lại quay sang nhìn Benathy. Cô đang tự hỏi mình trông như thế nào trước mắt Mott: áo sơ mi nhàu, tóc rối, mắt thì lơ đãng vì thiếu ngủ. Còn Colt, râu ria lởm chởm và chân đi đất.

Benathy có thể thấy Mott đang ghép hai sự kiện vào với nhau. Hai người thành một cặp. Hai người ngủ với nhau. Hai người khiến anh ta đánh giá lại tình hình.

- Ra vậy đó. – Mott tỏ vẻ hiểu biết qua ánh mắt.

Colt thận trọng đặt Alyssa vào chiếc ghế ngồi và thắt dây vào. Rồi anh bước đến đứng sau lưng Benathy, gần đến nỗi cô có thể cảm thấy sức nóng tỏa ra từ người anh.

-Này, Mott, tại sao anh không về đi? Để chúng tôi ra ngoài những rắc rối mà anh tạo ra. – Colt nói bằng giọng kéo dài chậm rãi, nhưng Benathy biết trong đó ẩn chứa sức căng của một chiếc lò xo.

Mott bật cười, một tràng cười dài giống như tiếng cười của linh cẩu, luôn tỏ vẻ chế giễu.

-Dường như Beth kiếm được cho mình nhiều hơn một tay làm công khi anh tới đây.

Colt bước đến bên cạnh Benathy. Cầm anh bạnh ra, mạch máu trên thái dương anh giật giật. trong khoảnh khắc đó cô biết đó là sự biểu lộ của một cơn giận dữ mà anh đang cố kiềm chế.

- Anh không cần phải dính vào chuyện này. – Benathy vội nói với Colt trong cố gắng xoa dịu tình hình.

- Có lẽ tôi muốn vậy. Có lẽ phải có người cho ông Findley đây một bài học. – Nắm tay Colt nắm lại và xòe ra như thể chúng không đợi được để chộp lấy cổ Mott và bóp chặt.

Benathy không thích thú gì hơn việc được thấy cặp mắt Mott lồi ra khi Colt chộp lấy yết hầu anh ta, nhưng điều cuối cùng cô cần là một cuộc đánh nhau vì cô và chắc chắn các tin đồn sẽ tuôn ra. Cô không để mất thời gian đứng chặn ngay giữa hai người đàn ông.

-Tốt hơn anh rời khỏi đây đi, Mott.

Cặp mắt tròn của Mott lạnh tanh.

-Tôi tới nói chuyện với cô, không phải với anh ta. Lúc khác tôi sẽ quay lại khi người bạn tốt của cô không có ở đây. Có lẽ cô sẽ cho tôi thấy một chút ít thứ mà cô đã cho anh ta thấy.

Cô phớt lờ lời xúc phạm này.

- Cút khỏi đất của tôi, Mott. Và đừng có mà quay lại nữa.

- Chính xác điều gì thì tôi sẽ cho cô biết một ngày gần đây.

Trước khi cô hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Colt đã đẩy cô sang một bên và tóm lấy vạt áo sơ mi của Mott. Anh nói bằng giọng đầy giận dữ.

- Anh đã nghe cô ấy nói rồi đấy. Hãy ra khỏi đây nếu anh biết điều gì là tốt cho anh.

Benathy chuẩn bị để tách hai người ra thì Mott bật cười khùng khục trong cổ họng. Anh ta giật áo ra khỏi tay Colt.

-Thôi được, thôi được. Tôi hiểu rồi.

Colt định tiến tới phía Mott nhưng Benathy đã đưa tay ra chặn anh lại. Rồi Mott quay người và bước ra khỏi cửa.

- Không đáng hai xu...tôi...- Colt giật mạnh tay, làm cô thấy sợ vì cơn giận của anh.

- Không, Colt. – Cô nói, đi theo anh và tóm lấy vai anh. Anh đẩy cô ra.

- Đừng là chuyện trở nên tồi hơn. – Cô cảnh cáo. Cô không van nài dù nếu phải làm thì cô cũng sẽ làm.

Có một điều gì đó trong giọng cô, một sắc thái gì đó khiến Colt hiểu nỗi khổ của cô ở mức độ sâu hơn và anh dừng lại. Anh chớp mắt, nhìn xuống khuôn mặt cô và mắt anh dịu đi khi nhìn thấy tâm trạng cô. Trong khoảnh khắc đó, cơn giận của anh dường như tan biến đi. Anh quay lưng lại phía cửa, giữ bình tĩnh bằng cách nắm chặt lưng một chiếc ghế.

- Đúng là một gã chủ trại thiếu não. – Anh lẩm bẩm khi nghe tiếng sập cửa xe của Mott.

Khi tình hình dịu đi, Benathy chùng xuống vì nhẹ nhõm. Cô thở dài và cố vui vẻ.

- Phải, đừng đùa thế. Và tôi ghét bị gọi là Beth.

Colt nhìn vệt bụi tung lên sau chiếc xe tải của Mott.

- Bất cứ khi nào cô gặp rắc rối với hấn, tất cả những gì cô cần là gọi tôi. Tôi có thể đập con

thở rừng tai to còi cộc đó thành một đồng bột nhão.

Buộc mình phải hành động một cách bình thường, Benathy bước tới tủ bếp, lấy bình sữa của Alyssa và đổ chỗ sữa đã pha vào bình. Cặp mắt to của Alyssa nhìn theo Benathy đi quanh bếp, đổ nước vào bình cà phê, rót cà phê vào. Cô thấy an ủi khi làm những công việc buổi sáng, như thế không có chuyện gì không hay đã xảy ra, nhưng tim cô đập nhanh hơn mọi khi, và đó là tất cả những gì cô có thể làm để giữ bình tĩnh.

Colt nhìn khi Benathy bế Alyssa trên tay khi cô làm xong các công việc vặt. Anh cố buộc mình phớt lờ đi nhưng việc này chẳng dễ dàng gì. Anh muốn đập Mott ra thành những mảnh vụn, làm bất cứ thứ gì để khiến hắn ta không lượn quanh đây và làm phiền lòng Benathy.

- Mott là kẻ tồi, đúng không nhỉ? – Benathy khẽ ngâm nga với đứa trẻ khi bế nó ngồi xuống chiếc ghế xích đu.

- Cảm giác của tôi cũng chính là vậy. – Colt nói, chẳng buồn giấu sự ghê tởm trong giọng nói của mình. Anh chăm chú nhìn Benathy, ngạc nhiên trước việc làm sao cô có thể vượt qua cản trở này. Không chỉ vậy mà trong vài tuần qua, Colt đã nhận thấy cô có một vẻ dịu dàng mới. Anh có thể chắc chắn rằng, sự dịu dàng đó nảy sinh là do sự có mặt của đứa bé. Colt nghĩ họ đã tạo thành một hình ảnh đẹp đẽ của mẹ và con. Rồi anh buộc mình không được nghĩ như vậy. Anh tự nhắc mình rằng Benathy không phải là mẹ của Alyssa.

Anh đưa cô chai sữa ấm và Benathy nhét núm chai vào miệng Alyssa. Anh rót cho mình và cô mỗi người một tách cà phê và đặt xuống chiếc bàn cạnh chỗ Benathy. Anh kéo một chiếc ghế ngồi đối diện cô

- Cô có muốn cho tôi biết nhiều hơn về Mott và tại sao anh ta lại muốn có được trang trại không?

Benathy quệt những giọt sữa dây ra cằm Alyssa.

- Đây là mảnh đất lâu đời của gia đình được tách từ một tài sản xa xưa khi cha của Justin được thừa kế. Justin muốn chôn vùi những cuộc chiến đất đai – anh ấy và Mott là những người bạn cùng chơi thời thơ ấu – nhưng anh thấy Mott như thế nào rồi đấy.

-Phải, tôi biết. Chẳng có lý do gì để anh ta chịu đầu hàng.

-Và cũng chẳng có lý do gì để thù hận với anh ta. – Colt biết, cô đang chỉ trích anh. Cô đang cảnh cáo anh.

Colt đưa tay vuốt tóc.

- Mott không nên nói những lời đó với cô.

- Nó không làm tôi bức mình đâu, Colt.

- Nhưng nó làm tôi bức mình – Họ nghe thấy tiếng Loreen tới để làm nhiệm vụ trông trẻ và cuộc trò chuyện riêng tư của họ chấm dứt. Colt đứng bật dậy và đổ chỗ cà phê còn thừa vào bồn rửa. Con giận của anh lại bốc lên khi nghĩ về Mott và cách hắn ta không được mời mà bước vào ngôi nhà. Nhưng điều khiến anh choáng người, điều gây ấn tượng nhất với anh là cách anh nghĩ về Benathy. Anh muốn bảo vệ cô, muốn làm mọi thứ cho cô và anh nghĩ mình sẽ không bao giờ cảm thấy như vậy với bất cứ một phụ nữ nào sau khi ở trang trại Ryzinski.

Anh nhấn mạnh từng từ một.

- Có lẽ cô nên biết rằng tôi không thích những kẻ hay bắt nạt người khác. Cô sẽ không phải chịu như vậy khi tôi có ở đây – Không chờ câu trả lời của cô, và anh hy vọng, không để lộ ra cảm xúc của mình đối với cô, anh bước ra khỏi phòng.

Chương 8

Sau khi rời khỏi chỗ Benathy, Colt không còn tâm trạng để bắt đầu công việc bình thường của mình. Thay vì vậy, anh dọn dẹp kho chứa dụng cụ, ném các lớp máy kéo cũ, những mảnh dây cương và những thanh chắn xe tải rỉ nguyền vào thùng sau chiếc xe tải để đem đi đổ ra đồng rác. Điều khiến anh tức giận là lúc Benathy bị xúc phạm anh không thể làm gì được, những vấn đề anh không thể giải quyết được. Cô đáng phải có người để chăm sóc, có người thay mặt cô để xử lý gã Mott Findley. Anh ước giá mình là người đó, và có lẽ anh có thể là người đó được. Đó là một lý do khác để anh muốn trường dạy ngựa của mình thành công, để trở thành người bảo vệ Benathy. Nhưng giờ anh cảm thấy mình thật vô dụng. Dù không hoàn toàn vậy. Anh biết mình có ích khi làm những việc cần phải làm chẳng hạn như dọn sạch kho dụng cụ. Anh làm việc với sự trả thù, mong mỗi thứ anh kéo ra xe tải là cái đầu của Mott.

- Anh làm vậy để làm gì? – Eddie hỏi. Cậu từ nhà tới và đang nhai một quả táo.

- Cần phải làm thế. – Colt trả lời. Eddie nhìn anh một lúc rồi vút lõi táo ra hàng rào.

- Cậu còn táo ở nhà không, Eddie? – anh hỏi.

- Chắc chắn rồi. Hãy tới đó và em sẽ lấy cho anh một quả.

Họ đi tới ngôi nhà của người quản lý và Eddie bước vào trong. Eddie đưa cho Colt hai quả táo qua cửa bếp.

- Một cho anh và một cho Buckaroo.

- Chú ngựa già Buck thích điều đó lắm, Eddie .

- Anh có thích món sườn em nấu hôm qua không Colt?

- Anh thích lắm, Eddie nhưng nó hơi khô.

- Anh nghĩ như vậy? Khô ư? - Mặt Eddie xị xuống.

- Có lẽ chúng cần được rưới thêm nhiều nước sốt ngon mà em đã làm. Dù sao chúng cũng ngon lắm.

- Được rồi Colt. Hôm nay em sẽ làm món spaghetti. Anh sẽ ăn tối ở đây chứ?

- Chắc chắn rồi, Eddie .

Sau khi rời khỏi ngôi nhà của người quản lý, Colt dẫn Jesse ra sau chuồng ngựa và chỉ cho nó một số điểm làm thế nào để hòa thuận với con người. Jesse nhanh chóng từ bỏ thói quen ngổ ngàng của những chú chó không được dạy bảo, học cách chạy đến khi được gọi và đi theo mọi người. Colt quyết định mấy hôm nữa phải dạy cho con chó gốc gác này nhảy qua những chiếc vòng. Kể cả Frisco cũng bị gây ấn tượng khi từ ngôi nhà của mình tới đây để xem chuyện gì đang xảy ra.

- Tôi chưa bao giờ thấy Jesse chạy nhiều hơn vài giờ mà không kéo cái gì đó. - Frisco nói khi cúi xuống vỗ vào đuôi Jesse .

- Khi tôi dạy nó, tôi chỉ cho nó chỗ nào là sai và chỗ nào đúng để làm. - Colt đặt chiếc yên ngựa trên lưng Buckaroo.

- Có lẽ hôm nào tôi sẽ cho lũ ngốc nghếch này vào nhà.- Frisco nói tràn đầy hi vọng – Nó đi cùng tôi từ lúc Benathy và Dita không để tôi chăn gia súc cùng họ nữa.

Colt mỉm lòng bởi sự thương tổn này của Frisco.

- Chắc chắn, điều này sẽ tuyệt đấy. Colt cúi xuống và gãi vào một tai chú chó – Anh bạn già Jesse James này đang tiến bộ đấy. Này, tại sao ông không gọi nó? Ông có thể cho nó một chiếc bánh biscuit nếu nó chú tâm.

Frisco gọi cho Jesse, khuôn mặt ông nhăn lại vì hài lòng khi Jesse từ từ bước tới cạnh ông và ngồi chờ một cách lịch sự so với cách xử sự trước kia của nó.

- Như thế không cần phải đánh nó chút nào. Frisco nói – Anh biết đấy, Colt, có lẽ anh làm tốt những gì phải làm.

Colt toét miệng cười, kinh nghiệm dạy anh rằng những lời khen thưởng khó được thốt ra từ miệng nhưng người như Frisco.

- Nói về điều đó, hôm nay ông muốn tôi làm gì? – Anh hỏi khi xiết dây cương chặt hơn.

- Hãy cưỡi ngựa ra ngoài và kiểm tra gia súc ở bãi cỏ xanh. Tôi sẽ nói chuyện với anh vào bữa tối, anh có thể nói với tôi chúng như thế nào.

- Được rồi. Còn gì nữa không?

- Giờ chỉ có vậy. – Frisco tập tễnh bước về phía trước.

Lời khen của Frisco khiến Colt nhẹ đầu óc sau chuyến thăm của Mott và anh huyết sáo khi nhảy lên yên ngựa. Anh không phiền lòng phải đưa Buck ra Bãi cỏ xanh vào sáng nay. Việc cưỡi ngựa tạo cho anh nhiều thời gian để suy nghĩ về trường dạy ngựa, về những trang thiết bị anh cần, những công việc sửa chữa cần phải tiến hành, không kể đến việc phải bỏ ra chi phí ban đầu là bao nhiêu. Anh muốn đưa cho Benathy kế hoạch kinh doanh vài ngày nữa trước khi cô suy nghĩ và thay đổi ý kiến.

Colt vẫn còn cảm giác lo lắng về cơ hội mà Benathy dành cho anh và cách mà anh cảm thấy, dường như anh trở nên quan trọng với một ai đó. Đó là điều khiến anh cởi mở với cô đêm qua. Cho tới nay anh chưa bao giờ nói với ai về những kinh nghiệm đã hình thành và được giũa mài trong đầu anh. Benathy khác hẳn với bất cứ ai mà anh đã từng gặp, cô là một phụ nữ nghị lực. Cô biết mình muốn gì và sẽ theo đuổi mong muốn đó. Giờ anh hiểu cô rõ hơn, điều làm anh ngạc nhiên là cô dễ bị tổn thương, điều này khiến cô trở nên thực hơn và dễ gần hơn.

Nói thật là, đáng yêu hơn.

Benathy đang ngồi trên chiếc ghế trong phòng làm việc của Frisco lắng nghe bài phân nân như mọi khi của ông thì thấy Colt xuống ngựa và đi vào lối đi dẫn tới cửa trước. Giờ còn quá sớm mới tới giờ ăn trưa, Eddie đang băm cà chua cho món spaghetti. Cô liếc nhìn đồng hồ và không hiểu điều gì khiến Colt quay về sớm thế này. Giờ mới có mười giờ.

- Có chuyện gì khiến anh ta buồn phiền. - Cô nói nhỏ trước khi Colt đập cửa ở bên ngoài.

Colt không mất thời gian cho cô biết anh đang nghĩ gì.

- Chúng ta gặp rắc rối ở khu đồng cỏ rồi. - Anh cộc lốc nói.

- Rắc rối ư? Anh định nói gì vậy? - Frisco hỏi.

- Có ai đó dồn những con bò vào hàng rào. Tất cả chúng đều bị thương. - Mắt anh giận dữ.

- Tại sao, thỉnh thoảng một con cũng bị va vào hàng rào dây thép gai. Đó không phải là một chuyện lớn.

- Ồ nhưng đó thực sự là chuyện lớn đó. Tôi nói là hai mươi trong số ba mươi con bò bị những vết thương nghiêm trọng. Chúng ta cần gọi một bác sĩ thú y.

Benathy đứng lên.

- Có ai dồn bò vào hàng rào à? - Cô ngờ vực hỏi.

Colt nhìn thẳng vào mắt cô.

- Đúng vậy.

Cô đọc trong mắt anh điều anh muốn nói.

- Mott. - Cô nói - Anh nghĩ anh ra có dính líu đến chuyện này.

- *Bãi cỏ xanh* tiếp giáp đất đai của anh ta. Có một cổng từ đất của cô đi sang đất của anh ta và anh ta có đường vào.

- Tôi đã nghĩ tới việc bịt cổng đó. - Benathy nói một cách đau đớn. - Tôi không có thời gian để làm. - Cô nghĩ về gia súc của mình, nỗi đau đớn và tức giận hòa cùng sự sợ hãi và bối rối. Trong khoảnh khắc đó cô thấy căm thù Mott Findley.

- Tôi sẽ lấy xe tải ra ngoài và tìm Dita. Bà ấy có thể khâu những vết thương giỏi như bất cứ ai. - Frisco nói, tiến ra phía cửa.

- Tôi cũng sẽ gọi bác sĩ. - Benathy nói. Cô vội lấy điện thoại.

- Đó là sự phá hoại, Benathy, đơn giản vậy thôi - Colt nói nhỏ khi cô bấm điện thoại. - Có lẽ việc xảy ra sau chuyến thăm của Mott sáng nay. Trong lúc cô gọi người, cô cũng nên nghĩ tới việc gọi cho cảnh sát trưởng.

Benathy lắc đầu.

- Cảnh sát trưởng là anh rể của Mott. Ông ta sẽ không giúp chúng ta đâu.

- Thế thì chúng ta phải tự giúp mình vậy. - Colt nói và trước khi Benathy kịp ném cho anh cái nhìn cảnh cáo thì anh đã quay gót đi.

Đó là một công việc nóng bức, đầm mồ hôi và bụi bặm, nhưng họ đã đưa được những gia súc bị thương tới bãi quây và dồn từng con một trong khi Dita và bác sĩ thú y khâu các vết thương

cho chúng. Bác sĩ thú y tiêm cho mỗi con một liều kháng sinh và nói rằng đó là việc tốt nhất mà ông có thể làm.

- Chắc phải có chuyện gì làm chúng hoảng sợ. - Ông nói.

- Có chuyện đã xảy ra. - Colt đáp cộc lốc, nhưng Benathy không muốn khuyến khích sự suy đoán này trước mắt bác sĩ thú y hay bất cứ ai khác. Cô nhảy lên lưng Dancer và phóng đi trước khi nói ra điều gì mà cô sẽ hối tiếc.

Colt cưỡi chú ngựa Buckaroo đuổi theo sau khi bác sĩ thú y lên chiếc xe tải nhỏ của ông và nổ máy đi. Anh ghì cương ngựa bên cạnh cô.

- Cô định để Mott thoát khỏi chuyện này ư?

Benathy ghì mạnh giây cương của Dancer lại, chú ngựa luôn nóng lòng quay lại khi chuồng ngựa sau ngày vắng.

- Điều duy nhất có thể ngăn chặn Mott lại là nếu tôi thành công thì anh ta sẽ bỏ cuộc. Anh ta giống như một con chim kèn kèn, bay lượn trên đầu với hy vọng mổ được món ngon khi tôi bỏ cuộc.

- Một cơ hội béo bở đấy. Hãy nói xem cô có thời gian nói về dự định kinh doanh của chúng ta không?

- Chắc chắn rồi. Tôi luôn có thời gian cho việc đó.

- Phải. Tôi muốn làm hàng rào ở bãi quây ngay. Rồi tôi có thể sơn chuồng ngựa. Tôi cho rằng mình có thể làm điều đó trong thời gian rồi. Vào thời gian này trong năm thì trời còn rất sáng lúc chiều muộn.

- Được rồi. Tốt quá. - Benathy dừng lại. Cô nên nêu ra những lo lắng của mình về Eddie nhưng giờ có lẽ không phải lúc. Nhưng cô sẽ không có cơ hội tốt hơn bây giờ họ đang nói chuyện một cách thân mật. Cô không muốn Frisco nghe thấy những gì cô phải nói.

- Colt – Cô mào đầu. Cô lưỡng lự, cố tìm ra cách bắt đầu đề tài này.

Giá anh không nhìn cô như vậy, anh ngồi thoải mái trên lưng ngựa, cặp mắt và lông mày hơi dướn lên. Cô quyết tâm đi thẳng vào vấn đề.

- Colt, Eddie nói với tôi rằng anh chê bai cách nấu nướng của cậu ta.

Anh có vẻ bối rối.

- Chính xác thì cô định nói điều gì vậy?

- Anh đã phàn nàn về món sườn cậu ấy nấu hôm qua. Không cần phải phê phán Eddie. Cậu ấy đã làm tốt nhất những gì có thể.

Colt lắc đầu.

- Và cậu đã làm một công việc quá tốt. Eddie hỏi tôi cảm thấy thức ăn như thế nào và tôi nói món sườn hơi khô, cổ vậy thôi.

- Anh không nên nói vậy. - Cô không định tỏ vẻ buộc tội nhưng cô không chịu được bất kỳ ai

chỉ trích Eddie .

Colt khẽ nhúc nhích trên yên ngựa.

- Phải, đó là sự thật. Món sườn bị khô. Cậu ta hỏi tôi và tôi nói đúng như những gì mình thấy. Nghe này, Benathy, chẳng cần phải chiều chuộng Eddie như vậy. Tôi đối xử với cậu ta như cách đối xử với những người khác.

- Nhưng Eddie ...

- Tôi biết. Triệu chứng bệnh Down. Tôi nghĩ điều đó sẽ không thuận lợi cho việc chăm sóc cậu ta. Chắc chắn sẽ có những chiều cố cho vấn đề của cậu ta. Nhưng mặt khác, cậu ta muốn và xứng đáng được đối xử như bất cứ một người bình thường nào khác. Và đó là điều tốt tôi đang làm.

Benathy đã quen nghĩ việc này theo một cách khác hẳn là che chở và bảo vệ Eddie, nên điều Colt nói đã cho cô một khía cạnh hoàn toàn mới. Có lẽ Colt đúng. Có lẽ cô nên làm theo anh .

Họ cưỡi ngựa đi trong im lặng.

- Cô sẽ có mặt ở đây khi tôi dạy Rắn chuông lần tới chứ? - Colt hỏi – Loreen nói rằng bạn trai cô ta sẽ tới xem.

- Joey ư? Tôi rất mừng được nghe thấy vậy.

- Có lẽ cậu ta là khách hàng đầu tiên của tôi. Cậu ta nói rằng cậu ta có một con ngựa không để ai tới gần nó.

- Tôi đã nghe nói về con ngựa đó. Các bà chị của cậu ta muốn dạy con ngựa Princess tham gia đua, nhưng con ngựa đó không chịu hợp tác.

- Tôi sẽ biến nó thành một con ngựa đua giỏi hoặc sẽ biết lý do tại sao.

Benathy liếc nhìn anh một cách tò mò. Cô cảm thấy một sự thúc đẩy phải hiểu rõ hơn về anh, nhiều hơn những gì anh đã tiết lộ. Trong sự tuyệt vọng để tìm người có thể giúp cô ở trang trại, cô đã lựa chọn mà không hỏi kỹ về anh. Nhưng có một điều chắc chắn, từ lúc anh mở lòng với cô vào tối qua, anh sẽ không ngại tiết lộ thêm về bản thân mình. Trước khi cô có thể tìm được thì những lời nói cứ tuôn ra khỏi miệng cô.

- Trước đây anh làm việc ở đâu, Colt ? Anh đã dạy ngựa ở đâu?

- Không phải ở nơi mà cô biết. - Anh đáp và trước khi cô có thể hỏi nữa, anh đã thúc Buckaroo phi nước đại, để cô trong đám bụi mù phía sau.

Vài ngày sau Joey mang Princess, một con ngựa cái màu hồng đến, để Colt luyện nó.

- Nó thuộc giống ngựa thuần chủng và ngựa thảo nguyên. – Joey nói – Chúng tôi đã mua nó ở cuộc đấu giá, nhưng nó không chịu làm gì cả.

Colt liếc nhìn con ngựa qua ánh chạng vạng của buổi chiều muộn.

-Tôi sẽ xem xem mình có thể làm gì được. – Anh nói và bước vào bãi quây và bắt đầu công việc của mình. Joey chăm chú nhìn khi Colt đưa Princess vào khuôn phép.

- Tôi chưa chưa bao giờ được chứng kiến điều giống như thế này. - Joey nói với một tiếng huýt sáo nhỏ. - Liệu có thể học được điều đó không ?

- Bất cứ ai cũng có thể học được. Cậu có thể giúp đỡ tôi. - Colt nói với Joey.

- Anh định nói vậy à? Anh sẽ để tôi học à? – Joey ngạc nhiên và vui thích thực sự.

- Chắc chắn rồi. - Colt đáp, sau đó cứ mỗi buổi chiều là Joey đến và ngay sau đó Colt tranh thủ nhờ cậu giúp sơn chuồng ngựa.

Và một ngày khoảng một tuần rưỡi sau khi Benathy gọi ý cho Colt về việc bắt đầu trường dạy đua ngựa ở trại Benner-B, Colt đi qua ngôi nhà trên chiếc xe tải của trang trại. Benathy đang ở trong vườn trái phân trộn thì anh dừng xe cạnh hàng rào chắn. Cô có vẻ lười nhát mà anh từng thấy : tóc tết bím, giày đế mềm ọp ẹp lổ chỗ những lỗ thủng và đất dính đến tận khuỷu tay. Nhưng cô vẫn rất đẹp, kể cả khi cô làm việc nặng nhọc và đầm mồ hôi.

- Cô có rảnh một phút không? –Anh hỏi.

Cô đứng thẳng dậy, đặt một tay ra sau lưng. Anh mong cô đừng làm việc vất vả đến nỗi bị căng cơ và bị đau, nhưng có lẽ, chỉ có lẽ thôi, nếu mọi chuyện diễn ra tốt đẹp với trường dạy đua ngựa, cô sẽ không phải làm như vậy nữa.

Benathy giơ tay kia che mắt cho khỏi chói nắng.

- Chuyện gì vậy?

- Ồ, có chuyện mới đây. Cô có thể nghỉ một phút được không? Để tôi cho cô xem.

- Tôi đoán ra rồi. Loreen đang ở đây cùng Alyssa – Cô bước tới chỗ ống nước ở một phía nhà và giơ tay dưới vòi nước chảy nhỏ giọt. Trong lúc cô làm vậy anh có dịp ngắm đường cong của lưng cô, anh chưa bao giờ thấy một chiếc lưng đẹp như vậy. Anh nhìn đi chỗ khác, cảm thấy rằng mình không nên làm vậy. Rồi anh lại nhìn và tưởng tượng, tại sao không nhỉ? Chẳng có gì ngăn cản anh, chẳng có gì khiến anh không được nhìn ngắm. Chẳng có gì trừ cảm giác trong lòng rằng anh không đủ tốt đối với cô, rằng anh không xứng đáng với cô. Anh nhanh chóng xua tan cảm giác này đi. Anh đang cố gắng để xứng đáng. Anh thực sự đang làm vậy.

Benathy bước tới, dường như đã xác định phải phớt lờ sự quan tâm và suy nghĩ của Colt về cô, và sau khi anh ngồi vào ghế lái và đẩy cửa bên kia ra, cô bước vào xe. Colt cười với cô khi lái chiếc xe tải đi vào đường dành cho xe chạy.

- Chúng ta đang làm gì vậy?

- Đáng ngạc nhiên đấy.

Cô ngồi thẳng người trong chiếc ghế, tay nắm lấy thành ghế, tò mò như một đứa trẻ.

- Anh có thể cho tôi biết được không?

- Cô sẽ thích điều đó. - Anh chỉ nói có vậy, anh đã được thưởng công khi cô mỉm cười.

- Tôi rất thích những sự ngạc nhiên - Cô thừa nhận và hôn lên lên má anh một cách yêu thương.

Khi họ ra tới đường cao tốc, anh hướng chiếc xe tải vào bãi cỏ đại ven đường.

- Nhìn này. - Anh nói với vẻ hào hứng.

Benathy thấy những chữ cái đen, mới trên nền sơn trắng: Trang trại Banner-B. Nhà ở của trại ngựa McClure. Clayton McClure nhận luyện ngựa.

-Ồ, Colt – Cô thốt lên - Thật tuyệt.

- Tôi đã đặt một anh chàng ở Lubbock làm. Tôi đoán anh ra muốn biết nhiều hơn về việc tôi định làm. Anh ta cũng đã huấn luyện ngựa và anh ta nói rằng anh ta làm điều đó theo phương pháp cũ. Anh ta nói rằng đã thấy nhiều con ngựa hay bị thất bại và muốn thấy một điều gì khác hẳn.

- Tôi rất mừng. - Cô nói.

- Tôi cũng vậy. - Colt đáp. Họ say mê ngồi ngắm tấm biển một lúc.

- Tôi không biết cô có thích ra ngoài và ăn mừng không. Ý tôi nói là công việc kinh doanh mới.

- Tối nay ư? - Cô liếc nhìn anh.

- Không có lúc nào tốt hơn. - Anh thận trọng nói. Anh không mong cô sẽ đồng ý với điều này. Anh đã nghĩ tới việc đề nghị Frisco, Dita và Eddie cùng đi. Nhưng anh cảm thấy mình không thích ăn mừng cùng họ. Hơn nữa anh đã nhờ Dita trông Alyssa tối nay. Dita đã đồng ý và nhìn anh vẻ suy đoán khi chị nghĩ rằng anh không nhìn thấy. Colt không quan tâm tới việc Dita nghĩ gì.

Anh muốn được nhìn sâu vào mắt Benathy. Anh muốn ôm cô trong vòng tay trong lúc họ nhảy điệu nhạc nhịp hai bốn của Texas. Điều anh muốn là có một cuộc hẹn hò với cô.

-Ồ, tôi không biết. - Benathy thoái thác và đó là lúc anh trở hết tài thuyết phục của mình ra.

- Có tuyệt không nếu vào một nhà hàng và được phục vụ bởi những người cô không quen biết? Đi nhảy chẳng hạn? Hãy vui vẻ một buổi tối trong đời và quên đi các hóa đơn, các rắc rối và Mott Findley đi.

- Khi anh đặt sự việc theo cách này, thì khó mà từ chối được. - Cô thừa nhận, khẽ liếc nhìn anh rồi vội nhìn đi chỗ khác.

- Hãy diện vào. Chúng ta sẽ tới Lubbock và tìm một nơi tuyệt vời để ăn. Và rồi...

- Anh đã nói đến nhảy. Tôi phải cho anh biết là trong nhiều năm rồi tôi không nhảy. Có lẽ tôi không làm được việc đó.

- Chúng ta sẽ xem xét điều đó.

Trước khi Benathy có thể trả lời, thì một chiếc xe tải đen tiến tới phía họ dường như bắt đầu giảm tốc độ.

- Đó là Mott. - Benathy nói, giọng cô vẻ căng thẳng.

- Anh ta thực sự quan tâm tới tấm biển mới của cô – Colt nói với cô.

Chiếc xe tải chạy ngang qua và người lái xe là Mott.

Colt thấy miệng gã trề ra khi đọc những gì viết trên tấm biển. Gã không nhận ra họ đang ngồi bên lề đường dù rất dễ nhận thấy.

Colt nổ máy chiếc xe tải và lái theo hướng ngược lại khi chiếc xe của Mott khuất bóng trên con đường.

- Chuyện này sẽ khiến Mott mất mấy ngày để lái nhải. - Colt nói và Benathy nhoẻn miệng cười.

- Tôi hi vọng phải nhiều hơn vài ngày. - Cô nói.

Colt có một cuộc hẹn để nói chuyện với mấy cô gái nhà Truett về việc bố trí nhà trọ cho họ và anh thả Benathy ở nhà. Cô tắm vội vàng trong lúc Loreen đặt Alyssa ngủ.

Khi Loreen đi khỏi. Benathy lấy một hộp các tông từ trên giá đặt ở hành lang xuống. Bên trong là một chiếc váy mà cô đã đặt mua từ một catalog cách đây vài tháng, rất lâu trước khi Colt xuất hiện, và lúc đó cô không cần một bộ váy mới. Giờ cô thích nghĩ rằng cô đã có một linh cảm sẽ mặc bộ váy mới, nhưng không phải vậy. Cô đã rất thích đặt những thứ khác từ catalog, thường thức nhận được những món đồ đó bằng đường bưu điện. Liệu có phải chính cô đã đặt Colt từ tạp chí *Chủ trang trại chăn nuôi gia súc* không nhỉ ?

Cô mỉm cười trước điều này. Mọi thứ trở nên tốt hơn vì có Colt ở đây và thậm chí cả Frisco cũng phải thừa nhận điều này. Cô có cảm giác vui thích trước ý nghĩ được đi ra nước ngoài cùng anh .

Khi cô tháo chiếc giấy bọc chiếc váy, cô tự hỏi không biết điều quái quỷ gì đã xâm chiếm cô, khiến cô đặt mua một chiếc váy trông nữ tính như thế này. Chiếc váy bằng vải cotton rất nhã nhặn, được gấp rất tinh xảo với kiểu cổ hất. Cô cởi chiếc sơ mi quá khổ và chiếc quần jean ra và chui vào chiếc váy. Chiếc cổ vừa đủ sâu để lộ bộ ngực đôi chút và phần trên áo bó chặt lấy ngực cô hơn. Chiếc váy ôm sát lấy thân hình cô, dài gần tới mắt cá chân. Chất vải mỏng để lộ những đường nét của thân hình cô, nhưng nó không thuộc loại mỏng dính. Cô hất tóc ra sau tai, chăm chú nhìn đường nghiêng của cổ. Bộ quần áo thật phù hợp với đôi hoa tai ngọc trai và chiếc dây chuyền vàng mảnh.

Ôi trời ! Thế còn mái tóc cô thì sao. Đuôi tóc đã bị chẻ do ở ngoài thời tiết khô nóng và cô đã không cắt tóc khoảng sáu tháng hoặc hơn rồi nhỉ? Những ngày vừa qua cô không có ý niệm gì về thời gian. Cô nhắc điện thoại gọi cho Rubye ở thẩm mỹ viện.

- Chắc chắn rồi. Tôi có thể cắt tóc vào chiều nay. Tại sao cô không tới đây hả Benathy ?

Cô gọi một cú điện thoại nữa, lần này cho Dita để thỏa thuận về việc trông đứa trẻ. Khi Dita tới bế Anlyssa, chị khẽ liếc nhìn vẻ ngờ vực khi thấy bộ váy của Benathy treo trên móc cửa bếp.

- Cô lấy nó ở đâu vậy? - Dita ngạc nhiên hỏi. Chị đã quen nhìn thấy Benathy mặc những chiếc quần jean cũ, những chiếc sơ mi quá cỡ và chị tỏ vẻ ngờ vực khi thấy món đồ đó thật nữ tính và quyến rũ.

- Ồ, từ catalog. - Benathy nói một cách tự nhiên như thể đây chẳng phải là một chuyện lớn gì.

- Cô và những catalog của cô. Phải rồi, nếu cô mặc bộ váy kia, cô sẽ rất ấn tượng với Colt, không nghi ngờ gì nữa.

- Tôi không định gây ấn tượng với Colt.

- Đừng ngốc thế. Tất nhiên cô đang làm vậy. Chẳng có gì sai trái cả. Chẳng có lý do gì để cô sống như một nữ tu vậy.

- Chị có muốn uống một ly nước chanh không? - một sự thay đổi để tài nhưng là cần thiết.

Dita lắc đầu.

- Tôi sẽ lên gác và bế Alyssa nếu cô không phiền. Cô có tưởng tượng nổi không, Frisco hỏi tôi khi nào cô bé sẽ tới đó?. - Chị nói và bước lên cầu thang.

Benathy rót cho mình một cốc nước chanh, cố nghĩ làm thế nào để giải quyết chuyện này với Dita. Cô không muốn Dita nghĩ cô làm vậy là do quan tâm đến Colt. Mặt khác, nếu cô không quan tâm tới anh ta, liệu cô có làm được nhiều việc rắc rối để trông xinh đẹp không? Tất nhiên là không và Dita biết điều đó.

Dita vội quay xuống bế theo Alyssa, lúc này trông bé như đang ngủ dù bị đánh thức dậy.

- Ở chỗ tôi có sữa và thay bỉm. Và Benathy, hãy để tôi trông Alyssa cả đêm do đó cô và Colt không phải vội về nhà. Hoặc nếu cô về sớm, đừng lo về việc tới đón con bé.

- Tôi chắc chúng tôi sẽ về sớm.- Benathy vội đáp. Có lẽ quá nhanh là đằng khác.

Cô sắp phải nghe câu trả lời chua cay của Dita thì tiếng chuông điện thoại reo. Cô chạy vào phòng nhắc máy và ngạc nhiên khi nghe một giọng phụ nữ hỏi Colt .

- Giờ thì anh ta không có ở đây. Tôi có thể nhận lời nhắn được không?

- Ồ, vâng. Xin hãy nói với anh là gọi cho Marcy. Cô gái đọc số điện thoại và đập máy.

Tim Benathy đập thành thịch. Ngay khi cô chuẩn bị đi ra ngoài với Colt, thì cô bạn gái của anh ta gọi điện thoại tới.

- Benathy ! Frisco gọi hả? - Dita vẫn ôm đứa nhỏ, xuất hiện ở cửa phòng và hỏi.

Benathy đặt ống nghe xuống và cau mày nhìn mẫu giấy trong tay.

- Không. Chị thử đoán xem, đó là Marcy.

Dita ngạc nhiên.

- Cái cô Marcy của Alyssa hả?

- Phải, mẹ của Alyssa. Chị biết là Colt đang tìm cô ta mà.

Dita hôn lên đầu Alyssa.

- Bác cho điều này nghĩa là mẹ cháu. - Bà nói với Alyssa. Lúc này cô bé nhìn chăm chú vào đôi hoa tai đang đung đưa của Dita hơn là để ý đến khả năng sắp phải sống ở nơi khác.

- Tôi cho là như vậy. - Benathy nói một cách suy tư. Một cái gì đó buồn bã nhói lên trong tim cô với ý nghĩ bị mất Alyssa. Thật khó tưởng tượng cuộc sống mà lại thiếu cô bé ở trang trại.

- Tôi đoán chuyện này không thể tránh được. Rằng sớm hay muộn gì thì Alyssa cũng sẽ đi thôi, ý tôi muốn nói vậy. - Dita có vẻ buồn rầu hơn Benathy thấy từ lúc Frisco bị bệnh đau tim.

- Và tôi cũng cho rằng khó có thể tránh được việc Marcy sẽ tới tìm Colt. - Benathy âu sầu nói- Chỉ khi...

- Chỉ khi cái gì? - Dita khẽ hỏi, nhưng Benathy không muốn để lộ bất kỳ cảm xúc nào của cô đối với Colt.

- Tôi biết Colt quan tâm tới cô Marcy này, bất kể cô ta là ai. - Cô đáp một cách bình thản - Tôi có thể thấy anh ta có những tình cảm đặc biệt dành cho cô ta mỗi khi nhắc đến cô ta. Điều này lộ ra trong ánh mắt, trong cái nhìn xa xôi của anh ta. Dita, có lẽ tốt hơn tôi nên nói cho anh ta biết tối nay tôi sẽ không đi đâu. - Cô quay người đi.

- Cô mất hết suy nghĩ rồi à, Benathy ? - Dita kêu lên – Một người mời cô đi chơi và cô nói không biết có nên đi không? Chỉ dựa trên một cú điện thoại ngắn có lẽ chẳng có nghĩa gì nhỉ?

- Chẳng có liên quan gì tới chuyện này, chuyện với Colt tối sáng nay chẳng có liên quan gì đến điều đó. - Benathy nói một cách bực bội.

Dita kêu lên.

- Ô, dù sao hãy mặc kệ Marcy đi. Cô ở đây, còn Marcy thì không. Điều này tạo cho cô một lợi thế, đúng không?

- Không phải chuyện đó...

- Trong việc làm tăng hi vọng của cô ư? - Dita bình thản hỏi. - Đó là chuyện này đúng không?

- Có lẽ. - Benathy đáp và thừa nhận điều này cùng với những nỗi lo ngại. Cô nhìn đứa bé, đứa bé mà cô biết là con của Colt và Marcy. Phải, cô không biết chính xác về chuyện này nhưng cô chắc chắn vậy. Colt chưa bao giờ bác bỏ rằng anh ta là cha đứa bé.

- Để tôi cho cô biết điều này, Benathy, nếu cô không đi chơi cùng Colt tối nay, tôi sẽ cho Frisco biết chuyện của cô. Có điều gì đó khiến tôi thấy cô không thích như vậy.

Benathy nhăn mặt.

- Chị nói đúng đấy, - Cô đáp.

- Hãy đi đi và có một bữa tối vui vẻ, và nếu cô không thấy vui thì cô đừng có lặp lại chuyện này nhé.

- Phải hứa chứ. Và như tôi đã nói lúc trước, hãy tận dụng thời gian tối nay của cô đi. - Cái nhìn của Dita khi chị bế đứa bé rời khỏi cửa thật ý nghĩa.

Hay đấy, Benathy nghĩ, Mọi người trong trang trại dường như nghĩ rằng Colt và tôi sẽ ngủ cùng nhau dù rằng tất cả những gì chúng tôi làm chỉ là ăn tối.

Nhưng sẽ có gì tồi tệ nếu ngủ với Colt ? Đó có phải là điều cô muốn không?Ồ, tại sao mọi chuyện lại luôn khó khăn đến vậy?

Benathy nhìn số điện thoại trên mẫu giấy rất lâu trước khi đặt xuống giữa bàn bếp nơi Colt chắc chắn sẽ nhìn thấy nếu anh bước vào để xem có tin nhắn không, rồi cô đổ chỗ nước chanh uống dở vào bồn rửa.

Cô treo chiếc chìa khóa lên chiếc móc trong phòng bếp và đi ra cửa. Nếu cô tiếp tục làm chuyện này, tốt hơn cô nên tới thăm mỹ viện của Rubye trước khi thợ làm đầu nghĩ rằng cô không tới và chuyển sang làm cho người khác.

- Tôi đã nghe. - Rubye nói một cách tò mò - rằng Mott Findley gặp rắc rối lớn về tiền mặt.

- Ồ? - Benathy đáp, cố không để lộ sự quan tâm của mình về nguồn tin này.

- Nhân viên cho vay mới của ngân hàng. Người từ Arizona tới. Cô ta đã tới đây và tôi nghe cô ta nói về chuyện đó trên điện thoại. Không phải cô ta nhắc đến tên Mott, nhưng quá dễ để nhận ra cô ta đang nhắc đến ai khi nói tới một người khoe khoang khoác lác nhất thị trấn.

Thăm mỹ viện của Rubye là trung tâm thông tin trong vùng, do đó Benathy không hề nghi ngờ gì về tính chính xác của mẫu tin này. Đôi khi cô nghe được những tin mới từ Rubye trước cả tin của tờ *Tạp chí Gompers*, tờ báo địa phương ra hàng tuần.

- Chị có nghĩ Mott sẽ tiếp tục mua trang trại Banner - B nếu anh ta không có tiền không? - Cô hỏi.

- Tôi không nghĩ vậy - Rubye đồng tình khi bà phúi tóc khỏi vai Benathy - Nào giờ thì cô hãy cho tôi biết về Colt McClure. Lorren nói anh ta là một người ưa nhìn. Cô có biết làm sao anh ta có vết sẹo trên mặt đó không?

Benathy không biết và chắc chắn cô không muốn đoán mà, do vậy cô trả tiền cắt tóc và rời khỏi cửa hàng.

Vì Rubye cắt tóc cho cô với thời gian nhanh kỷ lục, nên Benathy có thời gian rảnh trước khi quay lại trang trại. Cô quyết định dừng ở cửa hàng tạp phẩm và đồ khô Murdock để mua khóa và chỉ để thay chiếc khóa hỏng trên chiếc áo choàng tắm của cô.

- Này, - Cindy, cô gái đứng quầy thu tiền nói - Cô không ăn diện à?

Benathy biết Cindy, cựu hoa hậu của thị trấn Gompers và bị thất bại trong cuộc thi hoa hậu bang Texas. Cindy chắc chắn bao giờ tha thứ cho Benathy vì đã từ Wichita tới cưới Justin, nhân vật chưa lập gia đình sáng giá nhất thị trấn lúc bấy giờ. Tuy nhiên, vì có lần Justin đã miêu tả Cindy không có nhiều cơ hội với anh lắm.

Trước khi có thể trả lời, Benathy nghe có một ai đó gọi tên mình phía sau và cô quay đầu lại thấy đó là ai. Đó là Jasmyrn, người thích được gọi mình là Nữ công tước, từ phía sau cửa hàng đi ra. Benathy quên mất cả hai đang làm gì ở đây, và cô thấy sự phiền toái sẽ tăng lên gấp đôi.

- Chúng ta có nên nói cho cô ta biết không? - Jasym hỏi Cindy vẻ vô tình.

- Ồ, tôi không biết.

- Nói với tôi điều gì cơ? - Benathy buột miệng, thấy xấu hổ vì đã hỏi.

- Chúng tôi biết một chuyện mà cô không biết - Cindy cất giọng thánh thót nói.

Cô biết mình đang rơi vào một cái bẫy mà họ đã giăng ra.

- Hay đấy.- Benathy cất ví đi và tiến ra cửa, nhưng Cindy đã nhảy tới trước mặt cô và chặn đường.

- Cô không muốn biết chuyện đó là gì ư?-Cô ta hỏi.

- Ồ, cứ nói đi. - Jasmyn nói - Chẳng cần phải vòng vo thế đâu.

- Hừm, - Cindy đáp - Có lẽ có, có lẽ không.

Benathy cố kiên nhẫn.

- Cindy, tôi có việc phải làm, do đó cô có thể để tôi đi không?

- Đó là về trang trại của cô. Cô biết đấy, gã nhân viên mới mà cô thuê ở trang trại Banner-B đấy.

Benathy không biết là chuyện gì nhưng cô chắc chắn hai phụ nữ này chẳng tốt bụng gì. Cindy là bạn tốt của Mott và là một trong những người bạn tâm tình chính của anh ta. Còn Jasmyn thì đã có tiếng là hay xen vào những việc chẳng liên quan gì đến mình cả.

- Tránh đường đi, Cindy. - Benathy nhìn cô ta chăm chăm nhưng cô ta chỉ phá lên cười.

- Cô không muốn biết bí mật của tôi ư?

- Tôi không nghĩ vậy, đặc biệt khi cô nói ra thì chẳng còn gì là bí mật nữa rồi. - Benathy nói, nghĩ rằng nếu cô nói như vậy thì có thể sẽ đi được.

Jasmyn tiến tới gần Benathy.

- Đừng để cô ta biến cậu thành đồ ngốc Cindy. Tất nhiên là cô ta muốn biết.

- Được - Cindy nói, tiến tới gần hơn - tôi không hiểu làm sao mà cô có thể tin tưởng Colt McClure. Và còn cả chuyện đứa trẻ ở đó nữa chứ. Tất nhiên cả Eddie nữa.

- Điều Cindy muốn nói là - Jasmyn nói với nụ cười hiểm độc - là anh bạn Colt của cô đã bắn à giết chết một người đàn ông ở Oklahoma. Anh ta là một kẻ giết người.

Thoạt tiên mặt Benathy thần ra vì không tin, rồi cô ngơ ngẩn nhìn Cindy và Jasmyn một cách không chắc chắn, cố tìm một dấu hiệu gì ở họ rằng họ đang nói dối.

- Một kẻ giết người. - Cindy khẳng định vẻ hài lòng - Tôi chắc chắn cô muốn biết.

Chương 9

COLT, MỘT KẺ GIẾT NGƯỜI Ư? CÓ PHẢI chính là anh chàng Colt đã nhẹ nhàng xoa lưng Alyssa khi bé bị đau bụng? Chính Colt đã làm Rắn chuông điệu đi và biến nó thành con ngựa để bảo? Colt, người đã dạy Jesse James tốt hơn bất cứ ai? Không, điều này không thể là sự thật.

Nhưng khi chiếc xe của cô tiến về trang tại xuyên qua làn hơi nóng bốc lên từ mặt đường

nhựa, Benathy nghĩ lời buộc tội đã trù lên sự thật, ít nhất là ở những giây phút tỉnh táo này của cô. Cô thực sự biết gì về quá khứ của anh ngoài việc lớn lên trong những gia đình nhận con nuôi? Cô không biết anh từ đâu đến, ngoài một nơi nào đó ở Oklahoma. Thực sự, cô không biết, tại sao Alyssa lại bị bỏ lại ở trại trẻ cho anh? Cô không biết thực trạng mối quan hệ của anh với Marcy có liên quan gì đến tất cả những chuyện này không? Ồ, phải, luôn luôn có một vẻ bí ẩn bao trùm quanh Colt,

Có một điều chắc chắn, cô nghĩ một cách khẳng định khi rẽ vào lối đi qua chỗ tắm biển mới. Cô cảm thấy bị lừa dối. Và thật ngu ngốc vì đã không hỏi lai lịch.

Nhưng có lẽ, cô nghĩ khi nhận thấy Buckaroo được buộc dây cương đang đứng dưới gốc cây sồi già cổ thụ, lời đồn đại không phải là thật. Có lẽ nó chỉ là tin đồn đầy ác ý. Được rồi, nếu vụ này là đúng là vậy, cô phải tìm ra sự thật. Ngay bây giờ.

Cô ra khỏi xe và dừng lại khi thấy một con mèo mẹ và hai con mèo con ở chỗ cổng. Mèo mẹ đang liếm một con mèo đen và con kia có màu lông vàng đang ve vẩy đuôi.

Colt bước ra khỏi ngôi nhà.

- Trông chúng đáng yêu nhỉ?

Hình ảnh những con mèo khiến cô sững lại. Cô đã sẵn sàng hỏi Colt để tìm câu trả lời cho những nghi vấn của mình, và giờ ở đây lại có những chú mèo.

- Chuyện gì... chuyện gì đang diễn ra vậy?

- Cô Claretta Truett đưa chúng cho tôi để bắt chuột ở chuồng ngựa. Chúng ta không thể để chuột ăn thức ăn của ngựa, không phải chỉ do eo hẹp về tiền nong mà còn phải tiết kiệm thức ăn.

- Jesse James đâu?

- Nó đã biến thành một gã biết cách cư xử lịch thiệp và đang ở cùng Frisco tại nhà ông ấy.

- Jesse đã ăn thịt mèo. Chúng ta không thể có mèo được. - Cô bước lên bậc cửa và đứng trước mặt Colt.

Colt nhướng mày.

- Đạo này Jesse có thói quen ăn uống chọn lọc hơn nó đã làm trong quá khứ đáng thương của nó. Nay, cô đang nghĩ gì vậy?

Cô vẫn tiếp tục nhìn anh chăm chú một lúc lâu.

- Có lẽ. - Cô đáp.

- Thế Kraegel đòi cô số tiền số dây thép mua thêm đó à?

- Không, Colt. Chuyện không phải vậy. - Cô đi qua chỗ anh đứng và vào bếp. Anh bước theo cô vào trong, lo lắng và bối rối.

Cô nhìn thấy mảnh giấy có ghi số điện thoại của Marcy đặt giữa bàn bếp nơi cô đã để ở đó, điều này chỉ làm cô càng thêm quyết tâm làm rõ sự việc. Cô quay người lại và đối mặt với Colt, sắp xếp những suy nghĩ của mình. Thậm chí khi cô chuẩn bị nói thẳng cho anh những tin tức cô nghe được ở thị trấn, thì cô hầu như vẫn cảm thấy mũi lòng khi thấy anh đứng đó, cái nhìn ấm áp của anh dán vào cô, hàm răng trắng lấp lánh trên làn da rám nắng, cặp mắt gây ấn tượng lấp lánh ánh xám bạc. Không có gì lạ khi cô để anh bước vào cuộc đời mình dễ dàng như vậy. Liệu ai mà không muốn có một người đàn ông như thế này bên mình?

- Tôi nghe một tin đồn đáng sợ trong thị trấn - Cô chậm rãi và thận trọng nói, hy vọng anh không nghe thấy tiếng tim cô đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Anh nhìn vẻ cảnh giác, nhưng chỉ nói:

- Ồ!

- Có lẽ anh có thể cho tôi biết điều đó nghĩa là gì.

- Có thể. - Anh đáp. Nhưng chẳng có gì tự đắc trong điệu bộ của anh, anh dường như đang buồn rầu, lo lắng. Cô thấy mình có lẽ cũng vậy.

- Liệu anh có thể nói không?

- Về tôi ư?

- Phải, Colt, đúng thế.

- Tôi không nghĩ rằng tin đồn lại về trường dạy ngựa mới.

- Không. - Cô nói - Không phải vậy.

- Cô cho tôi biết một chút manh mối nào chứ?

- Đây không phải là trò hỏi đáp, Colt. - Cô bình thản nói dù cô không cảm thấy vậy.

- Tôi cho rằng chắc đó là một câu chuyện đã từng xảy ra ở Oklahoma.

- Đoán đúng đấy.

Anh bậm môi.

- Tôi có thể giải thích mọi chuyện - Anh nói.

- Cho tới lúc này. - Cô lưu ý - Anh vẫn chưa giải thích hầu hết mọi chuyện. Chẳng hạn chuyện Alyssa.

- Alyssa, - Anh nói, có vẻ bối rối - đó có phải là điều cô đang nói không. Đó là tin đồn về nó ư?

- Không, nhưng có gì đó khiến tôi kết nối tất cả các sự kiện với nhau - Cô cố cưỡng lại sự dụi dằng và lời cuốn của anh, nếu đó là cách anh chọn để giải quyết chuyện này. Nhưng cô không thể phớt lờ vẻ tổn thương của anh mà cô thừa nhận là một phần sự quyến rũ của anh. Cô ước giá mình có thể suy nghĩ kỹ về vấn đề thay vì nghĩ về những đặc trưng riêng của anh, những đặc trưng đã khiến cô lo là cảnh giác của mình.

Colt có vẻ hơi mệt mỏi, dường như anh không chịu được cuộc nói chuyện này.

- Phải, - Anh lặng lẽ nói - tất cả đều cùng thuộc một vấn đề: Alyssa, Marcy và cả chuyện mà tôi đoán là cô nghe được ở thị trấn.

Benathy thở dài.

- Do vậy tôi đã tập hợp tin tức lại. Liệu anh có thể mở mắt cho tôi được không? Tôi ở đây, Colt, tôi đang đợi đây. Do vậy anh hãy nói đi.

Theo cách anh nhìn, cô biết chuyện này thật nghiêm trọng. Cô đã hy vọng rằng chẳng có gì là đúng trong tin đồn đó, rằng anh sẽ phá lên cười và làm cô yên tâm. Nhưng cô cảm nhận từ vẻ mặt anh sự dè dặt cảnh giác và gần như là một nỗi buồn ẩn chứa không dò biết được, rằng anh có những bí mật mà anh không muốn nói đến. Những điều mà anh không thể nói với cô.

Colt hít thở sâu, đều đều.

- Tôi đã gọi cho Marcy, Benathy, cách đây vài phút. Tôi sẽ đi gặp cô ấy ở thành phố Oklahoma.

- Hay đấy, hay thật đấy - Sự quan tâm của anh khi nhắc đến tên Marcy khiến Benathy muốn nôn. Cô không hiểu tại sao, khi câu hỏi lớn hơn về vụ giết người đang treo lơ lửng thì cô lại ghen tuông với mẹ của Alyssa, cô bạn gái cũ của Colt. Hoặc có lẽ Marcy chẳng phải là cố nhân gì của Colt. Có lẽ họ vẫn đang quan hệ với nhau mà cô không biết. Cô chẳng biết gì về chuyện này cả. Thật chẳng có lý trí gì khi nghĩ về Colt và cô bạn của anh ta trong khi điều cô thực sự muốn biết là liệu có phải anh ta đã giết một ai đó hay không. Nhưng có lẽ dễ chú ý vào chuyện nhỏ, như chuyện Marcy chẳng hạn, hơn là vào những vấn đề quan trọng hơn.

Cô kẹp mũi giữa ngón cái và ngón trỏ, cố suy nghĩ trong mớ bòng bong đầy trong đầu cô. Đột nhiên cô thấy kiệt quệ. Việc phải đối mặt với Colt qua căn bếp không phải là cách cô đã mong kết thúc buổi chiều. Chiếc váy của cô vẫn treo trên móc cửa, chiếc váy đáng yêu mà cô đã định mặc vì anh khi họ đi ra ngoài. Giờ cô không thể tưởng tượng ra việc sẽ đi bất cứ nơi nào với anh ta.

Colt không nói gì cả, chỉ nhìn cô qua khoảng không ngăn cách họ. Một viền trắng hiện trên môi anh và sâu trong mắt anh, cô thấy một nỗi đau đớn. Đau đớn vì điều gì? Vì sự nghi ngờ và không tin tưởng mà anh thấy trong mắt cô ư?

- Liệu cô sẽ đi cùng với tôi tới thành phố Oklahoma chứ?

Thoạt tiên cô không tin là mình có nghe lầm hay không.

- Đi cùng anh để gặp... gặp Marcy ư? - Cô buột miệng.

- Đúng vậy.

Cảm thấy bị xúc phạm, cô đi đi lại lại trong bếp, cố tập trung suy nghĩ. Cô xoay người. Liệu anh ta đang nhằm mục đích làm cô bức mình ư?

- Hãy để tôi nói thẳng. Anh muốn tôi đi cùng anh để gặp... gặp cô người yêu của anh ư?

- Cô ấy không phải là người yêu của tôi. Tôi thề đấy. - Giọng anh trĩu nặng, và một vẻ tuyệt vọng bao trùm lên anh.

- Tôi không biết anh và Marcy là gì với nhau và tôi không quan tâm. Tất cả những gì tôi biết là tôi chán ngấy điều này rồi. Anh xuất hiện ở trang trại của tôi, và rồi đến lượt con anh được đặt tại bậc cửa nhà tôi, và rồi tôi nghe được tin đồn, và ôi trời, tôi không chịu được điều này. Có lẽ tốt hơn anh nên thu dọn đồ và rời khỏi đây đi. Vĩnh viễn - Cô không chịu được việc phải nhìn anh vào lúc này.

- Cô muốn nói là tôi bị đuổi việc? - Anh có vẻ hoài nghi.

Đột nhiên cơn lạnh giá bao trùm lên hơi nóng của buổi chiều, cô khoanh tay áp vào người mình.

- Phải, đó là điều tôi muốn nói.

- Chúng tôi đã lập kế hoạch trường dạy ngựa ở đây. Tôi nghĩ cô muốn...

- Điều tôi muốn luôn nhiều hơn điều tôi có. - Cô đau đớn nói ra điều này, và nếu anh nhận ra đó là sai lầm, thì nó sẽ là vậy.

- Benathy, - Anh nói - tôi luôn thấy cô là người biết giữ lời hứa. Luôn vậy, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra - Những lời nói của anh thật ấm đậm và vẻ mặt của anh còn u ám hơn thế.

Thật đau đớn nhưng cô buộc phải phớt lờ nỗi đau. Lúc này, cô tin là mình đã đọc được trong mắt anh tất cả những điều cô cần phải biết. Dù anh có làm điều tồi tệ mà Cindy đã nói với cô hay không, thì anh đã luôn lảng tránh từ lúc tới trang trại Banner-B. Thậm chí bây giờ anh cũng đang lảng tránh.

- Alyssa không phải con tôi, Benathy.

- Chứng minh đi. - Mắt cô dán chặt vào anh.

Khi anh nói, những lời nói thật nhẹ nhàng, vượt quá những cảm xúc mà anh có thể cảm thấy.

- Tôi cho là giờ tôi muốn nói về chuyện này nhiều hơn cô. Một số chuyện sẽ tốt hơn nếu cô

mặt kệ chúng, ít nhất là cho tới lúc thích hợp để nói ra.

Cô hất hàm.

- Anh là người hiểu điều đó nhất.

Trong lúc đó, cô biết mình có thể hỏi câu hỏi *Có phải anh đã thực sự giết người không?* Nhưng trong trái tim mình, cô đã biết. Cô có thể nhận thấy từ nỗi đau khổ mà cô nhận thấy từ Colt, từ cái nhìn trống rỗng trong mắt anh, rằng có điều gì đó hơn cả đứa trẻ này, hơn cả Marcy. Do đó cô không hỏi. Những từ đó không hình thành trong đầu cô, không thoát ra khỏi miệng cô, có lẽ bởi vì cô đang bị thương tổn. Cô đã để gã cao bồi này vào nhà cô, vào cuộc đời cô, cô đã tin gã ta, và phải, cô đã quan tâm tới gã. Cô mong gã hãy tới chỗ Marcy, rời khỏi nhà cô và để cô lại một mình.

Colt dường như đang tìm từ để nói.

- Cô biết, tôi có thể giải thích - Cuối cùng anh nói bằng giọng nghèn nghẹt - Tôi có thể nói với cô mọi chuyện lúc này nhưng sẽ không có hiệu quả nếu tôi đưa Marcy tới và để cô gặp.

- Mang bạn gái của anh tới đây? Tới trang trại Banner-B? Ít ra anh có thể tránh cho tôi được điều đó - Cô bặm chặt môi để không khóc oà lên trước mặt anh. Cố kìm nước mắt, cô quay người, bước vào hành lang và lên gác để lẩn tránh trong căn phòng mình.

Colt bước theo sau cô. Trước khi cô bước lên bậc thang đầu tiên, anh đã ôm lấy cô. Cô cho rằng mình đã hoảng sợ, chỉ vì Colt, chính anh chàng Colt mà cô đã biết và đã yêu.

Yêu ư? Đó chỉ là một trò đùa. Làm sao mà cô có thể yêu anh ta được? Cô không thể yêu một người đã không thẳng thắn với cô.

Anh quay khuôn mặt cô lại đối diện với mình.

- Tôi đã nói với cô rằng Alyssa không phải là con tôi. Cô muốn tôi nói điều đó bao nhiêu lần? Và Marcy không phải là bạn gái tôi.

- Ồ, được rồi. - Chẳng có gì chứng tỏ sự nghi ngờ đã bị loại khỏi giọng cô.

- Tôi thề rằng cô ấy không phải mà. Tôi yêu cô ấy, chắc chắn là vậy, nhưng chỉ như một cô em gái.

- Tôi không muốn nghe chuyện này. Hãy đi đi, Colt.

Những lời nói của anh nghe như tiếng búa nện, từng nhát một nối tiếp nhau.

- Tôi sẽ rời khỏi trang trại Banner-B, nhưng không phải vì cô đuổi tôi. Tôi sẽ tìm Marcy. Và khi tôi quay lại, tôi hy vọng và cầu mong cô sẽ hiểu. Được chứ?

Cô nhắm mắt lại để tránh không nhìn anh.

- Trong lúc đó, có một điều nhỏ để cô có thể nhớ đến tôi.

Cô mở mắt một cách cảnh giác chỉ thấy mái đầu anh cúi dần xuống và một luồng nhiệt từ bàn tay anh dường như thiêu đốt cánh tay cô. Cô thấy tai mình nóng bừng lên, cô cố thở nhưng không khí không lọt được vào phổi.

Liệu xương cốt có thể ẩn dưới làn da từ sự ham muốn mãnh liệt này không? Có phải cô đã tê liệt vì ham muốn không? Bởi vì cô không thể nhúc nhích được. Cô không thể nói được. Tất cả những gì cô có thể làm là chăm chú nhìn Colt, mong anh hôn cô, hôn cô như cô chưa bao giờ được hôn trong đời.

Bàn tay Colt dừng lại nơi đường cong trên ngực cô và khẽ vuốt nhẹ. Môi cô run run, mắt cô run rẩy khép lại, và rồi anh hôn cô. Cô nghe thấy những tiếng rên, liệu có phải tiếng cô không? Và rồi những ngôi sao vỡ tung ra đầu đó trong đầu cô, tìm đường tới đôi môi cô, vỡ vụn và thiêu đốt, nhưng không, đó là cặp môi của anh. Cặp môi của anh đã tạo ra nguồn nhiệt đó. Cô bị cuốn theo và nhiệt tình đáp lại anh.

Anh rời khỏi cặp môi cô. Giọng anh thì thầm bên tai cô ngọt ngào vô cùng.

- Em sẽ biết chuyện này như thế nào. Benathy, anh sẽ quay lại. Anh hứa đó. - Và anh lại hôn cô, lần này dịu dàng hơn, tạo một sự đáp lại cuồng nhiệt khi đầu cô ngả ra sau và cô hé miệng. Nụ hôn trở nên sâu lắng hơn, nóng bỏng hơn. Cô cảm thấy những cơ bắp rắn chắc của anh áp vào người cô, ép cô vào tường khi đầu gối cô quá mỏi đến nỗi sẽ không vững chắc nếu không dựa vào anh.

Anh rời cô ra một cách nhân từ. Cô nhìn anh chăm chú, người run run vì cảm xúc.

- Anh sẽ quay lại - Anh nói và quay gót ra cửa.

Cô đặt tay lên môi và rời khỏi chỗ tường. Từ trên bàn, bức ảnh của Justin chăm chăm nhìn vào cô.

Trước khi lên gác, cô khẽ quay mặt bức ảnh xuống bàn để không nhìn thấy Justin khi cô đi từ trên gác xuống.

Chưa đầy nửa giờ sau Friso tới và tiến thẳng vào căn nhà mà không gõ cửa.

- Benathy?

Cô đang nằm ườn trên giường, một làn gió nhẹ thổi từ cửa sổ vào làm dịu đi khuôn mặt nóng bừng của cô, cô cố suy nghĩ mọi việc. Không phải giờ cô chỉ lo lắng về việc Colt đã đi, các kế hoạch về trường dạy ngựa sẽ sụp đổ. Nghĩa là mất mát một khoản lớn thu nhập dự tính cho trang trại Banner-B.

- Benathy? Cô có trên gác chứ?

- Tôi xuống ngay đây - Cô đáp. Cô nhảy ra khỏi giường và liếc mình qua chiếc gương. Trông cô thật khủng khiếp, tóc rối tung dù đã tới thẩm mỹ viện của Rubye lúc chiều, son môi dính cả ra má. Cô vội vã lau rửa khuôn mặt rồi chậm chạp xuống gác để nói chuyện với Frisco.

Ông nhìn cô chăm chăm, mỗi túi áo sơ mi của ông có một chú mèo con ló ra, trên trán ông có một vết đen hơi xiên. Nếu cô không ở trong tâm trạng ủ ám, chắc cô đã bật cười khi thấy điều khôi hài này.

- Giờ cô đã làm điều đó. - Frisco nói không cần mào đầu.

- Làm cái gì cơ? - Cô bước vào phòng khách và ngồi xuống.

Frisco bước theo. Ông lôi những chú mèo con ra khỏi túi áo và đặt chúng xuống sàn. Một con cào vào mép thảm, còn con kia chúi xuống dưới chiếc sofa.

- Cô đã làm Eddie đau khổ.

- Ông muốn nói gì vậy. Hãy ngồi xuống đi, Frisco. Ông biết tôi sẽ không làm bất cứ điều gì khiến cho Eddie bị thương tổn.

- Eddie đang chơi với những con mèo con ở cổng thì nghe thấy cô và Colt nói trong bếp. Nó đã nghe thấy cô ra lệnh cho Colt phải đi.

Benathy thở dài. Tất nhiên lúc đó Eddie chắc đã làm việc trong vườn, tất nhiên cậu muốn xem những con mèo con, tất nhiên cô không nghĩ tới việc phải nói nhĩ.

- Ồ, Frisco. Tôi mong giá mà Eddie không nghe được, nhưng đó là sự thật. Tôi đã yêu cầu Colt đi khỏi đây.

- Phải, tôi biết. Colt ghé qua và nói rằng anh ta sẽ đi. Anh ta nói rằng để Buckaroo lại trong chuồng ngựa và sẽ quay lại. Anh ta nói rằng anh ta sẽ đi tìm cái cô Marcy đó. Tôi cho là điều đó đúng thôi nếu Alyssa là con cô ta.

- Tôi nghĩ chẳng có gì phải nghi ngờ về chuyện đó. - Benathy cộc lốc đáp.

- Cô có thể cho tôi biết tại sao cô bảo Colt đi không?

- Vâng. Vâng. Tôi sẽ nói. - Có lẽ cô nên giữ chuyện ngồi lê đôi mách đó lại cho riêng mình. Chắc Frisco đã nghe những tin đồn ở thị trấn từ rất lâu rồi, sự ngồi lê đôi mách ở thị trấn nhỏ này là vậy mà.

- Cô phải giải thích cho Eddie. Giờ nó đang tức điên lên với cô. Nó nói cô đuổi anh trai nó đi.

- Colt không phải anh trai của Eddie. Anh ta chỉ là một người ngang qua và đã tới trang trại Banner-B do ý nghĩ ngu ngốc của tôi. - Cô cảm thấy cay đắng, nhưng là do sự khờ khạo của cô.

- Tôi đã nói với cô khi cô đặt việc gã đó từ tạp chí...

Benathy chẳng còn tâm trạng nào để lắng nghe nữa.

- Tôi đã nói với ông là “Không”. - Cô nói - Ông luôn luôn đúng. Giờ tôi thừa nhận điều đó. Thế là đủ chưa?

- Tôi không biết. Trước hết tôi không nghĩ cô sẽ nhận một gã như vậy, nhưng tôi thừa nhận Colt làm việc được. Anh ta nói sẽ quay lại, tôi cho rằng cô không có ý đuổi anh ta chứ?

- Phải, tôi không có ý như vậy. Ồ, tôi không biết. Cô cố suy nghĩ - Chúng ta phải làm gì đó về Alyssa.

- Có lẽ chúng ta không phải làm nhiều lắm. Chắc chắn Dita thích đứa nhỏ này, tôi đã hứa với Colt...

- Ông hứa với Colt điều gì? - Theo cách nghĩ của cô, Frisco chẳng việc gì mà phải hứa với Colt bất cứ điều gì.

- Rằng chúng ta sẽ không gửi Alyssa đến các gia đình nhận nuôi con nuôi. Tôi muốn nói là nếu anh ta đưa Marcy về đón nó.

- Được rồi. Tôi chắc chúng ta có thể đảm đương việc này trong một thời gian, kể cả tôi phải trả lương Loreen bằng tiền của mình - Cô không biết phải lấy tiền đâu, cô không chắc lắm, nhưng việc này không quan trọng. Cô sẽ không để đứa nhỏ này cho những người lạ, kể cả nếu cô không tự nuôi được chính mình. Giờ có một ý nghĩ lằng mằng, một ý nghĩ mà trước đây cô chưa xem xét đến, nhưng giờ cô lôi nó từ đâu đó trong đầu mình ra.

- Suýt quên, - Frisco rút từ trong túi quần sau ra và đặt một cuộn tiền lên bàn - Colt để cái này lại. Để trả tiền công cho Loreen, mua bím và các thứ khác cho Alyssa.

Đó là một lượng tiền đáng kể, Benathy chăm chú nhìn và không thể không nghĩ anh ta sẽ đi bao lâu. Và liệu anh ta có thực sự quay lại không.

Với những lời lẽ cay đắng của Benathy vang vọng trong đầu, Colt vẫy xe vào trong thị trấn và trả tiền mặt cho chiếc xe đầu tiên anh thấy có gắn tấm biển “Bán” ở ô kính. Chiếc xe màu vàng lâu năm xấu xí đỗ ở đường phố chính của Gompers và anh chàng người Mexico rất nóng lòng muốn bán xe. Dù anh ta nói đang đi Lubbock và cần tiền nhưng anh ta vẫn không chịu bớt giá. Cảm thấy mình chẳng còn lựa chọn nữa, Colt trả tiền với số tiền lớn hơn giá trị thực của chiếc xe.

Khi màn đêm buông xuống, Colt ra khỏi thị trấn và khi hướng về phía Oklahoma, anh buồn bã nhớ lại lúc trước mình đã nghĩ sẽ làm gì tối nay. Anh đã dự định vui chơi, và anh đã nghĩ đây là cơ hội tốt để có thể ân ái với Benathy trước khi hết đêm. Anh đã chờ đợi người phụ nữ này lâu rồi, lâu hơn anh thường phải đợi. Anh sẽ đợi cô cả đời mình.

Chiếc xe khựng lên rồi tắt máy trước khi anh đi qua cột mốc bang Oklahoma. Phải mất hai ngày để sửa ở thị trấn nơi xe bị hỏng và lúc sửa xong, anh ước giá mình vút được nó đi và mua một cái khác.

Anh nghĩ sau rốt việc Benathy không đi cùng anh lại hóa hay. Họ sẽ ở hai ngày hai đêm trong một nhà trọ xinh xắn, anh biết chắc chắn điều cuối cùng cô muốn là ở chung một phòng với anh. Hoặc nói chuyện với anh, vì vấn đề đó.

- Vậy đó, - Mott nói với Benathy – gã nhân viên mới của cô đã trốn khỏi nhà tù.

- Đó không phải là việc của anh. - Cô đang bận rộn xúc thức ăn cho ngựa vào các máng ăn ở các ngăn chuồng ngựa.

- Cô đã tìm hiểu về McClure, anh ta đã làm gì ở Oklahoma?

Benathy nhìn Mott đứng cạnh một ngăn chuồng.

- Có lẽ. Thế anh biết gì về chuyện đó?

- Chỉ điều mà anh kể tôi nghe được từ một trong số những người phó của anh ấy đã từng làm việc ở nhà tù bang Oklahoma.

- Vậy ư?

- Tôi cho là, giống như điều cô đã được nghe. Hãy nói xem, cô vẫn muốn mở trường dạy ngựa đó chứ?

- Tôi không muốn thảo luận các kế hoạch về trang trại Banner-B với anh.

- Tôi đang nghĩ là, tôi và cô, chúng ta có thể làm việc đó được. Cô biết đấy, Beth, hai chúng ta, chúng ta có thể đi được một con đường dài.

- Tôi không làm ăn với anh, Mott.

- Đó không phải loại công việc mà tôi nghĩ đến.

Những lời này làm cô chột hiểu, và cặp mắt cô khẽ nheo lại.

- Liệu anh có cần tôi nói Frisco mời anh đi hay anh tự đi lấy?

- Cô sai rồi. Tôi không nói những điều ngớ ngẩn. Tôi suy nghĩ đến chuyện nghiêm túc hơn nhiều.

Cô bước ra khỏi ngăn chuồng của Dancer và đóng cửa chuồng lại.

- Tôi không cho là anh sẽ nói điều tôi nghĩ là anh muốn nói. - Cô đáp

Mott tựa người vào cửa phòng để dụng cụ, tay khoanh trước ngực.

- Điều tôi nói là một đám cưới. Cô có thể nghĩ kỹ về điều này.

Thật không chịu nổi gã đàn ông này. Cô đuổi gã đi.

- Tôi không lấy bất cứ ai, nhất là anh. Giờ anh có chuyện gì hay hơn để làm không? Khi nào

thì anh không lừa gia súc của tôi vào hàng rào nữa?

- Tôi biết cô không biết giá tôi cao lắm. - Mott nói.

Benathy nhìn vẻ coi thường.

- Sự thật là, Mott, tôi sẽ không phỉ nhổ vào anh nếu anh bị thiêu trên ngọn lửa.

- Cô có thể nghĩ về lời gợi ý của tôi - Mott nói, kéo mũ sụp xuống đầu - Cô không phải trả lời ngay bây giờ. Chúng ta sẽ có ảnh hưởng lớn trong thị trấn, cả hai chúng ta, nếu gộp trang trại Banner-B và trang trại của tôi làm một.

Điều mà Benathy có thể làm được lúc này là không phá lên cười ầm ĩ trước lời đề nghị của Mott khi anh ta đi ra chỗ chiếc xe tải của mình đỗ dưới gốc cây sồi. Đợi cho tới khi Colt nghe kể về chuyện này, anh sẽ cho rằng đây là chuyện buồn cười nhất trong đời mà anh được nghe.

Ý nghĩ này dập tắt cơn cười của cô. Colt không có ở đây. Colt không ở gần để chia sẻ những rắc rối và niềm vui của cô. Và từ những gì Mott nói, tin đồn về Colt là thật. Và viên phó cảnh sát trưởng mà Mott nói đến có thể biết được chuyện gì đã xảy ra ở Oklahoma.

Chán nản, cô quay lại nhìn Rắn chuông, chú ngựa dường như buồn bã hơn từ lúc Colt đi.

- Ừ, tao cũng vậy. - Cô thì thầm với con ngựa đang vươn cổ qua cửa ngăn chuồng và để cho cô gái chòm lông trán nó - Chúng ta nhớ anh ấy, đúng không?

Câu trả lời chỉ là tiếng vo ve ầm ĩ của những con mòng ngựa bay thành vòng tròn và bay ra khỏi cửa chuồng ngựa.

Hôm sau, khi Benathy đang ngồi ở cổng sau thì Eddie vạch một đường bụi dài trước những bước đi buồn cười của mấy chú mèo con. Đó là lúc cuối buổi chiều dài đằng đẵng ở trang trại Banner-B và Colt đã đi được bốn ngày. Khi ngồi ngoài nhà trong những buổi chiều như buổi chiều nay, Benathy cố không nhìn ra phía con đường để chờ Colt. Cô nghe kể rằng anh đã mua một chiếc ô tô ở thị trấn, Loreen và Joey đã thấy anh lái nó.

- Một con mèo vàng buồn cười thực sự, - Loreen đã nói với cô và nhăn mũi - nó gây ồn khủng khiếp và xả ra bao nhiêu là khói. - Benathy đã cố hình dung ra cảnh Colt trong chiếc xe đó nhưng không được. Trong đầu cô, anh gắn chặt với hình ảnh chiếc xe tải trang trại và chú ngựa Buckaroo.

- Chị có biết em muốn đặt tên những con mèo này là gì không? - Eddie hỏi, kéo cô ra khỏi những suy nghĩ của mình.

- Chị không biết. - Benathy đáp. Cô đang say mê xem một trong những quyển catalog dường như được gửi đến không ngừng và hy vọng trời sẽ mưa. Hôm nay trời nóng nhất trong đợt nóng kéo dài.

- Em nghĩ mình sẽ đặt tên chúng là Taco, Burrito và Spaghetti theo ba món ăn ưa thích của em. - Eddie cười với cô.

Benathy lấy làm buồn cười.

- Chị lấy làm mừng là ba món ăn ưa thích của em không phải là khoai tây, gan và củ cải đỏ.

- Củ cải đỏ ư? Buồn cười thật. Em sẽ chẳng bao giờ đặt tên một con mèo là củ cải đỏ cả - Cậu nhắc sợi dây lên để con mèo mướp có thể nhảy qua - Taco là tên con mèo mẹ, và con mèo còn này tên là Spaghetti. Em gọi con mèo đen là Burito vì nó thích ngủ và cuộn tròn. Em không thể đợi tới lúc Colt quay lại để có thể nói với anh ấy tên của chúng.

Benathy ngừng ngắm quyển catalog và đặt một ngón tay dưới cổ áo mình.

- Có lẽ Colt sẽ không quay lại đâu, Eddie.

- Anh ấy sẽ quay lại. Anh ấy nói sẽ đưa em đi xem phim một lần nữa - Sự tin tưởng trong câu nói này làm Benathy mỉm cười, nhưng cô đã giấu kín nó khi Colt khẳng định rằng chẳng có lý do gì để giấu Eddie sự thật cả. Vì vậy, cô đã quyết định sau cuộc nói chuyện với Colt, rằng cần phải nghiêm túc cho Eddie học cách đương đầu với các sự việc thực sự diễn ra.

- Eddie, một số thứ đã thay đổi - Cô cố nói với cậu một cách ân cần nhất - Có lẽ Colt sẽ không quay lại nữa.

Eddie ném sợi dây xuống và nhảy dựng lên.

- Đó là lỗi của chị, Benathy! Chị đã buộc anh Colt phải đi.

Cô không được chuẩn bị để thấy những giọt nước mắt của Eddie và nó khiến cô đau đớn.

- Eddie. - Cô bắt đầu, không biết phải nói với cậu điều cậu cần phải biết để tha lỗi cho cô, cố tìm từ để dễ dàng cậu.

- Đừng gọi em là "Eddie". Chị đã làm anh ấy phải đi! - Nói xong cậu quay lưng và chậm chậm lê về phía nhà, sự thất vọng và tan vỡ hiện rõ trong đôi vai chúi xuống của cậu.

Benathy vui mặt trong hai bàn tay. Việc Eddie đổ lỗi cho cô khiến cô đau đớn. Eddie hiếm khi tức giận về bất cứ chuyện gì, và cô đã khiến cậu chống lại mình.

Một vài ngày, một vài tuần, vì chuyện đó, cô không thể làm bất cứ điều gì đúng dù cô đã cố gắng vất vả như thế nào.

Sau khi lau khô nước mắt, cô đi tới chỗ trú ẩn đặc biệt của mình cạnh con mương và ngồi xuống chiếc ghế mà Justin đã làm cho cô. Ở đây mát mẻ hơn và yên tĩnh hơn. Những chấm chim bay lượn trên bầu trời, những vòm lá rì rào trên đầu làm dịu đi trái tim mệt mỏi.

"Em biết mình làm chuyện này sai rồi - Cô thì thầm trong im lặng - Em ước gì em biết cách phải giải quyết chuyện này như thế nào".

Cô nghĩ mình đã nghe thấy tiếng ai đó thì thầm "Em đang làm đúng". Nhưng có lẽ đó chỉ là tiếng nước róc rách chảy.

Chương 10

Khi Colt tới Oklahoma, anh thuê phòng trong một nhà trọ rẻ tiền, ngủ chập chờn, trần trọc và mong muốn bằng cả trái tim là được quay trở lại trang trại Banner-B.

Liệu anh có muốn nói cho Benathy biết tất cả những việc này không?

Tất nhiên là không. Trước hết anh phải quan tâm tới công việc dang dở. Và rồi...

Anh hy vọng anh sẽ nói với Benathy là anh hết lòng yêu cô, kể cả khi anh nghi ngờ việc cô có thể yêu một kẻ như anh.

Anh đã liên lạc với Marcy, nhưng một người đàn ông – anh cho rằng đó là bố của bạn gái Marcy – nói với anh rằng cô không có ở nhà. Hôm sau anh gọi lại, thì Cassey, cô bạn gái của Marcy, trả lời điện thoại.

- Ô, anh là Colt hả? Thỉnh thoảng Marcy có nhắc đến anh. Tôi sẽ bảo cô ấy gọi lại cho anh.

Colt cho cô ta số điện thoại nhà trọ mình ở, bực bội vì việc này mất quá nhiều thời gian. Marcy, khi anh nói với cô sẽ tới trang trại đó, đã không cho anh biết địa chỉ của cô. Anh không biết tại sao.

Anh phải mất trọn một ngày nữa trước khi có thể nói chuyện với Marcy, cô dường như hồ hững trước sự sốt ruột của anh.

- Em đang bận. – Cô nói – Em sẽ gọi lại ngay.

- Anh đi suốt cả quãng đường từ Texas tới đây để gặp em – Anh nói với cô – Anh có thể tới đón em và đưa em ra ngoài ăn sáng không?

- Không, không, em sẽ gặp anh. – Cô cho anh địa chỉ và anh ghi lại. Anh không thích những gì bí ẩn và không thấy tại sao anh không thể đón cô ở nơi cô sống với Cassey và cha mẹ cô ta được. Anh biết Marcy đủ rõ để nhận thấy cô là một cô gái ngang ngược và có thể từ chối gặp anh nếu đó là điều mà cô thấy cần phải làm.

Do vậy, vào ngày thứ năm sau khi rời trang trại Banner-B, Colt thức dậy, cạo râu và lái xe tới nhà hàng nơi Marcy nói họ có thể gặp nhau.

Cô đang đợi trong căn phòng phía sau khi anh tới và anh nhận ra mái tóc dài sẫm màu của cô trước khi cô quay lại mỉm cười với anh. Trước khi anh nhận ra thứ gì va vào mình thì cô đã chạy qua sàn, và đu mình trên đôi tay anh.

- Colt! Colt! – Cô nhắc đi nhắc lại và khi anh buông cô ra, cô nhìn quanh thấy những vị khách đang chăm chú nhìn mình liền nói một cách ngượng ngùng – Đây, em cho là em đã tạo ra một cảnh ấn tượng rồi.

- Em cứ tiếp tục đi. – Colt nói một cách an ủi, anh không nghĩ sẽ có được sự chào đón ấm áp này mà nghĩ Marcy sẽ ngần ngại khi gặp anh. Nhưng cô luôn luôn làm ngược lại những gì anh đoán.

Khi ngồi đối diện với cô trong căn phòng, anh thấy rằng Marcy xinh hơn trước nhưng trông vẫn chẳng khác gì lúc cô mười lăm tuổi dù giờ cô đã sắp mười tám tuổi rồi. Họ gọi bữa sáng và Marcy nói đùa với người phục vụ trước khi kể cho anh rằng cô làm ca buổi chiều ở đây được ba tuần rồi.

- Tiền boa cũng được. – Cô nói – Công việc không tồi lắm. Anh có biết là em đã tốt nghiệp phổ thông vào hồi mùa xuân không?

Colt lắc đầu, mong rằng giá anh không cảm thấy thương xót cô.

Marcy cúi đầu về phía trước hăng hái nói.

- Em đã có chứng chỉ tốt nghiệp, đó là lý do làm sao em gặp được cô bạn Cassey. Em muốn được ghi tên vào một trường đại học cộng đồng ở đây. Bố mẹ Cassey nói em có thể sống cùng họ trong lúc đi học.

- Họ tốt quá. – Colt nói, nhấp cà phê và thấy chuyện này thật giống nếu so với Benathy. Anh cố tập trung vào Marcy.

- Thật tuyệt nếu có bằng tốt nghiệp trung học. Anh có tự hào về em không?

- Chắc chắn rồi.- Colt đáp – Em hãy tin điều đó. – Marcy luôn học tốt dù có những rắc rối ở nhà.

Marcy tươi tỉnh hẳn. Cô dò xét tâm trạng của Colt.

-Em nghĩ mình muốn học ngành máy vi tính. – Cô nói nhanh. Cô nhìn anh để biết phản ứng của anh.

Anh ngo nguậy một cách không thoải mái trên chiếc ghế nhựa cứng.

- Marcy, - Anh hỏi – Thế còn Alyssa?

Mặt cô sầm lại.

- Em biết, em biết, có lẽ anh giận em lắm.

- Anh không biết em nghĩ gì khi để nó ở bậc cửa nhà một người lạ.

- Anh không phải người lạ. Anh là bạn em, bạn tốt nữa. Em biết anh sẽ trong nom nó.

- Để anh xem liệu anh có thể giải thích chuyện này, Marcy, để cho em hiểu. Đó không phải

bậc cửa nhà anh. Một người phụ nữ tốt bụng sống ở đó và không biết cô ấy nghĩ gì khi một đứa trẻ không biết từ nơi nào lại xuất hiện. – Anh nghĩ tốt hơn nên nói cho Marcy biết rằng Benathy nghĩ Alyssa là con anh, con của anh và Marcy.

- Nhưng Colt, anh sống ở trang trại đó. Anh có thể...

- Anh không thể. Đó là chỗ làm đầu tiên của anh từ lúc ra tù. Em có nghĩ em đặt anh vào tình thế nào không? Em đã làm hỏng chỗ làm của anh như thế nào không? – Giờ anh thật khó mà giữ được sự điềm tĩnh.

Người phục vụ mang bữa ăn sáng của họ tới, và Marcy nhìn xuống đĩa của mình.

- Không. – Cô nói khẽ - Lúc đó em không nghĩ tới tất cả chuyện này.

Colt thở dài bực bội.

- Anh cho là không. Tại sao em không kể cho anh rõ hơn một chút về chuyện này? Ý anh là, làm thế nào em đi đến quyết định tìm ra chỗ anh ở và bỏ Alyssa cho anh?

- Anh thích nó không? Nó có phải là một đứa bé xinh xắn không? – Marcy có vẻ lo lắng và anh thấy là cô thực sự không nghĩ mình đã gây khó khăn cho những người liên quan. Kể cả những quy định của pháp luật đối với những đứa trẻ bị bỏ rơi.

Anh cố an ủi cô, dù anh thực sự muốn thức tỉnh suy nghĩ của cô.

- Alyssa xinh lắm. Nó xứng đáng hơn những gì em cho nó, Marcy.

- Nếu anh định nói về chuyện đó, em sẽ không nói chuyện với anh. – Marcy hờn dỗi nói. Cô đứng dậy và vội đi vào phòng vệ sinh nữ.

Colt cố kìm sự bực mình lại. Anh sẽ không đạt được bất cứ điều gì nếu cứ cố ép buộc. Lúc Marcy quay lại, anh thấy rằng cô còn một con đường dài để đi trước khi hiểu được các hành động của mình một cách nghiêm túc. Rõ ràng việc có con lúc mười bảy tuổi không có gì bảo đảm là cô đã trưởng thành cả.

- Thôi được. – Anh nói khi cô quay lại chỗ ngồi. Anh nghĩ rằng đây là một buổi sáng thật dài – Cho anh biết em nghĩ gì trong đầu khi lái xe suốt một quãng đường tới Gompers, Texas, và để con em lại.

- Chỉ khi anh không mắng em. – Cô nhìn anh một cách đề phòng.

Anh tự nhủ đây là điều mà Marcy thường gặp ở Butch: sự mất bình tĩnh, những giận giữ điên cuồng.

- Anh không quát mắng đâu. Anh sẽ không chỉ trích đâu.

- Anh định nói vậy chứ?

- Đúng thế.

Marcy nhấp một ngụm nước cam, rồi đặt ly xuống.

- Phải, Farankie và em đã chia tay nhau sau khi Alyssa chào đời. Anh ta không muốn có nó chút nào. Do vậy em tới sống với một số người bạn của bọn em. Nhưng đứa nhỏ gào khóc suốt và họ nói rằng em phải tìm chỗ khác. Em hết tiền và phải ở khu nhà dành cho người vô gia cư hai tuần nhưng rồi cũng phải ra khỏi đó. Em gặp Casey trong lớp ôn thi tốt nghiệp, và cô ấy chuyển tới đây sống cùng cha mẹ và em biết họ có thể cho em ở cùng nếu em không có Alyssa. Do vậy em đã mượn xe của Casey, lái xe đi và gửi nó cho anh. Và giờ em ở đây. – Câu nói cuối cùng này có vẻ hớn hở, như thể cô muốn được tán dương vì cách giải quyết thông minh như vậy.

Colt quyết định rằng anh phải nhắc cô nhớ đến những lời hứa trước đây.

- Em viết trong thư rằng sẽ mang Alyssa đi ngay khi kiếm được tiền, nhưng anh không nghe được tin tức của em từ lúc em để nó lại. Ít ra em nên cho anh biết em ở đâu chứ.

Marcy nhún vai và phết một ít mứt vào miếng bánh mì nướng.

- Nhưng em chẳng có nhiều cơ hội lắm. Đứa bé vẫn khỏe chứ?
- Alyssa khỏe. Nó hay cười và anh cho là nó sẽ sớm biết bò.
- Hay quá, anh nghĩ vậy ư? Chúng làm được thế vào độ tuổi nào vậy?

Ít ra cô tỏ vẻ quan tâm tới điều này và Colt thấy hài lòng vì điều kỳ diệu nho nhỏ này. Anh biết do đọc sách rằng độ tuổi cho một hành động nào đó thay đổi rất khác nhau ở mỗi đứa trẻ.

- Nó tùy thuộc vào đứa trẻ.- Anh đáp.
- Ồ. – Cô nói.

Anh hắng giọng.

- Marcy, em có muốn gặp nó không?

Marcy tròn mắt, suy nghĩ.

- Phần nào. – Cô nói những từ này như thể không chắc chắn lắm.
- Anh hy vọng em sẽ tới Gompers và đón cô bé đi cùng.
- Mang nó về thành phố Oklahoma ư? – Marcy nói có vẻ hoảng hốt.
- Phải. Em là mẹ nó mà, Marcy.

Cô đặt đĩa xuống.

- Em biết, nhưng em không cảm thấy mình giống như mẹ nó. Em sẽ làm gì nếu nó sống với em? Làm việc ở đây em không kiếm được nhiều tiền. Em thậm chí không có nổi một căn phòng. Liệu em có thể sống cùng với Casey nữa không? Bọn em chưa nói với bố mẹ Casey là em có một đứa con. Và làm thế nào em có thể tới trường vào mùa thu nếu Alyssa sống cùng em?

- Marcy...

- Em không nhớ đứa bé trông như thế nào, Colt. Em muốn anh giữ nó. Anh rất tốt với nó, em biết anh sẽ như vậy mà.

Anh kiềm chế cơn giận và cố giữ nó trên gò má của mình.

- Em không nghĩ anh cũng có những vấn đề của chính mình sao? Em có hiểu em đang yêu cầu gì không? Anh cũng không có một mái nhà. Anh đang cố vượt qua chuyện mấy năm trước để tạo một cuộc sống mới cho chính mình.

Sau cơn thịnh nộ của anh, nước mắt Marcy bắt đầu chảy, và cô nhìn anh với vẻ của một con cún con bị thương.

- Anh đã có một phiên xử mới. Anh đã được trắng án.

- Điều đó cũng chẳng xóa bỏ được những năm tháng ở tù hay đúng hơn là một chuyện sai lầm khủng khiếp trong cuộc đời anh.

- Và trong cuộc đời em nữa. – Marcy đáp lại, và những gì cô nói khiến anh mặc cảm về tội lỗi của mình. Anh đã giết cha cô. Nếu Marcy là một đứa trẻ có vấn đề, thì đó có thể là lý do. Tất cả là lỗi của anh.

- Thôi được. – Anh nặng nề nói. – Thôi được. Chúng ta sẽ xem xét vấn đề sau, được không?

- Được rồi. – Cô mỉm một nụ cười ngập ngừng. Anh cố ăn, nhưng thức ăn như mùn cưa trong miệng anh.

- Anh biết đấy. – Sau một lúc, Marcy nói một cách suy đoán – có lẽ em nên đến thăm Alyssa. Có lẽ em cần làm thế.

Cô nói vậy chỉ để làm vui lòng anh, nhưng thế cũng đủ.

- Không có thể gì hết. – Anh nói một cách quả quyết. – Anh nghĩ em phải làm vậy.

Anh không biết tại sao, nhưng anh mong nếu có thể đưa Marcy đến trang trại Banner-B, mọi thứ sẽ được đặt về đúng chỗ. Với Marcy ở đó, sẽ dễ dàng hơn để nói cho Benathy những gì đáng ra anh phải nói với cô khi lần đầu tiên anh đến trang trại. Hoặc điều đầu tiên anh dám hy vọng.

Benathy đang lau chùi sàn bếp thì tiếng động cơ xe ô tô lạ ồn ã phá tan sự tĩnh lặng của một buổi chiều buồn ngủ. Cô liếc ra cửa bếp, hy vọng vị khách không phải là người nào quan trọng, hôm nay trông cô không được ổn lắm. Tóc cô được buộc túm tạm lên đỉnh đầu và những sợi tóc xoắn bết bải xõa xuống má cô. Cô mặc một chiếc blouse cũ quá chật, và cô buộc túm vạt áo lên để lộ làn da trong trời nóng và ẩm ướt bất thường này. Cô không nhận ra chiếc xe, và cô chắc chắn không mong Colt ra khỏi đó.

Nhưng anh xuất hiện và cô nhớ tới điều Loreen đã nói với cô: chiếc xe màu vàng, phun đầy khói. Cô không thấy một chút khói nào, nhưng chiếc xe thì đúng là màu vàng.

Trong những ngày qua, kể từ lúc Colt đi, cô trải qua hết tâm trạng này tới tâm trạng khác. Đầu tiên cô căm ghét anh. Rồi cô nhớ anh, do đó cô không thể căm ghét anh nhiều như lúc đầu. Rồi cô tức giận với anh vì đã hứa làm sáng tỏ mọi chuyện với cô mà không thể nói ra. Hoặc có lẽ anh sẽ làm vậy nếu cô cho anh một cơ hội, do vậy cô lại ghét bản thân mình vì đã không cho anh một cơ hội.

Nhưng giờ khi thấy anh chui ra từ chiếc xe nhỏ đó, cô biết rằng mình yêu anh.

Không, cô không thể thể được. Cô không thể yêu một kẻ giết người.

Cô chưa hỏi anh về điều đó. Vậy có lẽ anh không phải như vậy. Nhưng sự thật là Mott biết một điều gì đó từ viên cảnh phó sát trưởng. Hoặc có lẽ đúng anh là kẻ giết người.

Colt không đi một mình. Một cô gái vị thành niên đi cùng anh. Cô ta ngó quanh trang trại một cách chán ngán. Cô ta dường như không bị gây ấn tượng, nhưng Benathy cho rằng có lẽ trang trại Banner-B chẳng có gì đáng nhìn với những khu nhà cũ đổ nát và mọi thứ khô quắt như một bộ xương vì không có mưa.

Benathy biết cô gái là ai. Cô nhận ra đó là cô gái trong bức ảnh mà Colt cất trong ví. Cô ta là Marcy.

Jesse nhảy ra từ những bụi cây lúp xúp mà nó chui vào cho mát và bắt đầu sữa. Khi nhận ra một trong những vị khác là Colt, nó ngừng kêu và nhảy tốt về phía anh, ngoáy tíit mừng rỡ. Colt cúi người, gãi gãi vào sau tai nó và đuôi Jesse đập liên hồi. Như mọi khi khi nó sung sướng, Jesse đã tè rồi. May là, Colt đã dạy nó bỏ thói quen xấu này.

- Ngoan nào. – Benathy nghe Colt nói. Cô vội vã nhắc chiếc giẻ lau ra và giúi nó vào một góc bếp. Tránh những chỗ ướt, cô đi qua sàn nhà và đợi ở cửa chắn để xem chuyện gì sẽ diễn ra.

Cô gái nhìn thấy cô bèn ngáp ngừng mỉm cười. Cô ta có vẻ dịu dàng nhưng không đủ già dặn để là một người mẹ, và chắc chắn không đủ lớn để cặp với Colt. Benathy nheo mắt, xem xem liệu có phải cô gái đó đã mắc sai lầm không. Cô gái, người phụ nữ này ư? Không phải là người có thể ghen tuông được.

Colt đã bước lên bậc thềm thứ hai.

- Anh đưa cô ấy đến. – Anh chẳng cần rào đón gì. Anh có vẻ lo lắng, kiệt sức. Benathy chỉ nhìn anh. Đó là tất cả những gì cô có thể làm, thấy rằng cô muốn bật khóc. Cô nhớ anh. Chúa ơi, cô nhớ anh.

Colt quay sang cô gái.

- Marcy, đây là Benathy. Cô ấy là người mà em cần phải cảm ơn vì đã cho Alyssa ở lại đây.

Benathy từ từ bước lên bậc cửa và nhìn cô gái qua bức màn chắn.

- Cảm ơn. – Cô gái nói. – Em muốn nói là thực sự cảm ơn. Vì đã cho nó ở lại.

- Chúng tôi có thể vào được không? – Colt nhìn Benathy chăm chú dường như anh không thể chịu nổi cách cô nhìn.

- Tôi vừa mới lau sàn bếp xong. – Có lẽ anh nên đi vòng ra phía trước.

Colt gật đầu và trước khi cô kịp nhận ra, anh đã dẫn Marcy vòng quanh ngôi nhà. Cô nghe Marcy nói điều gì đó về những bông hoa hướng dương xinh đẹp mọc dưới cửa sổ căn phòng và rồi cố suy nghĩ, cô vuốt tóc ra sau tai và bước tới nhìn vào tủ lạnh. Trước đó cô đã uống hết trà

đá và cô chẳng có gì để mời họ. Có lẽ phải dùng nước trái cây vậy. Có lẽ Colt muốn uống bia. Cô chẳng còn lon nào nhưng Eddie có thể mang từ ngôi nhà của cậu đến.

Cô đang làm gì vậy? Cô đang hành động như thể Colt là người mà cô phải gây ấn tượng và cả Marcy nữa. *Hãy tìm chế đi, cô tự nhủ, Lấy chúa toàn năng, mình hành động như một con ngốc.*

Thật chẳng dễ chịu khi nhắc nhở bản thân rằng cô không phải người phụ nữ đầu tiên hành động như một kẻ ngốc vì tình yêu, và cũng sẽ không phải là người cuối cùng.

Cô đón họ ở cửa trước. Cô giữ cánh cửa mở và lăm bắm “Mời vào” một cách thân mật như thể đang vui vẻ, và họ bước vào. Họ đi vào phòng khách, nơi Marcy chọn một chiếc ghế có tay bị lún xuống khi ngồi trong khi Colt ngồi một cách không thoải mái trên thành sofa. Benathy ngồi xuống một chiếc ghế tựa kiểu cổ chạm trổ có ít giá trị bởi ai đó đã cạo mất lớp sơn màu sữa của nó từ lâu lắm rồi. Nếu nó có giá trị thì cô đã bán nó từ lâu rồi.

- Alyssa đâu? – Colt hỏi.

- Nó ở trên gác. Hôm nay Loreen về nhà sớm. – Benathy trả lời.

- Em có thể gặp nó không? – Marcy có vẻ quả quyết và không để lộ cảm xúc gì, không phải vẻ phẫn khích như người ta nghĩ một người mẹ phải có khi không gặp con mình hơn một tháng trời.

- Chắc chắn rồi. Cô có muốn tự mình lên gác không? – Benathy không biết phải giải quyết tình huống này như thế nào. Trông Marcy chẳng có vẻ sợ sệt gì.

- Được ạ.- Marcy đứng lên. Colt không nói bất kỳ điều gì. Benathy nói với cô ta.

- Ở trên gác, căn phòng đầu tiên ở phía bên phải hành lang. Căn phòng màu xanh.

- Được ạ. – Marcy lại đáp. Cô bước đi, để Colt và Benathy lại.

- Cô ấy trẻ quá. – Banthy nói. Đó là tất cả những gì cô có thể nói.

- Mười tám tuổi vào tháng này. Đừng có quá nghiêm nghị với cô ấy quá, Benathy. Cô ấy cũng không thoải mái gì.

Benathy nghe thấy tiếng Alyssa thức giấc. Cô nghĩ sẽ thấy tiếng Marcy thì thầm nói chuyện nhưng chẳng nghe thấy gì cả. Có gì vương vương trong cổ khiến cô khó thở. Cô không thích nghĩ đến việc Alyssa đáp lại giọng một người phụ nữ khác, và cô không chịu được ý nghĩ Alyssa sẽ đi cùng họ.

- Tôi sẽ mời anh uống thứ gì để uống có thể. Tôi có thể gọi cho Frisco và đề nghị Eddie mang một chai bia đến.

- Không, anh không muốn uống gì. Eddie thế nào rồi?

- Cậu ta khó chấp nhận việc ra đi của anh.

- A! – Colt thốt lên và nhìn xuống đôi ủng của mình.

- Đó là lỗi của tôi. Eddie đổ lỗi cho tôi và đúng vậy.

- Nghe này, Benathy. Anh không muốn em đổ lỗi cho bản thân trong việc bảo anh đi. Khi chuyện này xảy ra, anh phải tới thành phố Oklahoma và dù sao anh cũng phải đi một thời gian. Nếu có cơ hội nói chuyện với Eddie, có lẽ anh sẽ nói cho cậu ta hiểu.

- Có thể. – Cô cho phép.

- Có chuyện gì với Mott không?

Cô không chắc mình có muốn nói về chuyện này không, nhưng cô không thể không trung thực với Colt. Quá tồi tệ nếu anh không nghĩ giống như vậy về cô.

- Mott đã tới đây. – Cô đáp.

- Anh ta muốn gì?

- Thật ngớ ngẩn để kể. – Cô đứng phắt dậy và nói. Tôi sẽ đi lấy một ly nước.

Cô vào bếp lấy những viên đá trong tủ lạnh cho vào cốc nước. Colt bước theo cô và đứng ở cửa nhìn, vẻ mệt mỏi nhưng thanh thản.

- Anh có muốn uống nước không? – Cô lịch sự hỏi.

- Có. – Anh đáp. Anh tìm sự dịu dàng trên khuôn mặt cô nhưng chỉ thấy vẻ bối rối. Và còn một điều gì khác đã khuyến khích anh. Cô dường như đã sẵn sàng lắng nghe. Hoặc ít nhất đó là điều anh nhận ra, vì cô đã cho rằng anh sẽ đi.

Cô đưa cho anh một ly nước.

- Em có kể cho anh nghe về Mott không hay anh sẽ tự tìm hiểu trong thị trấn?

Cô cố nhún vai.

- Một hôm anh ta tới đây. Cũng là chuyện cũ và thêm một chuyện nữa.

- Anh ta có xúc phạm em không? Có nói những điều không nên nói không?

- Hừm, anh ta gợi ý rằng chúng tôi nên kết hôn.

Colt cố giữ vẻ thờ ơ.

- Còn em nói gì?

- Tôi hỏi là anh ta có thể tự mình rời khỏi đây hay là để tôi gọi Frisco giúp.

- Và?

- Anh ta bỏ đi. Dù sao chuyện này cũng lạ lùng đấy. Tôi có cảm giác rằng anh ta đang thực hiện một số nghi lễ mà anh ta cố phải làm. Anh ta chắc phải biết tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện lấy anh ta.

- Anh hy vọng sẽ không là vậy. – Colt nói một cách dứt khoát. Anh bị thôi thúc bởi những điều anh muốn nói, những điều anh muốn làm. Giờ không phải lúc, anh tự cảnh cáo mình. Anh nên chờ.

Benathy quay người lại và bắt đầu gạt nước rơi trên bàn bếp. Đáng ra cô không nên nói cho Colt về lời đề nghị lạ lùng của Mott. Có lẽ anh đã nghĩ cô đang nói với anh để chế giễu hoặc khiêu khích anh hoặc một điều gì đó, chuyện không phải thế chút nào. Cô đã có thói quen nói chuyện với Colt về những chuyện lớn và nhỏ xảy ra trong cuộc sống của cô. Cô đã nghĩ đến anh như một người bạn.

Bạn hay không, thì cô cũng cảm thấy không phải khi nói chuyện vớ vẩn này với Colt trong khi có rất nhiều chuyện cần phải làm sáng tỏ. Cô quăng miếng xốp vào bồn rửa và cọ bồn rửa để tĩnh tâm. Một tay run run, cô kéo chiếc rèm sang một bên và nhìn qua cửa sổ ra bên ngoài, nơi khu vườn của cô đang héo rũ dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

Lý do thế là đủ. Cô quay lại.

- Tốt hơn tôi nên ra ngoài và tưới cho những cây rau kia. – Cô nói – Hôm nay Eddie không có ở đây.

Anh không muốn cô đi.

- Benathy. – Anh gọi và ngừng lời.

Cô nhìn anh. Những tấm ván sàn trên gác cốt kết khi Marcy đi lại quanh căn phòng màu xanh phía trên đầu họ.

- Colt. – Marcy gọi vọng từ trên gác xuống. – Anh có muốn lên đây và thay bím cho Alyssa không?

- Không, những chiếc bím sạch ở trên tủ quần áo đó. – Anh nói với lên.

Những lời này đầu tiên rơi vào thính không, rồi đáp lại là một tràng lẩm bẩm. Họ lắng nghe khi Marcy quay trở lại phòng.

Chiếc đồng hồ kiểu cổ treo trên tường tích tắc ngày càng rõ hơn trong sự im lặng.

- Lúc này anh định nói gì? – Benathy thăm dò.

- Lần trước hình như em có một số câu hỏi. Đường như em muốn các câu hỏi đó được trả lời. Vậy tại sao em không hỏi đi.

- Ôi chà. – Cô kêu lên. Anh nhìn chăm chú chỗ cổ cô và nhận ra rằng mình buộc chiếc áo hơi cao trong khi điều cô phải làm là tháo nó ra và thả xuống phía dưới.

- Thế nào? – Anh hỏi.

Cô quyết định lúc này không nên tháo nút buộc ra. Cô loại bỏ việc tưới vườn ra khỏi đầu, những cái cây kia phải đợi đã. Cô tự nhủ: *giờ đã đến lúc*.

Cô ngẩng lên và nhìn thẳng vào mắt anh. Anh nhìn lại, môi mím chặt thành một đường thẳng.

- Hôm trước tôi nghe được ở thị trấn rằng anh đã giết một người đàn ông ở Oklahoma. Điều đó có đúng không?

- Phải, đúng vậy, Benathy.

Những lời này rơi thẳng vào cô, nặng trĩu như đá. Khi đã được nói ra, khi đã được ném xuống hố sâu ngăn cách giữa họ, chúng sẽ không biến mất, và cô biết điều đó. Cô nghe thấy một tiếng gầm lớn bên tai và thế giới dường như lùi vào một màn sương mù lớn trống rỗng. Cô nghĩ mình sẽ hỏi “Anh có thể nói rõ hơn không?”, nhưng cô không chắc lắm. Khi cô đã nghi ngờ rằng đó chỉ là một tin đồn?

Trong giây phút này thế giới đối với cô chỉ tập trung trong đôi mắt anh. Colt nói:

- Anh muốn nói với em tất cả. Nhưng...-và anh vội liếc về phía sau lưng-không phải trong lúc Marcy đi lại và hỏi những câu hỏi về đứa bé. Chúng ta có thể đi dạo được không?

Điều này khiến cô ngạc nhiên.

- Đi dạo ở đâu?

- Dọc theo đường dành cho xe chạy. Phía xa xa chỗ những thân cây có vẻ mát mẻ.

Cô cố lấy bình tĩnh

- Được rồi. Chúng ta có thể làm vậy.

Anh gọi Marcy, nói rằng họ sẽ sớm quay lại, rồi cả hai rời khỏi nhà bước vào làn không khí buổi chiều miền tây Texas nóng rát. Làn nhiệt hầm hập phả vào họ, khiến Benathy khô cả cổ. Đường như trời khô hạn thế là đủ rồi.

Jesse Jame nhảy ra từ chỗ nằm bên cạnh ghế xích đu và muốn đi cùng họ nhưng Colt bảo nó ở lại và nó nghe lời. Benathy quá tê liệt đến nỗi cô chẳng phản đối khi Colt lặng lẽ cầm tay cô khi họ bước đi. Và sau khi anh bắt đầu kể câu chuyện của anh, một câu chuyện khủng khiếp, cô quên mất rằng anh vẫn đang nắm tay cô.

Chương 11

Colt tới trang trại Ryzinski vào một buổi sáng lạnh lẽo của tháng Hai. Đó là một trang trại nuôi ngựa lớn bụi bặm ở một doi đất của Oklahoma, khu đất nhấp nhô cho tới khi gặp hàng rào, rồi lại nhấp nhô cho tới khi gặp đường chân trời. Anh đã nghe nói rằng Butch Ryzinski cần một người chăn ngựa hiểu về ngựa, do vậy anh đã bắt chuyến xe buýt đầu tiên ở Tulsa, nơi anh làm công việc xây dựng nhưng vẫn mong muốn quay lại với công việc dạy ngựa.

Khi anh xuất hiện để xin việc, Butch Ryzinski nhẹ nhàng ra khỏi chuồng ngựa, nhìn anh từ đầu đến chân với cặp mắt tỉ mỉ và trề môi dưới từ trái sang phải.

- Cậu bắt đầu từ hôm nay, nhóc. – Anh ta nói và nhổ một đồng nước thuốc lá xuống phía dưới đôi ủng của Colt.

Colt đi tới chỗ xe móc dùng làm chỗ ngủ cho những người làm công thì thấy một cô bé đang cong người qua hàng rào bãi quây. Cô bé mảnh khảnh, người bắt đầu trưởng thành và dường như thiếu tự tin về bản thân giống như rất nhiều đứa trẻ ở độ tuổi đó.

- Chào! – Cô bé nói, trông có vẻ bẽn lẽn trong mái tóc sẫm màu.

- Chào! – Anh đáp lại và anh đã gặp Marcy như thế đó.

Marcy là một sinh vật đeo bám, lẻo đẻo theo anh đi khắp trang trại, và anh lấy đó làm chuyện để trêu chọc cô. Anh cảm thấy tiếc cho cô. Những người chăn ngựa khác nói với anh là mẹ Marcy đã bỏ đi từ lâu. Đã từng có một người quản gia, bà ta làm bất cứ việc gì trừ làm mẹ. Khi bà ta bỏ đi sau cuộc cãi vã ầm ĩ mà tất cả bát đĩa trong bếp ngôi nhà lớn bị đập vỡ, chẳng ai quan tâm lắm, nhất là Butch.

Colt được thuê để làm công việc dạy ngựa. Là một người dạy loại ngựa chưa thuần hóa, người ta nghĩ anh phải là người có bàn tay sắt và gót sắt. Nhưng anh nghĩ cách thông thường áp dụng trong việc dạy ngựa là sai. Anh đã dạy một phương pháp mới, và anh lặng lẽ áp dụng những suy nghĩ này của mình vào chương trình dạy của trang trại Ryzinski mà không phô trương. Anh thích dịu dàng với ngựa, chứ không làm chúng sợ hãi. Những người làm khác thán phục phương pháp của anh và anh chỉ cho họ đôi chút cách thức anh đã làm. Không may là ngay từ đầu Butch đã không đồng ý với quan điểm của anh, nhưng khi Colt đào tạo được những con ngựa tốt, anh ta chẳng nói gì.

Lần đầu tiên Colt thấy Marcy khóc trong một ngăn chuồng ngựa rỗng, chân thâm tím do bị Butch quật bằng thước đo, anh đã đương đầu với Butch trong văn phòng của anh ta và thử nói về chuyện này.

- Anh quật để dạy ngựa, còn tôi quật để dạy con tôi – Butch nói với anh. Colt cãi rằng trẻ con khác với ngựa và có nhiều cách khác để dạy dỗ một cô bé, nhưng Butch chẳng buồn để tai.

- Ra khỏi đây đi. – Butch thô bạo nói trước khi nhấc ống nghe và quay số điện thoại để cho Colt thấy rằng anh không có việc gì ở đây cả. Tức giận, Colt đội mũ lên và bước ra, diên tiết với

Butch. Cuối ngày hôm đó, anh ăn cùng Marcy chiếc kem dâu và nghe cô bé kể về mình.

Hóa ra Marcy rất sợ bố.

- Hầu như ngày nào bố cũng quật em. – Cô khố sở nói, và khi Colt hỏi cô mắc lỗi gì mà phải ăn roi thì Marcy nói rằng bất cứ chuyện gì cũng có thể làm Butch điên tiết. Bạn gọi điện đến lúc bữa trưa này. Không thay giấy toilet khi hết này. Cười khúc khích này.

Chắc chắn những người làm khác ở trang trại cũng nhận thấy Butch đối xử với Marcy như thế nào, nhưng họ nói anh ta chẳng đối xử tử tế gì với bất cứ ai. Nếu anh làm việc tại trang trại Ryzinski, anh sẽ là đề tài cho những tràng chửi rủa và những cơn giận của ông chủ, và điều duy nhất phải làm là phớt lờ chúng đi. Họ nhắc Colt đừng can thiệp vào mối quan hệ giữa người cha và người con đó.

- Butch nóng tính kinh khủng. - Họ nói - Đừng làm ông ta bực mình nếu anh muốn giữ công việc này.

Công việc có ý nghĩa rất nhiều với Colt. Anh đang tiết kiệm tiền để bắt đầu công việc kinh doanh của mình, một trang trại nơi chỉ áp dụng phương pháp dạy ngựa của mình. Anh đã chịu đựng rất nhiều lời lăng mạ của Butch, khi bụi đỏ bay đầy không trung, và tất cả những gì anh muốn làm là đòi tiền và bỏ đi, anh tự nhắc mình rằng tại sao anh vẫn còn phải ở đây. Anh đang trên đường có một cuộc sống tốt đẹp. Anh tự nhắc mình, chỉ thêm một năm nữa thôi, và rồi chỉ còn chín tháng, rồi lại chỉ còn sáu tháng. Colt đã đầu tư tiền vào những quỹ ở chỗ này chỗ nọ và của để dành của anh đang lớn lên cùng với nền kinh tế bùng nổ. Giấc mơ của anh sắp thành sự thật.

Và rồi anh rơi vào một tình thế khiến anh không thể bỏ qua việc Butch đối xử với Marcy như thế nữa.

Lần đó đã gần nửa đêm, Colt dậy khỏi giường ra chỗ chuồng ngựa để kiểm tra xem con ngựa lang cứng đầu mà anh đã dạy hôm đó. Anh nghe thấy tiếng cãi vã trong văn phòng của Butch và biết ngay những người ở trong đó là ai.

- Mà hãy quay lại nhà và đừng để tao nghe bất cứ chuyện gì về việc hẹn hò. – Butch gầm lên.

Marcy đã trở thành một cô gái mười bốn tuổi xinh đẹp, mảnh mai và gần đây một cậu trai của trang trại bên cạnh ngày ngày đã lái xe tới gặp cô vì cậu đã có giấy phép lái xe.

- Nhưng Tiffany luôn đi chơi cùng bạn trai của nó. – Marcy bào chữa. – Không phải là bố không biết Jason. Anh ấy là một người lái xe giỏi, rất cẩn thận, và...

- Mà chẳng biết cái quái gì về việc một gã đàn ông thực sự muốn gì. – Butch gào lên. – Mà lên xe với một thằng con trai và mà có thể hôn tạm biệt sự trong trắng của mà.

Marcy há miệng ngạc nhiên.

- Bố, tất cả những gì bọn con muốn làm là lái xe vào thị trấn và đi xem phim. – Cô cao giọng nói.

- Ừ, và tất cả những gì nó muốn làm là lần tay lên chân mày và xem cái gì dưới váy mày.

Colt ra khỏi ngăn chuồng của con ngựa lang. Anh nghe tiếng một chiếc ghế văng trên sàn và Marcy chạy ra cửa trước đang mở. Cô thấy Colt đứng đó bèn dừng lại, mắt mở lớn một cách điên dại. Đó là lúc Butch tóm lấy lưng cô và lôi vào trong văn phòng.

- Bố, bố đang làm con đau. Để con đi!

Colt không chịu đựng thêm được nữa. Anh theo họ vào văn phòng mà chẳng có kế hoạch rõ ràng nào trong đầu. Anh chỉ biết mình phải làm một điều gì đó.

Butch thả Marcy ra khi nhìn thấy Colt.

- Anh muốn gì hả? – Anh ta gầm lên.

- Để Marcy yên, Butch! – Colt nói một cách kiên quyết, đẩy Marcy ra sau lưng anh. Cô đứng đó, vừa khóc vừa thở.

- Quay lại với nơi thuộc về anh, McClure.

- Tại sao anh không bình tĩnh lại, Butch? Hãy suy nghĩ chuyện này và quyết định vào ngày mai.

- Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, và cảm ơn nếu anh không xen vào giữa tôi và con gái tôi. Marcy, tới đây.

- Không! – Marcy đáp. Colt có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô, nó rất dễ nhận thấy.

Butch tiến tới phía họ, vẻ đe dọa toát ra từ cái nhìn của anh ta.

- Mày nói gì? – Anh ta bình thản hỏi.

- Con nói không và con muốn quay về nhà.

- Mày sẽ không đi đâu hết, bà trẻ ạ. – Butch tháo dây thắt lưng. Khi anh ta uốn cong nó, con người mất anh ta thu nhỏ lại.

- Butch, anh nên cắt cái thắt lưng đó đi. – Colt nói. Lần này Butch không được đánh Marcy. Anh đã suy nghĩ khi bước qua bậc cửa văn phòng nơi Marcy sẽ được an toàn. Anh đã ở ngoài cuộc khá lâu và đã kiếm được gần đủ tiền để có thể bỏ đi. Nếu anh bị đuổi việc vì đã bảo vệ một đứa trẻ thì cũng vậy thôi. Cũng đáng để làm việc đó.

- Lùi lại, McClure! – Butch nói.

- Đừng động vào nó, Butch. Nếu không anh sẽ hối hận đó.

Colt khẽ nói với Marcy, dùng giọng nói nhẹ nhàng mà anh nói với ngựa trong những tình

huống dạy ngựa khó khăn.

- Đi đi, Marcy. Anh sẽ giải quyết chuyện này.

Đầu tiên anh nghĩ cô sẽ không làm vậy, cô đã bị nỗi sợ chôn chặt chân. Nhưng rồi cô đẩy cửa và hốt hoảng chạy.

Nhưng Butch đã nhanh hơn Colt nghĩ. Anh ta chớp lấy Marcy và tóm cổ cô bé.

- Colt! – Marcy cố kêu lên trước khi ông bố chen những lời của cô bằng cánh tay xiết chặt.

Torng đời mình Colt chưa bao giờ giận dữ đến vậy. Anh giận đến nỗi thấy mọi vật như qua một lăng kính màu đỏ. Tất cả mọi sự coi thường, xúc phạm, và tất cả những việc kinh tởm mà Butch Ryzinski đã làm với anh và với mọi người khác vụt lóe lên trước mắt anh. Anh vung một nắm đấm và hàm Butch. Anh ta ngã đầu ra phía sau tránh, nhưng nắm tay của Colt đã trượt qua mặt anh ta. Đòn đánh đủ mạnh khiến Butch buông Marcy ra.

- Chạy đi, Marcy! – Colt nói khi Butch lao đảo phía sau bàn của anh ta. Colt tới phía Butch, dự định công khai đường đầu với anh ta.

- Ông ấy có súng đó! – Marcy kêu lên, và chắc chắn vậy, Butch đã chạm và ngăn kéo bàn và rút ra một khẩu súng lục bán tự động 9 mm bóng loáng, khẩu súng mà anh ta cất ở đó để phòng những tên trộm đêm đột nhập khi anh ta làm việc muộn.

- Mày nghĩ mày có thể ăn nói với tao như vậy và bỏ đi được ư? – Butch hỏi - Phải đấy, mày không thể. – Anh ta chĩa súng vào chân Colt và bóp cò. Viên đạn trượt qua chiếc ủng bên phải của Colt và xới thành một lỗ trên ván sàn.

- Cất súng đi, Butch! – Colt nói.

Để trả lời, Butch lại bắn một phát nữa, lần này lên trần nhà.

Colt không mất nhiều thời gian để nhận ra rằng anh đang đương đầu với một kẻ điên. Dường như anh không thể nói chuyện với Butch để tìm ra một giải pháp hợp lý cho tình huống kỳ quặc này.

Marcy đứng chết lặng ở cửa, khuôn mặt tái xám, cặp mắt lộ vẻ choáng váng. Colt cho là nếu cô có thể chạy được thì cô đã chạy rồi. Nhưng chẳng thể trốn thoát theo cách vậy, và văn phòng thì lại không có cửa sổ.

Cho đến giờ, thì việc nói chuyện với Butch chẳng có tác dụng gì. Tuy nhiên, việc này sẽ cho anh một chút thời gian cho tới khi có người nào đó thấy rằng thật lạ thường khi có những tiếng súng từ chuồng ngựa và quyết định tới đó kiểm tra.

- Butch, những chuyên gia có thể giúp anh và Marcy giải quyết chuyện gia đình anh. – Colt nói bằng giọng thuyết phục. - Cất súng đi, và anh có thể tìm kiếm sự giúp đỡ vào ngày mai.

- Những người như mày làm tao phát ốm. – Butch vặn lại. – Luôn cố làm mọi chuyện tốt đẹp.

Mày không hiểu rằng sức mạnh là thứ duy nhất thực sự có tác dụng ư? Chẳng cần chuyện trò, chẳng cần tâm lý, chẳng cần bất cứ thứ gì cả.

- Anh sai rồi. – Colt nói. Anh đã biết. Anh đã từng ở những gia đình nhận con nuôi nơi anh đã bị đánh đập gần cả cuộc đời, và tất cả những gì anh học được là sự oán giận.

- Những tay người làm ở trang trại, - Butch nói – không nên tỏ vẻ - anh ta dường như tìm thấy sự hài hước trong câu hỏi của mình và khúc khích cười, nhưng không phải là cái cười thông thường. Colt nhận thấy nó có một vẻ gì đó hơi điên cuồng. – Do đó tại sao mày không bịt tai lại để không thể nghe được bất cứ điều gì? Hay bịt mắt lại để không nhìn thấy điều gì nữa? – Butch vẩy khẩu súng theo hình vòng cung, và đó là lúc Colt cử động. Colt cong người và nhảy lên, hy vọng hất được khẩu súng ra khỏi tay Butch. Nhưng chắc Butch đã dự đoán trước được việc này vì anh ta đã né sang một bên và khẩu súng trượt ra.

Họ đánh nhau, chửi rủa nhau và Butch ghì chặt Colt vào bàn. Colt lăn sang một bên và Butch nhảy xổ vào anh và cả hai ngã lăn ra sàn. Trong lúc đánh nhau, Colt nghĩ khẩu súng ở đâu? Và rồi anh thấy nó nằm gần cửa. Anh vớ lấy khẩu súng và khi những ngón tay anh chạm vào nòng kim loại thì Butch đập mạnh tay xuống tay anh. Colt nhận thấy tiếng thổn thức của Marcy ở đâu đó nhưng anh không thể nhìn thấy cô bé. Colt nắm khẩu súng chặt hơn khi anh lăn qua cánh cửa mở ra ngoài chuồng ngựa còn Butch thì kéo tay anh cho tới khi khẩu súng nằm giữa họ và Colt hỗn hển thở, cố chống lại khi cả thân hình Butch đè anh xuống sàn nhà và rồi đột nhiên, Butch nhả tay ra và để Colt cầm được khẩu súng.

Colt đẩy Butch ra và chậm chạp đứng lên. Butch cũng vậy, ngực phập phồng mạnh vì cuộc đánh lộn.

- Ra khỏi đây, McClure! – Butch nói. - Dọn sạch đồ của mày ra khỏi chỗ ngủ và đừng để tao thấy mày quanh quẩn ở đây nữa.

Đó cũng chính là điều Colt muốn.

- Tôi sẽ đi. – Anh nói.

- Đưa tao khẩu súng. – Butch giơ tay ra.

- Không được, cho tới khi tôi lấy ổ đạn ra đã. – Anh muốn bảo vệ lưng mình khi anh quay người đi, trong trường hợp Butch nảy ra ý định nào đó.

Colt biết về súng, và anh biết rằng nếu ổ đạn được lấy ra, thì súng sẽ không thể nổ kể cả trong trường hợp còn lại một viên đạn trong ổ đạn. Anh bắt đầu tháo ổ đạn ra, mắt cảnh giác nhìn Butch đang đứng trước mặt anh.

- Tôi nghĩ... - Butch cất tiếng nhưng Colt sẽ chẳng bao giờ biết Butch nghĩ gì.

Bởi vì lúc anh đang tháo ổ đạn thì khẩu súng phát nổ và Butch Ryzinski nhận một viên đạn vào bụng.

- Anh ta đã chết, Benathy. Ngay trước mắt Marcy. Butch nhìn anh, mắt anh ta trợn tròn lên rồi chết.

Benathy nhìn Colt chăm chăm một cách kinh hoàng.

- Chuyện xảy ra như thế nào?

- Có một viên đạn nằm trong ổ đạn. Người ta luôn cho rằng khẩu súng không phát nổ khi ổ đạn được tháo ra, nhưng nó đã nổ. Không ai tin anh khi anh kể vậy. Sách hướng dẫn vận hành súng an toàn có ghi rằng không thể có chuyện đó xảy ra.

- Sau đó thế nào? Tại sao?

Colt nhún vai.

- Sau khi anh vào tù, rất lâu sau khi vụ án xảy ra, một viên cảnh sát tìm thấy một sai sót trong thiết kế. Một chuyện như vậy cũng xảy ra đối với anh ta trong khóa huấn luyện bắn súng. Hóa ra rằng áp lực nhẹ lên cò súng trong khi tháo ổ đạn có thể khiến súng phát nổ.

- Chuyện thật tồi tệ đối với anh. – Benathy thốt lên, giọng cô trầm xuống.

- Toàn bộ chuyện đó thật khủng khiếp. Anh đứng đó với khẩu súng, không hiểu tại sao nó lại nổ. Butch chết ngay trước mắt anh. Thật tồi tệ cho anh, nhưng còn tồi tệ hơn cho Marcy. Tất cả những gì anh làm là cố bảo vệ cô bé, nhưng cuối cùng đã làm cô bé thương tổn.

Benathy nhìn ra khoảng không phía ngoài những lùm cây nơi cô tìm thấy một chỗ để ngồi trên một khúc gỗ được hạ xuống. Colt ngồi bên cạnh cô trên mặt đất, tay anh đặt trên đầu gối. Có tiếng sóc kêu đầu đó, nhưng bao trùm tất cả là tiếng rì rào của con đường.

- Chuyện gì xảy ra đối với Marcy sau ...sau đó...?

- Sau khi bố chết, cô ấy trở thành người được chính quyền bang bảo trợ. Họ đưa cô ấy vào những gia đình nhận con nuôi, những gia đình mà gần như đã hủy diệt anh. Anh là một đứa con nuôi nhưng đó là điều mà anh muốn những người khác không phải chịu. Trang trại bị bán để trả các món nợ của Ryzinski. Và anh phải vào tù.

Giờ Benathy đã hiểu cái nhìn trong mắt Colt nghĩa là gì: đó là một thảm kịch bí ẩn. Cô đã sai khi gán cho nó có nhiều tâm trạng khác nhau, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến điều tồi tệ nhất.

- Thế còn về khẩu súng? Tại sao nó phát nổ?

- Không ai đủ quan tâm tới nó để kiểm tra xem tại sao như vậy. Ai cũng tin anh bắn Butch có mục đích cả.

- Thế... thế anh phải ở tù bao lâu?

Mắt anh không rời khỏi khuôn mặt cô.

- Ba năm. Ba năm địa ngục cho tới khi anh ra khỏi đó. Anh đã có được một kỷ niệm nho nhỏ, vết sẹo này, kết quả của một trận đánh lộn với những kẻ cùng ở tù.

- Đó là mức án ư? Ba năm đó?

Colt lắc đầu.

- Không, mức án dài hơn thế rất nhiều, nhưng anh đã nghiên cứu sách luật trong thư viện nhà tù để tìm ra kẽ hở, cố gắng tìm cách ra khỏi đó. Cuối cùng, một nhân chứng đã xuất hiện. Người đó đã ở chuồng ngựa vào đêm đó, nhưng anh ta sợ phải nói ra. Cuối cùng lương tâm anh ta đã thức tỉnh và anh ta tới chỗ cảnh sát trưởng và kể mọi điều mà anh ta đã chứng kiến.

- Anh ta là ai vậy?

- Một người giúp việc ở trang trại Ryzinski. Cậu ta dọn chuồng ngựa, làm những công việc tồi tàn nhất, những việc mà không ai khác muốn làm. Tên cậu ta là Rusty và cậu ta không phải là kẻ thông minh gì. Tất cả bọn anh đều rất thích cậu ta, và có trêu chọc cậu ta đôi chút, nhưng sẽ làm bất cứ thứ gì cho cậu ta. Cậu ta là người trầm tĩnh, không bao giờ muốn lôi kéo sự chú ý của người khác và rất sợ Butch Ryzinski. Cậu ta đã nhìn thấy và nghe thấy mọi thứ từ một ngăn chuồng rỗng ngay cạnh anh đêm hôm đó, nhưng lúc đó cậu ta không nói gì, do vậy không ai biết cậu ta có mặt ở đó.

- Thế cảnh sát trưởng không nói chuyện với cậu ta à? Thế không có cuộc điều tra nào à? – Cô cao giọng một cách hoài nghi, nhưng không phải nhằm vào Colt. Cô không thể tin rằng có người đã thấy súng nổ mà không nói thẳng ra mọi việc ngay từ đầu.

- Khi cảnh sát trưởng hỏi Rusty, cậu ta chỉ ôm đầu và nói lúc đó đang ngủ. Cậu ta bị cấm đến chuồng ngựa khi không có việc ở đó, và cậu ta chỉ có chút ít hành lý nghèo nàn ở nơi ngủ, do vậy không ai trong số những tay người làm khác đặt câu hỏi khi cậu ta nói mình đã ở đâu. Chắc chắn anh cũng không biết cậu ta ở trong chuồng ngựa vào đêm đó.

- Làm thế nào anh tìm ra chuyện đó?

- Sau khi trang trại bị bán, Rusty tìm được công việc ở chỗ một mục sư địa phương cần cậu ta quét dọn nhà thờ, đại loại thế. Rusty bị giằng xé dữ dội bởi điều đã chứng kiến, và cậu ta biết anh phải vào tù. Cậu ta thích anh. Anh đối xử với cậu ta tốt hơn phần lớn những gã khác. Vị mục sư giục cậu ta tới chỗ cảnh sát trưởng để kể lại, và dựa trên những gì Rusty nói về việc nhìn trộm qua những kẽ hở thanh gỗ hôm đó, anh đã thắng trong phiên tòa xử tái thẩm. Lúc đó, chuyên gia đường đạn của cảnh sát đã phát hiện ra sự sai sót trong việc thiết kế súng lục. Và, cùng với lời khai của Rusty, anh đã được ra tù.

- Marcy là một nhân chứng. Thế cô ấy không làm chứng trước tòa là anh không cố ý bắn bố cô ấy à?

- Phải, Marcy, - Colt nói với tiếng thở dài nặng nề - tất nhiên cô ấy đã làm chứng. Cô ấy sẽ là một nhân chứng đáng tin cậy nếu như không nói rằng cô ấy yêu anh ngay từ lúc anh vào làm việc trong trang trại và cô ấy không thể chịu được nếu anh phải vào tù. Lời khai của cô ấy lại hóa thành lời chống lại anh. Họ nghĩ anh loằng quằng với cô bé mười bốn tuổi.

- Ồ, không.

- Anh chưa bao giờ có ý nghĩ đáng xấu hổ như vậy về Marcy, Benathy à. Anh cố giúp đỡ cô bé, lắng nghe khi cô ấy cần một người bạn. Sau đó rồi Marcy cũng có chuyên gia tư vấn, một điều mà nhà nước đã làm cho cô ấy. Cô ấy xin lỗi anh rất nhiều khi nhận ra rằng điều cô ấy cảm thấy đối với anh chỉ là sự say mê bình thường, chẳng phải tình yêu vĩ đại hay bất cứ thứ gì.

- Nhưng sự hủy hoại thì đã xảy ra rồi, - Benathy khẽ nói thêm.

- Phải, đúng vậy. – Colt cúi đầu và Benathy chỉ có thể đoán được những cảm xúc biểu hiện trên khuôn mặt anh.

Cô nói.

- Em ngạc nhiên là anh không ghét cô ấy.

Colt lắc người, làm xào xạc những chiếc lá khô dưới chân.

- Anh không thể ghét Marcy, anh đồng cảm với những gì cô ấy cảm thấy và không bao giờ quên rằng mình là nguyên nhân khiến bố cô ấy chết.

- Anh không có ý định giết ông ta. – Benathy chỉ ra.

- Anh biết. Nhưng điều đó không khiến anh thoát khỏi cảm giác có tội và chịu trách nhiệm về những sai trái xảy ra trong cuộc đời Marcy sau khi Butch không còn nữa.

- Do vậy anh tới đây, còn cô ấy đi theo anh và để Alyssa lại.

- Chuyện này đơn giản thôi. Bọn anh vẫn giữ liên lạc với nhau và anh luôn cho cô ấy biết mình ở đâu. – Anh ngừng lại, đánh giá tâm trạng cô. – Khi anh bắt đầu làm việc ở đây, nếu anh kể tất cả mọi chuyện cho em như hôm nay anh kể, liệu em có để anh ở lại không?

Benathy suy nghĩ về điều này.

- Không. - Cuối cùng cô nói. – Có lẽ không.

Anh thở dài.

- Khi Marcy lần đầu mang đứa con của cô ấy tới đây, khi Alyssa xuất hiện bên bậc cửa nhà em, anh đã hy vọng Marcy sẽ sớm trở lại mang đứa bé đi. Và rồi anh sẽ chẳng phải giải thích gì cả. Anh có thể làm công việc của mình tốt và em sẽ thấy anh là một người được việc. Anh biết Frisco không ưa anh, không tin anh và từng phản đối anh. Lại thêm chuyện đứa bé nữa. Anh không muốn em biết anh đã ở trong tù vì tội giết người.

- Em đã nghĩ Alyssa là con anh. - Cô bối rối nói.

- Anh biết. Nó không phải con anh.

- Tại sao anh vẫn để em nghĩ vậy. - Cô hỏi, lộ rõ sự mất tinh thần.

- Nếu anh nói với em điều đó. - Anh nói và ngừng lại nhìn cô.

- Nói điều gì cơ?

- Nếu anh nói rằng Alyssa không phải là con anh, em sẽ muốn biết nó là con ai. Anh sẽ phải kể hết với em mọi chuyện.

- Liệu chuyện đó tệ lắm à?

Giờ cặp mắt anh thật mãnh liệt.

- Em là người đầu tiên mà anh nói về việc mình đã là một đứa con nuôi. Rằng anh đã cảm thấy như thế nào khi nhớ lại điều đó. Anh chưa bao giờ mở lòng với ai như đã tâm sự với em, Benathy, và trước em anh không có khả năng nói rằng mình đã giết người. Anh muốn...anh muốn em nghĩ tốt về anh.

- Được rồi, nếu Alyssa không phải con anh thì nó là con ai?

- Chúng ta sẽ hỏi thẳng Marcy sau khi quay về. - Anh cầm tay cô. Cô vẫn cảm thấy xấu hổ và cố rút tay ra nhưng anh giữ lại và đặt lên môi mình. Anh hôn lòng bàn tay cô và cô cảm thấy một cơn run chạy dọc xương sống mình.

Cô đứng lại và Colt cũng vậy. Cô không mong điều tiếp theo là gì vì anh đã ôm choàng lấy cô và ôm cô một lúc lâu.

- Vậy đó, Benathy, - hơi thở của anh ấm áp bên tai cô - giờ em đã biết tất cả mọi chuyện về anh. Một khi chuyện với Marcy và đứa bé được giải quyết, em có thể quyết định về anh như thế nào. Anh sẽ đi, nếu đó là điều em thực sự muốn.

Anh để cô đi và cô không nói gì cả. Liệu có thể đó là sự thật không, bởi vì cổ họng cô nghẹn lại. Như một người sống sót trong bi kịch của mình, điều cô đã nghĩ là điều có thể tồi tệ nhất, cô cảm thấy một sự đồng cảm với Colt, người đã chịu đựng nhiều hơn tất cả. Việc mất chồng đối với cô đã là một sự đau đớn và cô đã đau buồn, giận dữ và đã chịu đựng được điều đó, nhưng Colt cũng đã phải chịu đựng. Vẫn đang phải chịu đựng. Điều đó khiến họ có nhiều điểm chung hơn cô từng hình dung.

Chỉ có một điều anh nói khiến cô thấy không thật: rằng giờ cô đã biết mọi chuyện về anh. Colt McClure có những điều thầm kín mà cô không hình dung được, và điều đó phải mất cả đời mới học được.

- Đó là chuyện xảy ra giữa em và Frankie, - Marcy trân trọng nói, là do em không có nơi nào để đi cả. Frankie muốn có ai đó chăm nom mình. Anh ta không thích giặt quần áo, lau nhà hoặc nấu ăn. Anh ấy nói "Tôi đã phải nấu ăn cả ngày ở quán Biggo Burger rồi". Vì vậy, - Cô khẽ nhún vai - em dọn đến ở cùng.

- Lúc đó em chưa đến mười bảy tuổi cơ mà? - Benathy hỏi, không thể tin rằng cô gái này lại ngốc nghếch đến thế.

- Em nghĩ em biết mình đang làm gì. Cho tới khi em có thai. Đầu tiên Frankie rất hạnh phúc. Anh ấy nói chúng em sẽ cưới. Rồi anh ấy không tìm ra thời gian thuận tiện để làm đám cưới hoặc đăng ký. Hay tìm một mục sư. Do vậy bụng em càng ngày càng to ra, và Frankie bắt đầu qua đêm ở ngoài, và rồi em sinh con.

- Và anh ta vẫn không muốn cưới ư? - Benathy dịu dàng hỏi.

- Không, và anh ta ghét có một đứa con. Anh ta muốn em đi chơi cùng và tới các bữa tiệc nhưng chúng em không có tiền để tìm người trông trẻ, do đó em ở nhà và anh ta đi một mình. Anh ta về nhà say khướt, và đánh em, cuối cùng em bỏ đi. Em nghĩ đây là việc làm đúng vì em không biết liệu anh ta có đánh Alyssa hay không khi anh ta lên cơn điên.

- Chắc em phải yêu anh ta lắm. - Benathy nói. Cô không nhìn thẳng vào Colt, không muốn nói chuyện về tình yêu khi anh có thể đọc được những cảm giác của cô về anh mà cô chắc mình không thể giấu kín được nữa.

Marcy ngẩng đầu lên.

- Em chưa bao giờ yêu Frankie. - Cô nói - Anh ta là người em sẽ chăm sóc em khi em không thể chăm sóc bản thân mình. Em đang học điều đó. Có lẽ em có thể chăm sóc được Alyssa, ài mà biết được.

Benathy hăng hái đứng dậy đi qua căn phòng. Cô ngồi xuống và choàng tay ôm lấy Marcy.

- Chị rất tiếc, Marcy. - Cô nói.

Marcy cố mỉm cười.

- Chị không cần phải tiếc cho em. Em sẽ làm điều đó. Bằng cách này hay cách khác.

Lúc đó chuông điện thoại reo. Dita gọi điện nói rằng chị có rất nhiều món sốt cay và sẽ rất vui nếu tất cả họ cùng tới ăn tối.

Colt đứng lên. Marcy cũng vậy. Anh choàng tay lên vai cô.

- Không biết liệu em có thể ăn hết cả một bát to món sốt cay của Eddie bây giờ không? - Anh hỏi cô.

- Chắc là em có thể. - Cô trả lời và rồi hai người mỉm cười với nhau.

Benathy lên gác để bế Alyssa, nhắc bé ra khỏi nôi với vẻ dịu dàng hơn mọi khi.

Cô vuốt ve Alyssa rất lâu sau khi thay bỉm cho bé.

- Cô sẽ nhớ con. - Cô nói - Cô sẽ con nhiều

Nêu Alyssa hiểu được thì bé cũng chẳng tỏ vẻ gì. Bé chỉ dựa vào vai Benathy và cô tiếp tục nghĩ rằng đây là nơi Alyssa thuộc về, đó là trong vòng tay cô. Bé có một người mẹ, một người mẹ dường như tới để nhận bé.

Bữa tối là một sự ngẫu nhiên. Marcy, dường như bị ảnh hưởng bởi những sự kiện trong ngày, nên có vẻ khép mình. Dita, sau khi thoáng liếc nhìn Marcy, chẳng tỏ vẻ phê phán gì và Benathy thấy cảm ơn vì thái độ này. Frisco vẫn tỏ vẻ ngờ vực hàng ngày của mình và Colt đặc biệt quan tâm đến Eddie, cậu quá vui khi gặp lại thần tượng của mình. Benathy nhìn những người khác và tự hỏi họ sẽ đi đâu từ nơi này. Những người này là gia đình cô. Họ không có sự ràng buộc về huyết thống nhưng đối với cô họ vẫn là những người quan trọng nhất trên đời này. Trừ Marcy, tất nhiên, đối với cô ta, Benathy chỉ cảm thấy lòng trắc ẩn mà thôi.

Alyssa được chuyển quanh như một bao khoai tây vì mọi người đều cho rằng cô bé sẽ sớm đi cùng Marcy. Benathy không chắc về điều này. Marcy vẫn không hành động như một người mẹ. Cô ta chỉ quan tâm tới việc vuốt lông mày và nhìn ra ngoài khoảng không, tránh Jesse đang quấy nhiễu khi cố liếm tay cô ta bằng chiếc lưỡi dài màu hồng của nó.

Colt quyết định rằng anh sẽ quay lại chuồng ngựa và Marcy sẽ ngủ trong phòng khách của ngôi nhà với Alyssa. Benathy biết anh đang tìm cách kéo đứa con và người mẹ lại với nhau nhưng Marcy đã nói:

- Anh muốn em phải thức dậy ban đêm với nó ư? Anh không thể làm điều đó được ư?

- Marcy, nó là con em. - Colt kiên nhẫn nói, và câu nói này chỉ tạo ra lời đáp lạnh lùng của Marcy.

Khi họ về tới ngôi nhà lớn, Benathy chỉ cho Marcy chỗ treo quần áo và nói rằng cô ta có thể sử dụng hai ngăn trong tủ quần áo, nhưng Marcy dường như chẳng quan tâm lắm về chuyện này.

- Em sẽ không ở đây lâu đến thế đâu. Em không mang nhiều quần áo. - Cô nói, điều này là thật. Cô chỉ mang từ xe xuống một chiếc túi nhỏ đồ dùng qua đêm.

- Colt có nói khi nào anh ấy đưa em quay lại thành phố Oklahoma không? - Benathy hỏi.

- Ồ, em sẽ bắt xe buýt. Em không mong anh ấy sẽ lái xe đưa em về. - Những lời này nói ra một cách thoải mái trong khi Marcy ngó qua mình qua gương và bận rộn với mái tóc.

- Marcy. - Benathy nói rồi bác trước cho cô ta rằng không dễ dàng bắt xe buýt trong khi mang theo đứa bé, túi bím, sữa và ghế của đứa nhỏ.

- Làm thế nào mà chị biết? - Marcy vặn lại và đến thế này thì Benathy chịu thua.

Cô kiểm tra để biết chắc xem Alyssa đã ngủ yên chưa rồi để Marcy ngồi chán nản trên chiếc giường trong phòng khách giả vờ đọc cuốn sách Những câu chuyện lãng mạn cầm lộn ngược. Benathy có quá nhiều việc phải làm, sổ sách để tính toán nhưng khi ngồi vào máy tính thì cô không thể tập trung được. Cô đi quanh ngôi nhà với sự bồn chồn lạ thường mà cô không thể

giải thích nổi, cảm thấy bối rối và không tập trung.

Cô quy cho tâm trạng lo lắng của mình là do thời tiết nóng bức và ẩm ướt. Trời nóng hơn cô đã từng biết, nhất là khu vực này của Texas. Cuối cùng, sau khi đi vào phòng khách, cô thấy Marcy đang nằm nghiêng một bên, mắt nhắm nghiền còn Alyssa đang ngủ trong nôi, cô quyết định đi ra chuồng ngựa. Trước đó Colt đã chuyển mèo mẹ vào mèo con từ chỗ cổng vào chuồng ngựa, nhưng lại để thức ăn cho mèo trong bếp và anh sẽ cần phải có nó.

Cô cầm túi thức ăn cho mèo lên và bước ra ngoài trong làn không khí ban đêm ngọt ngào. Thậm chí những chú dế cũng yên lặng, và chẳng thấy Jesse James đâu. Cô nghĩ mình thấy những đám mây bay là là phía xa xa, nhưng trời tối để có thể biết liệu chúng có phải là mây đông không? Thoáng chốc cô nghĩ mình đã cảm nhận được mùi vị của cơn mưa nhưng cô cho là mình nhầm. Nhưng ôi trời, họ mới cần mưa làm sao. Hôm qua Frisco đã nói với cô rằng ông lo lắng về nguồn nước cung cấp của họ. Ông đã nói rằng giếng đang khô cạn và nếu nó cạn thật thì đó sẽ là một thảm họa, nhất là khi mực nước trong con mương đã xuống rất thấp.

Khi cô tới chuồng ngựa, Colt ở phòng để dụng cụ và đang kiểm tra một chiếc dây cương mới dưới ánh đèn trần. Mèo mẹ nằm dài trong chiếc hộp ở một góc phòng cho những chú mèo con bú. Colt ngẩng lên, ngạc nhiên khi thấy Benathy, và trong khoảnh khắc đó cô cảm thấy một cảm giác phấn khích và thấu hiểu, cả sự hồi hộp rằng người đàn ông này có thể quan tâm tới cô, rằng anh muốn có cô. Cô nhìn thấy sự ham muốn trong mắt anh, và cô thấy xúc động tới mức không biết nói gì với anh.

Nhưng cô phải nói. Bất cứ câu gì.

- Em mang thức ăn cho mèo đến. - Cô nói, đặt chiếc túi xuống bậc cầu thang dẫn tới căn phòng anh. Ở đây nóng khủng khiếp, nóng hơn ở trong căn nhà, nóng đến nỗi chiếc sơ mi dính vào người cô.

- Cảm ơn. Anh định lát nữa sẽ tới xem mọi chuyện thế nào. - Anh nói - Mọi thứ ở đó ổn chứ?

Cô tựa người vào cửa, xem đôi bàn tay to của anh treo chiếc dây cương vào chỗ của nó. Ánh đèn quá chói làm nhức mắt cô.

- Em không nghĩ vậy. - Cô nói - Marcy không có trách nhiệm với đứa nhỏ lắm. Em không biết làm thế nào cô ấy không thể, nhất là đối với đứa nhỏ đáng yêu như Alyssa.

Colt thở dài.

- Có lẽ đây là cảm giác bắt buộc.

- Em không biết liệu có sự bắt buộc có khiến ai đó cảm thấy bất cứ cái gì không - Benathy ngồi vực nói.

Colt bước tới đứng trước mặt cô, cặp mắt anh lấp lánh.

- Có đúng thế không? Có lẽ em có thể nghĩ về điều đó một lần nữa.

Cô nhận ra ý nghĩa câu nói của anh khi một hồi sấm rền vang làm rung chuyển chuồng ngựa.

- Em tin rằng trời sẽ mưa. - Cô kêu lên, quay người tránh xa anh một cách bối rối. Làn da cô ngứa ran với mong muốn được anh chạm vào cô.

Đường như anh đọc được những suy nghĩ của cô, anh giơ tay kéo cô lại.

- Anh nghĩ em đúng. - Anh nói - Giờ chúng ta có thể nghe thấy những giọt mưa đầu tiên.

Cô cố giữ hơi thở bình thường khi tay anh vòng quanh eo lưng cô và kéo cô sát lại anh và ôm cô.

- Chắc chắn chúng ta cần trận mưa này. Frisco nói các giếng đang cạn khô. Ông ấy nói...

Colt cười khúc khích.

- Anh không phải là người tuyệt đối quan tâm tới những điều Frisco nói về bất cứ điều gì trừ phi đó là em và anh.

- Em nên quay lại ngôi nhà vì trời bắt đầu mưa nặng hạt hơn - cô lẩm bẩm. Mùi thân thể anh xộc vào mũi cô và cô nhắm mắt lại.

- Đừng đi - Anh thì thầm - Đừng đi.

Cô mở mắt nhìn bầu trời loé sáng trong những tia chớp. Ngay sau đó sấm ầm ầm nổi lên.

- Marcy có thể sợ. Cô ấy có lẽ sẽ lo lắng.

- Marcy là người ít sợ sấm và sét nhất. Bọn anh đã có những trận sấm sét thực sự ở Oklahoma. - Anh hít cổ cô, vùi mặt vào mái tóc cô.

- Colt, chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy? - Cô hỏi, cố suy nghĩ về tình huống này.

- Ô, anh thích nói rằng đây là một điều đặc biệt. - Anh nói bằng giọng trêu chọc.

- Colt! - cô nói, nhưng anh đã kéo cô lại gần.

- Em có nhớ rằng anh đã nói anh sẽ quay lại không? Có nhớ anh nói anh sẽ cho em một thứ đặc biệt để nhớ anh không? Rồi, anh vẫn nhớ. Em có muốn anh lại hôn em không, Benathy? Hay nói em muốn vậy.

Cô chăm chăm nhìn anh, không thể nói được.

- Hãy nói đi! - Giọng anh tràn đầy sự ham muốn, và đôi mắt anh thiêu đốt cô như than hồng vậy.

- Em cũng vậy. - Cô nói - Ồ, vâng, Colt.

Mắt anh không rời cô.

- Em muốn cái gì cơ?

- Em muốn anh hôn em.

Anh làm điều này, tay anh vòng quanh người cô, môi anh đặt lên môi cô một cách say mê. Trước khi cô nhận ra điều đó, cô đã hôn lại, cô nhón chân lên để anh có thể hôn cô một cách trọn vẹn hơn nữa. Cô không biết là nụ hôn kéo dài trong bao lâu nhưng cô đếm được vài tiếng sét ầm ầm và một tiếng sét đánh lớn trước khi anh ngừng.

- Anh đã nói chúng ta sẽ thú vị với chuyện này mà. – Anh dài giọng, và cô mỉm cười. – Không phải chúng ta đã thực hành nhiều. – Anh lại hôn cô.

Ở một trong những ngăn chuồng sau lưng cô, một tiếng ngựa hí lên. Colt ngừng hôn.

- Đó là Princess. – Anh nói – Có lẽ anh nên đi xem nó đang làm gì.

Cô gật đầu, mừng là có cơ hội để chỉnh trang lại và anh đi dọc chuồng ngựa tới chỗ Princess đang ngánh đầu qua cửa ngăn chuồng của nó. Colt vỗ nhẹ vào mũi con ngựa và bình thản trò chuyện với nó khoảng hơn một phút trong khi Benathy nhìn những hạt mưa đang rơi lộp bộp xuống đám bụi. Giờ cô nhận ra đây là thời điểm tốt để bỏ đi và chạy về ngôi nhà, chạy cho cuộc đời cô... nhưng cô không muốn thế. Cô muốn ở lại đây cùng Colt.

Anh quay lại và tắt đèn phòng để dụng cụ, chỉ để một ngọn đèn sáng mờ mờ trong chuồng ngựa. Bóng tối ngự trị quanh họ khi anh choàng tay lên vai cô.

- Có lẽ cơn mưa này sẽ hoành hành lâu đây. Anh đang nghĩ chúng ta có thể lên phòng anh. Ít ra thì ở đó cũng thoải mái hơn ở đây.

Cô thấy mừng là bóng tối đã không làm lộ cảm xúc của cô, mà cô biết chắc đã phản chiếu tất cả những sự ngờ vực, bối rối và mong muốn mà giờ cô đang cảm thấy. Không phải cô không biết ẩn ý trong việc đi cùng Colt lên phòng anh. Cô đã đi. Cô biết chuyện gì có thể xảy ra nếu chỉ có mình họ và ở trong tâm trạng này.

Nhưng cô muốn chuyện đó xảy ra. Cô muốn Colt ân ái với cô. Đối với cô dường như chuyện này xảy ra với họ quá chậm, rằng cô đã chờ đợi đủ lâu rồi. Rằng Justin...

Cô gần như nghĩ rằng Justin sẽ không phiền lòng gì. Phải, Justin đã đi xa rồi. Anh sẽ không bao giờ trở lại. Và anh sẽ chẳng mong đợi gì hơn là Benathy được hạnh phúc.

Colt đưa tay ra. Benathy nắm tay anh và theo anh lên gác, trái tim cô đập thình thịch. Khi họ tới chỗ cửa phòng ở bậc thang trên cùng, Colt mở cửa và bước sang một bên để cho cô vào trước.

Căn phòng của anh nóng, nhưng không phải không chịu được. Cô nhận thấy ngay là anh đã thay đổi chỗ mọi thứ một cách đáng kể từ lần trước cô tới đây. Anh đã chuyển vị trí giường để có thể đón được gió thổi từ cửa sổ vào, đã dẹp bàn và những chiếc ghế vào một góc để làm cho phòng rộng hơn. Thậm chí anh đã tìm được một chiếc ga trải giường sọc xanh ở đâu đó, mọi

thứ đều sạch sẽ và không có bụi.

- Anh đã làm được một việc tuyệt vời ở đây. – Cô nói.

Anh châm một ngọn nến và đặt vào một cái đĩa nông trên nóc tủ.

- Hãy đợi cho tới khi em thấy điều tiếp theo anh định làm là gì. – Anh trêu chọc và quay người chạm đầu ngón tay vào cằm cô – Tại sao, Benathy, anh tin rằng em đang thẹn thùng. – Ánh nến bập bùng biến những đường nét của anh thành màu vàng, làm nổi bật cặp mắt sâu của anh.

Cô quay đi.

- Em mong là như vậy – Cô nói – Em không quen đi tới phòng của đàn ông.

Anh trầm tư trước điều này.

- Em muốn nói là chẳng có ai từ khi chồng em mất ư?

- Không có ai. – Cô đáp.

- Quả đó là một thời gian dài đối với một phụ nữ như em.

- Đó là sự lựa chọn của em. – Cô nói.

- Việc em chọn anh khiến anh rất hạnh phúc. – Anh đáp, nghe hình thức một cách lạ thường.

Anh lại hôn cô và hỏi.

- Em không sợ chứ?

- Một chút thôi.

- Đừng vậy. Anh đã muốn làm chuyện này kể từ lúc anh nhìn thấy em. – Anh hôn lên mi mắt cô, từng mắt một. Anh thật nhẹ nhàng khiến cô thấy nhói bên trong, muốn nhiều hơn. Cặp môi anh lướt dọc theo đường cong của cổ cô trong khi tay anh vuốt tóc cô. Anh luồn những ngón tay trong tóc cô, lướt nhẹ xuống khiến tóc cô đổ dài từng sợi xuống.

- Em có mái tóc rất đẹp. Như thế em gọi nó trong những tia nắng, mùi thơm cũng giống vậy.

Cô không biết đáp lại những lời này như thế nào. Cô không chắc mình có thể nói được nếu phải nói. Dường như cô không kiểm soát được bản thân, suy nghĩ, thân thể mình nữa. Đối với những người thường tự hào về bản thân quyết đoán và gan dạ, thì cảm giác thật lạ lùng khi chịu sự chi phối của một người khác. Và không chỉ một người nào đó, mà là anh chàng cao bồi mà cách đây hơn một tháng cô chưa hề gặp.

Anh bắt đầu cởi cúc chiếc sơ mi của cô một cách từ tốn. Anh kéo chiếc sơ mi khỏi bờ vai cô,

vòng tay quanh người cô và tháo móc chiếc áo lót của cô. Khi anh luồn tay xuống dưới để vuốt ve ngực cô, cô hất chiếc áo sơ mi và áo lót ra khỏi người. Sự ngạc nhiên rồi sự sung sướng hiện lên trong đôi mắt anh.

- Anh biết em rất đẹp. – Anh nói, giọng anh nhỏ và nghẹn lại trong cổ họng. Anh đưa tay xoa ngực trần của cô, tạo ra những làn sóng lan khắp cơ thể cô. Đã lâu lắm rồi từ khi cô có cảm giác như thế này, tất cả những gì cô làm là nhắm mắt và kiềm chế ham muốn, khát khao nhiều hơn. Cô thở hổn hển trước sức nóng của cặp môi anh và cố kìm ham muốn rõ ràng của mình bằng cách ghi chặt vai anh.

Rồi anh quỳ xuống trước mặt cô khi cởi chiếc khuy quần soóc của cô và cô bước ra khỏi đồng quần áo, và mọi thứ chuyển động trong một trạng thái rất chậm. Đường như những chuyện này xảy ra với một ai khác và có lẽ vậy. Chắc chắn cô không cảm thấy giống như cái cô Benathy Burke chỉ một tháng trước hoặc một tuần trước hoặc thậm chí chỉ một ngày trước. Cô là một người hoàn toàn khác, một phụ nữ phóng đảng đang giục Colt cởi đồ và sẵn sàng lao vào vòng tay anh và vào giường anh.

Và rồi cô mê mải với anh, bàn tay anh thiêu đốt làn da cô trong khi cô hổn hển thở. Anh biết phải vuốt ve cô như thế nào, lướt những ngón tay nhẹ nhàng như thế nào cho tới khi cô quen với sự thèm khát của cả hai và hướng anh rằng cô muốn anh tới đâu.

Không phải là cô không có chút tham lam. Cô ghi chặt những cơ bắp mạnh mẽ của bắp tay anh, vuốt ve lưng anh. Miệng anh tìm kiếm môi cô, thì thầm tên cô và mạnh mẽ chiếm đoạt môi cô.

Họ lại hôn, hôn mãi, đáp ứng những chiếc miệng đói khát của nhau. Và đó là sự đam mê, sự gặp gỡ mạnh mẽ và hoang dại của những thân thể và tâm hồn cô đơn đã quá lâu. Đường như cô tìm lại được thế giới, hoặc ít ra đã tìm được phần quan trọng trong thế giới đó và Colt là đường sinh mệnh của cô. Đường sinh mệnh của cô, và có lẽ, cô không dám hy vọng, là cuộc đời cô.

Cửa sổ phía trên chiếc giường mở tung ra, những chiếc rèm khẽ đung đưa trong làn gió và bên ngoài mưa bắt đầu rơi nặng hạt. Qua vai Colt, phía xa xa cách nơi họ nằm, Benathy thấy những tia sét như thể xé rách bầu trời, cảm thấy sấm đang rung chuyển mặt đất, rung chuyển chuồng ngựa, sôi sục sâu trong lòng đất. Cô nhìn thấy, nhưng chẳng nghĩ gì trừ việc thân thể cô và Colt đang hòa vào làm một, hòa tan bởi một sức mạnh mãnh liệt hơn tiếng sét đánh và rung chuyển hơn những tiếng sấm vang. Mưa quất mạnh, bắn qua cửa sổ mở, làm diu thân hình nóng bỏng của họ cho tới khi người họ ướt sũng nước mưa. Sức nóng giờ phát ra từ bên trong, thiêu đốt cô như một ngọn lửa, đốt cháy và hành hạ cô, cho tới khi cô cong người bên dưới anh, đau nhói vì thèm muốn. Anh hòa vào cô liên tục không ngơi nghỉ, hơi thở của anh nóng bỏng bên tai cô. Cô đã lên tới đỉnh cao, không thể ngừng được nữa, không thể đợi thêm nữa và rồi Colt hòa vào cô với sự buông thả và tất cả những gì cô có thể làm là ghi lấy anh và gọi tên anh.

Họ nằm nghỉ ngơi, không ai nghĩ đến việc đóng cửa sổ, không ai quan tâm đến chuyện gì diễn ra bên ngoài thế giới mà họ vừa tạo nên. Sau một lúc, Benathy mở mắt ra. Colt đang ở trên cô, được chiếu sáng bởi ánh nến và đang nhìn cô với vẻ thích thú. Cô gơ tay và vuốt nước mưa trên khuôn mặt anh.

- Ôi, Colt! – Cô nói – Em chưa bao giờ biết rằng nó sẽ như thế này. – Cô biểu lộ sự hài lòng lạ thường về sự gần gũi này.

- Anh cũng thế. Ngay từ phút đầu anh gặp em. – Anh ngả người vào cánh tay cô, đầu anh tì

vào một bên ngực cô, một tay đặt một cách chiếm hữu lên bên ngực kia.

- Em biết đó, - Anh nói – anh nghĩ đợt hạn hán này có lẽ sẽ chấm dứt.

Benathy ngủ trong vòng tay Colt gần tới sáng. Cô tỉnh giấc nhìn những con số màu xanh trên đồng hồ điện tử treo tường phía trên tủ quần áo của Colt trong khi trời vẫn tối và đầu tiên cô không nghĩ ra mình đang ở đâu. Rồi cô nhớ lại tất cả... cô đã theo Colt lên gác vào phòng anh, cách anh cởi đồ cho cô, cô đã giặt quần áo của anh như thế nào, và cuối cùng là cuộc ân ái khi mưa tuôn xối xả bên ngoài.

Bàn tay Colt xoa dịu dàng lên ngực cô khi cô cử động. Cô nghiêng người ra nhưng anh kéo cô lại gần hơn. Anh đang thức phải không? Cô không chắc. Cô nên dậy và rời khỏi đây, trở lại ngôi nhà lớn trước khi Marcy nhận thấy là cô đã ra đi.

Nhưng trời, thật tuyệt vời khi cuộn mình trong lòng Colt trong bóng tối trước khi mặt trời lên, để nhận được niềm hoan lạc trong sự âu yếm họ mới có.

Cô hôn lên má anh hay chỉ ít đó là nơi cô nghĩ là má anh. Cô không thể nhìn rõ anh trong bóng tối.

- Colt. Em nên đi.

Anh ghì chặt cô hơn.

- Chưa được. Để anh ôm em thêm một lúc nữa.

- Thế này tốt lắm rồi. Em thích nằm trong vòng tay anh. Nhưng...

- Nhưng em có muốn anh sẽ ngủ với em nữa chứ?

Cô mỉm cười trong bóng tối.

- Vâng, em thích vậy. Khi chúng ta có nhiều thời gian.

Anh vuốt ve ngực cô, nhẹ nhàng và từ tốn.

- Giờ là lúc đó.

- Anh biết là mọi người mong em ở trong ngôi nhà của em. – Cô dần dần chịu thua. Bàn tay anh lướt xuống phía dưới người cô.

- Em không thể thôi việc chịu trách nhiệm trong vài phút được à? – Môi anh lướt tới chỗ hõm ở cổ cô, hít hít và cô nghĩ một cách mơ màng rằng có lẽ việc có trách nhiệm chẳng phải là cái gì đáng để ca ngợi cả. Lúc nào cũng luôn nghĩ tới những người khác, chẳng bao giờ cho bản thân mình cả, và thật đáng yêu khi có một ai đó nghĩ về cô và điều gì cô muốn, điều gì cô thích.

Giờ điều cô thích là những ngón tay của Colt xoa tròn, đùa nghịch và miệng anh lướt xuống dưới và dưới nữa.

- Em thích thế này không? Thế này nữa? – Anh thì thầm và cô trả lời bằng tiếng thở mạnh.

- Em có muốn anh ngừng lại không? – Anh hỏi, giọng đùa cợt.

- Chúa ơi, không. – Cô thì thầm và anh bật cười, cảm thấy sung sướng, rồi cô cũng cảm thấy sung sướng, tự do và hạnh phúc.

Đó là một sự huyền diệu, nếu cô muốn nghĩ theo cách đó, nhưng hóa ra cô chẳng nghĩ nhiều đến nó.

Lát sau họ nhồm dậy khi nghe tiếng khởi động của động cơ ô tô.

- Chuyện gì vậy? – Benathy lẩm bẩm.

- Nghe như tiếng xe của anh. – Colt nói. Anh ngồi trên giường và nhìn ra cửa sổ khi chiếc xe khục lên thành từng đợt và bắt đầu đi vào đường dành cho xe chạy – Đó là xe của anh. – Anh nói.

- Marcy hả? – Benathy hỏi.

- Marcy, chắc rồi.

Colt nhảy ra khỏi giường và xỏ vội chiếc quần jean. Benathy mất vài phút để mặc quần áo nhưng cô đuổi kịp anh ở cổng ngôi nhà của mình. Họ cùng chạy qua bếp và lên gác vào phòng khách.

Marcy đã đi khỏi. Và chiếc nôi trống không.

Cô đã mang theo Alyssa.

Chương 12

TỜ GIẤY GHI: “EM LUÔN GHÉT NÓI LỜI tam biệt và em thường không quen làm việc đó. Xin cảm ơn vì mọi việc và em sẽ làm tốt nhất tất cả những gì có thể với đứa bé” và chữ ký “Marcy”.

-Chúng ta đã muốn Marcy nhận đứa bé. – Colt nặng nề nói. Anh ngồi xuống mép giường – Chúng ta muốn cô ấy hành động với tư cách là mẹ của Alyssa.

Benathy suy đi tính lại.

-Nếu Marcy không thể nuôi được nó? Marcy không có nhà. Cô ấy nói phải đi học.

-Cô ấy đã nói, - Colt trả lời – cô ấy nói trên đường từ Oklahoma về đây là cô ấy có thể tới ở cùng với một người phục vụ khác cùng làm ở quán cà phê. Rắc rối là, cô ấy cũng nói cô ấy lái xe không giỏi lắm, và cô ấy mới lái một chiếc xe thôi. Ai mà biết được liệu những lời cô ấy nói có đôi chút sự thật không? – Anh thở dài bực bội.

Dưới nhà họ nghe tiếng cửa bếp được mở ra và đóng lại.

-Benathy? – Đó là Eddie và cậu có vẻ đang phấn khích.

-Phải, Eddie. Chị ở trên này

Họ nghe thấy cậu chậm chạp trèo lên bậc thang. Benathy đi đi lại lại trước chiếc nôi, cố làm dịu bớt cảm giác mệt mỏi đang dâng tràn.

Eddie thò đầu vào phòng.

-Em nghĩ chắc Colt lại đi rồi. – Cậu nói – Xe anh ấy đã đi.

-Đó là Marcy. Cô ấy đã bỏ đi – Colt giải thích, và anh cố bù lại bằng nụ cười toe toét tin tưởng đã lan sang cả khuôn mặt của Eddie.

-Ồ, em rất mừng. Dù em cũng thích Marcy. – Cậu nhìn chiếc nôi rỗng – Alyssa đâu rồi? – Cậu hỏi giọng cảnh giác.

-Marcy mang bé đi rồi. – Benathy nói.

-Nhưng nó là đứa trẻ của chúng ta. Làm sao mà Marcy mang đứa trẻ của chúng ta đi được? – Eddie ngờ ngác nhìn.

Benathy choàng một cánh tay quanh vai Eddie.

-Alyssa không phải đứa trẻ của chúng ta, Eddie. Cô bé chưa bao giờ là của chúng ta cả. Nó luôn thuộc về Marcy.

-Nó thích em. Em muốn nói vậy. Nó thích em đu đưa nôi và cù nó cho nó cười. Thỉnh thoảng em lại cho nó ăn sữa. – Cậu cắn môi, hết nhìn Benathy lại đến Colt.

-Được rồi, Eddie, chúng ta chỉ như mượn cô bé thôi. Em biết đấy, giống như chúng ta mượn Princess để dạy nó cho chị của Joey cười. – Colt đứng dậy và vỗ vào lưng Eddie – Cậu nói gì nếu chúng ta đi gặp Princess ngay bây giờ?

Eddie có vẻ lưỡng lự.

-Thôi, được rồi. – Cậu đáp – Chị định làm gì, Benathy?

Benath cảm thấy một nỗi chán chường bao trùm trái tim cô. Việc nhìn thấy chiếc nôi rỗng tác động đến cô nhiều hơn cô muốn để lộ ra trước mặt Eddie.

-Ô, chị nghĩ tốt hơn chị nên tới chỗ phòng giặt.

-Chị cần em giúp không?

-Không, em đi cùng Colt tới chỗ Princess. Chị tự làm được. Chỉ là... - Cô cố kìm những giọt nước mắt thiếu chút nữa thôi là trào ra.

Colt chạm vào tay cô.

-Em chắc mình không sao chứ? Anh sẽ đề nghị Dita đến nếu em muốn.

-Em ổn rồi. Thế còn về chiếc ô tô của anh ?

Colt nhún vai.

-Anh không biết. Marcy không hỏi xem cô ấy có thể dùng nó không, nhưng nếu nó giúp cô ấy... - Giọng anh dài ra và anh cố mỉm cười – Anh sẽ nhớ đứa nhỏ đó. Chắc chắn vậy. – Nói xong anh bước đi và Eddie theo sau.

Khi đó Benathy để mặc những giọt nước mắt trào ra, mặc chúng chảy xuống gò má cô, làm ướt chiếc blouse của cô. Cô cũng nhớ Alyssa. Khi cô đứng giữa phòng nơi Alyssa luôn luôn ngủ dường như cô sẽ không bao giờ nghe thấy những tiếng thìa khẽ va lạnh canh vào răng báo rằng cô bé đã mọc răng. Cô sẽ không có ở đó để chứng kiến những bước đi chập chững đầu tiên của Alyssa. Thật đau lòng khi nghĩ đến việc khi Alyssa biết đi và trở thành học sinh lớp một, một cô nhóc rồi một thiếu nữ.

Cô cố hình dung Alyssa như một cô bé ở tuổi trưởng thành. Cô bé có giống Marcy không? Cô bé cao, hay thấp? Cô bé có phù phiếm như Marcy không? Hoặc có lẽ vấn đề thực sự là cô bé sẽ có một cuộc sống đầy khó khăn như Marcy phải trải qua không hoặc không hạnh phúc không?

Benathy mong giá mình không phải nghĩ đến những chuyện đó. Cô đã có một thời thơ ấu hạnh phúc trước khi bố mẹ cô nổi tiếp nhau qua đời trong vòng vài tháng ngay sau khi cô tốt nghiệp trung học và cô muốn Alyssa có một cuộc sống tốt đẹp. Cô muốn bé có người yêu thương và chăm sóc, người chỉ muốn những điều tốt nhất cho bé, một gia đình giống như...

Một gia đình giống như gia đình cô. Giống như Frisco, Dita, Eddie và giờ thêm cả Colt nữa.

Với cả Marcy, liệu có thể được không?

Trong khi Alyssa sống với họ, cô được biết mọi người đều quan tâm đến bé và không bao giờ để bé khó chịu, cũng như không bao giờ quên bữa ăn của bé. Một đứa trẻ được nuôi dạy theo cách đó sẽ học được cách tin tưởng vào toàn bộ thế giới bởi vì phần thế giới bé biết đã đáp ứng mọi nhu cầu của bé. Tình cha mẹ ở thời kỳ phát triển đặc biệt này của Alyssa sẽ định hình sự hiểu biết và ước vọng về cuộc đời của bé.

Liệu Marcy có khả năng tạo ra một môi trường như vậy không?

Tất nhiên là không.

Vì Marcy không có khả năng tự lo cho chính bản thân mình. Làm thế nào mà cô ta lại đảm nhiệm được trách nhiệm với một đứa bé chứ? Làm sao họ có thể khuyến khích điều đó khi Marcy chưa sẵn sàng?

Lúc này thì những giọt nước mắt của Benathy rơi như mưa. Cô khóc vì Alyssa, bé sẽ không bao giờ biết tất cả những người ở trang trại Banner-B yêu bé như thế nào? Cô khóc cho Marcy, người dù gì cũng phải học cách làm thế nào để trở thành một người mẹ tốt. Cô cũng khóc vì Colt, nhưng cô khóc vì bản thân mình là chính. Cô luôn muốn có một đứa con. Và giờ Alyssa đã đi rồi.

Một lúc sau Colt bước vào thấy cô trong trạng thái như vậy.

-Này, chúng ta không thể để em giống như là cả thế giới đang sụp đổ. – Anh nói.

-Em nghĩ em muốn Alyssa ở cùng với mẹ của bé. Em chưa được chuẩn bị để nghĩ rằng chúng ta đã phạm một sai lầm lớn bằng cách khuyến khích Marcy nhận lại cô bé.

-Có lẽ Marcy sẽ trở thành một người mẹ. Có lẽ mọi chuyện sẽ ổn thôi. – Dù sao giọng Colt cũng không tỏ ra vậy dù anh tin là vậy.

Benathy buộc mình phải hỏi Colt về tiến triển của trường đào tạo.

-Có gì mới không, Colt?

-Tháng sau sẽ có hai người ở Kentucky tới, và bọn anh sẽ làm việc trong một thời gian về việc làm thế nào để một con ngựa chịu hợp tác. Đó là khi ta khiến nó nghĩ ta là con ngựa dẫn đầu và nó sẽ theo ta. Còn một anh chàng ở Lubbock muốn mang ngựa tới cho anh để luyện.

Đây là những tin tức tốt lành, nhưng Benathy không cảm thấy bất cứ sự vui thích nào. Cứ nghĩ tới điều đó, cô chẳng cảm thấy chú ý tới bất cứ điều gì. Kể cả niềm vui đêm qua của cô về chuyện ân ái với Colt cũng bị chìm đi.

-Em biết anh nghĩ chúng ta cần gì không? – Colt hỏi.

Cô nhún vai:

-Em đoán anh không muốn em nói rằng chúng ta cần đưa bé quay lại. – Cô nói.

-À, chúng ta có thể muốn có cô bé, nhưng nó không phải là của chúng ta. Anh hy vọng chúng ta sẽ biết tin của Marcy trong một hoặc hai ngày tới và cô ấy sẽ nói với chúng ta rằng cô ấy và Alyssa đã tìm được một chỗ tốt để sống. Trong lúc này, em sẽ nói gì nếu anh và em đi nhảy? Đáng ra chúng ta đã có một buổi đi chơi tối vào cái đêm anh đặt tấm biển đó. Em có muốn tới Lubbock, ăn tối, và anh sẽ xem em thực sự đã quên phải nhảy như thế nào không?

Anh thật tốt, cố nghĩ ra một điều gì đó để làm cô vui. Cô không nghĩ mình dễ dàng bị phỉnh phờ để hết buồn nhưng có lẽ cô nên thử.

-Anh sẽ đón em lúc sáu rưỡi. – Anh nói. Anh liếc nhìn chiếc váy vẫn treo trên cửa bếp - Hãy mặc nó đi. Em sẽ tuyệt vời trong bộ đồ đó đấy.

Cô mỉm cười.

-Được rồi, chàng cao bồi.

Đây là lần đầu tiên trong một thời gian dài cô có thể ra khỏi nhà mà không lo lắng về người trông giữ Alyssa. Tuy nhiên, ý nghĩ này không được thoải mái lắm.

Nhà hàng họ tới không được sang trọng lắm, nhưng những ngọn nến đặt trên bàn tạo cho nhà hàng một vẻ huyền ảo. Cặp mắt Benathy nấn ná ở tất cả những chi tiết nhỏ: khăn trải bàn màu đỏ, hoa tươi, những chiếc sơ mi trắng của nhân viên phục vụ. Cô chưa đi tới bất cứ nơi nào ngoài phạm vi Gompers, và cho đến giờ cô không nhận ra rằng mình đã bỏ lỡ những dịp vui mà cuộc sống tươi đẹp có thể mang lại.

Cô không cảm thấy không thoải mái với Colt. Cô đã mặc chiếc váy mới và tóc cô được hất sang một bên. Còn anh mặc bộ đồ thể thao mà cô chưa nhìn thấy anh mặc. Anh là một anh chàng đẹp trai với vẻ chỉ huy người khác, vai rộng, người rắn rỏi. Cô thấy hãnh diện khi đi cùng anh. Anh nói chuyện rất tự nhiên, nở nụ cười thanh thản luôn thu hút cô.

Bằng thỏa thuận ngầm, cả hai không nhắc đến Alyssa hay Marcy, biết rằng nghĩ về họ sẽ tạo ra một bức màn sương phủ lên buổi tối. Thay vì vậy, họ nói về các kế hoạch của anh đối với trường dạy ngựa và cô đề xuất một số việc mà anh nghĩ đó là những ý kiến hay.

-Nếu chúng ta sửa khu nhà ngủ cũ thì chúng ta sẽ có thêm chỗ nghỉ dành cho những người học ngoài những căn phòng trọ của nhà Truetts – Cô nói với anh – Chỉ cần một số công việc đơn giản về mộc, có lẽ Joey có thể giúp và thay thế những bậc thềm trước thành một lối đi dài tiến tới biến nó thành nơi có thể ở được.

Colt bật cười trước ý tưởng này.

-Em phải nghĩ anh sẽ có cơ hội để thành công trong công việc này – Anh nói – Nếu em nghĩ có nhiều học viên hơn số phòng mà cô Maudie và Claretta có thể đảm nhận được, ý anh muốn nói vậy.

-Em nghĩ trường dạy ngựa của anh sẽ phát triển thôi, Colt. – Cô nói một cách nghiêm túc – Em lo về chuyện phải thuê thêm người làm đó.

-Em nghĩ đó sẽ là một vấn đề ư? Anh sẽ đánh lui mọi người bằng một cây gậy. Mọi người sẽ muốn làm việc ở trang trại Banner-B. – Anh vui vẻ và chan hòa, nhưng Benathy không chắc có đúng vậy không. Cô đã phải giải quyết với vấn đề tìm người làm cho mình rất lâu rồi.

-Anh sẽ tìm người ở đâu? Chúng ta sẽ cần một hoặc hai người nữa để làm việc chăn gia súc nếu anh bận rộn với việc luyện ngựa, và có lẽ phải có người để giúp em tính sổ sách.

-Anh đã có Joey giúp trong việc phát ngôn. Anh định để cậu ta làm người tuyên truyền và hôm nay khi ở thị trấn, một anh chàng đã gặp anh và hỏi xem có việc gì cho anh ta làm không?

-Anh ta là ai vậy? Em có biết không?

Anh nêu tên một người đang làm cho Mott: Chad Murray.

-Chad không rời khỏi Mott đâu. Anh ta đã làm ở đó lâu rồi.

-Anh ta nói rằng sẵn sàng bỏ nơi đó. Dường như anh ta kiếm không đủ ở chỗ Mott. Anh ta nói rằng có một người bạn sẽ đi cùng. Một anh chàng chân gia súc.

Đây là những tin lành, nhưng vì một lý do nào đó Benathy thấy không thoải mái. Dù sao tâm trạng cô cũng khá hơn, và lúc họ tới sàn nhảy, cô đã cảm thấy phấn khích hơn.

Đó là sàn nhảy lớn nhất thị trấn nhưng trước đây Benathy chưa bao giờ tới đó. Một ban nhạc miền Tây là điểm nổi bật của sàn nhảy và các bàn được kê sát vào nhau để mọi người có thể nhìn ra sàn nhảy được. Sàn nhảy được chia thành ba bậc. Sau khi họ ngồi xuống, Benathy nhìn những ánh đèn tròn màu sáng lấp lánh treo trên cột trắng trí và quả cầu phản chiếu quay phía trên những người nhảy tạo những ánh sáng lấp lờ suốt căn phòng.

-Trông em giống như Alice trong thế giới kỳ diệu sau khi cô bé bị rơi xuống chiếc hang thỏ.
- Colt nói với cô và toét miệng cười.

Cô cười lại.

-Em đã quên mất sự vui nhộn mà một nơi như thế này có thể đem lại.

-Em không có bất cứ sở thích nào ư? Những thứ em thích thú?

-Giữ cho trang trại không bị nợ. – Cô nói một cách châm biếm và cả hai cùng bật cười.

Lúc này vẫn còn sớm và sàn nhảy không đông lắm. Cô gái phục vụ vận bộ đồ kiểu cao bồi bước đến để họ gọi đồ uống.

-Anh biết một tối ở bên ngoài sẽ làm chúng ta vui hơn. – Colt nói.

Đúng lúc ấy, Benathy nhìn thấy hai người đàn ông bước vào vũ trường. Một người lùn có chiếc bụng phệ vì bia, người kia cao, gầy, mặc bộ đồ màu xanh. Bộ đồ quá nổi ở một vũ trường như vậy khiến cô nhìn kỹ hơn. Gã bụng phệ thì là Mott rồi, nhưng cô không nhận ra người đàn ông kia. Có lẽ anh ta không ở thị trấn. Chắc chắn trông anh ta không giống người địa phương.

Cô đảo mắt rất nhanh ra phía cửa.

-Giờ đừng nhìn, Colt, Mott đang vào.

Colt liếc rất nhanh theo hướng đó.

-Đúng thứ chúng ta cần – anh lẩm bẩm – Có người nhắc chúng ta về một trong những thứ

mà chúng ta đang cố quên.

Có hai dãy bàn được kê sát với nhau bên dưới. Benathy cứng người khi Mott và gã đi cùng tiến tới phía họ. Anh ta đang nói với gã bạn đồng hành nhanh và giận dữ nên không thấy họ đang ngồi phía trên và khi hai gã ngồi xuống một chiếc bàn, thì họ bị che khuất bởi một chiếc cột trang trí lớn.

-Chúng ta có thể đi nếu em muốn. – Colt nói nhỏ - Chúng ta không phải ở lại đây để nhảy nếu em không thích. Chúng ta có thể tới chỗ khác.

Benathy lắc đầu.

-Em vẫn sống một thời gian dài với Mott là láng giềng. Em không thể tránh anh ta mãi được, do vậy giờ có lẽ em nên quen với việc đối mặt với anh ta.

-Em biết điều anh thích ở em là gì không, Benathy? Em là một phụ nữ điềm tĩnh. Em không cuống lên trước mỗi chuyện nhỏ nhặt nào.

-Ôi trời, em có nhiều việc quan trọng hơn để làm – Cô nói.

-Như là gì?

-Như là lên kế hoạch cho trường dạy ngựa. Đưa trang trại Banner-B trở lại với tư cách nó dự định.

-Chúng ta đang hướng tới việc đó. Chắc chắn thế.

Cô nhấp đồ uống của mình. Khi ban nhạc tạm ngừng chơi, Colt cởi áo jacket ra và vắt lên lưng ghế. Anh xắn tay áo sơ mi lên.

-Phòng trường hợp anh phải dạy cho Mott một bài học. – Anh nói.

Benathy nheo mắt.

-Anh đùa à?

-Một phần thôi. Dù sao anh sẽ không tạo ra bất cứ chuyện nhảm nhí gì về anh ta. Em có lẽ nên biết điều đó.

Mott và gã cùng đi nói rất to và cô không thể không nghe thấy.

-Benathy. – Colt bắt đầu nói nhưng cô đã thận trọng đặt một ngón tay lên môi mình.

-Suyt, - Cô thì thầm – Mott đang nói đến trang trại của anh ta – Cô cúi người về phía trước lắng nghe.

-Tôi không thể cho anh mượn tiền thêm nữa. – Người đàn ông mặc bộ đồ màu xanh nói –

Anh gặp rắc rối trong việc thanh toán.

Mott lăm bắm một điều gì đó.

-Rubye đã nói Mott gặp rắc rối tài chính – Benathy thì thầm với Colt – Em không biết có nên tin bà ấy hay không.

-Anh nợ chúng tôi một món khá đó. – Người đàn ông mặc bộ màu xanh nói – Hãy cho tôi biết, Findley, anh nợ First Bank ở Gompers bao nhiêu tiền.

-Có một khoản cầm cố, và rồi một khoản nợ nữa tôi vay cách đây một tháng. Đó không phải là lỗi của tôi khi tất cả các giếng của chúng tôi khô cạn. Đó là do đợt hạn hán này. Tôi phải đào một cái giếng mới, và việc đó cần tiền mà tôi lại không có. Cộng thêm một cô nhân viên mới của phòng vay từ ngân hàng ở Arizona thông tin cho tôi... - Anh ta nói thêm gì đó nhưng cả Colt lẫn Benathy đều không nghe được.

-Nghe này, Findley, dường như đối với tôi anh chỉ có hai lựa chọn thôi. Hoặc anh không trả nợ hoặc anh có thể trả chúng. – Người mặc đồ xanh nói với vẻ cứng rắn hơn.

Giọng Mott trở nên than vãn.

-Giờ tôi chẳng thể trả bất cứ thứ gì. Anh sẽ không muốn tôi bán một phần đất của tôi để trả các món nợ, đúng không?

-Chết tiệt! Tôi không quan tâm tới việc anh làm gì. Anh nợ tiền chúng tôi, có thể thôi.

-Tôi sẽ trả. Tôi sẽ kiếm được tiền ở đâu đó. – Giờ Mott rất tuyệt vọng và Benathy có thể hình dung ra cảnh anh ta toát mồ hôi khi cố tìm các khoản tiền để trả nợ.

-Nghe này, tốt hơn anh nên đặt tiền ở văn phòng tôi vào trưa thứ Hai. – Có tiếng xê ghế trên sàn, tiếng di chân, rồi người mặc đồ xanh đứng dậy và bước đi. Anh ta có điện thoại cầm tay và vừa bỏ đi vừa nói chuyện điện thoại.

-Chán quá! – Colt nói.

Benathy không hân hoan trước sự bất hạnh của người khác, nhưng cô không cảm thấy nhẹ người khi biết Mott thực sự gặp rắc rối về tiền bạc. Rõ ràng anh ta không ở vị trí có thể đe dọa cô nữa, chắc mấy hôm trước anh ta đề nghị việc cưới xin để tìm cách thoát ra khỏi tình trạng tuyệt vọng đó, không những chỉ để giành quyền kiểm soát đất đai của cô mà còn cả nguồn nước nữa. Trang trại Banner-B có con mương *Mặt trăng nhỏ* và những giếng nước sâu mà, mặc dù có lời dự báo của Frisco, vẫn chưa phải là hết nước.

-Rồi, - Colt nói – Mott đang ngồi một mình bên bàn của anh ta. Em sẽ nói gì nếu chúng ta tiếp đón anh ta? – Mắt anh tinh nghịch nhìn Benathy.

-Em nghĩ có lẽ giờ chúng ta là những người cuối cùng trên đời mà Mott muốn thấy. – Cô nói.

-Trong trường hợp này, anh cho rằng nên để anh ta thấy chúng ta. Có thể nói như một kiểu

trùng phạt. Benathy, em có muốn nhảy không? – Colt hỏi khi ban nhạc quay lại chơi tiếp, chơi một nhịp điệu khác hẳn.

Giọng cô trở nên du dương.

-Colt, em rất thích. – Cô nói.

Họ bắt đầu bước xuống để ra sàn nhảy. Lúc đó, Mott từ chỗ ngồi đứng dậy. Khi anh ta thấy họ, anh ta giả vờ kinh ngạc.

Benathy dừng lại.

-Chào, Mott. – Cô ngọt ngào nói. Ánh mắt Mott tỏ ra là anh ta đã hiểu. Anh ta liếc lên chỗ những bàn bên trên nơi họ đã ngồi, và trong khoảnh khắc đó, cô biết Mott nhận ra rằng cô đã nghe thấy mọi lời nói giữa anh ta và người mặc bộ đồ màu xanh. Và khi cặp mắt anh ta chiếu sang Colt, anh ta biết rằng Colt cũng nghe thấy.

-Mott, khi tôi nghĩ đến điều đó. – Benathy nói tiếp – rằng nếu anh quyết định bán một số đất đai của anh, tôi sẽ rất cảm ơn nếu anh cho tôi cơ hội đầu tiên. Chúng ta đang cần mở rộng, đúng không, Colt?

-Chắc chắn vậy. – Colt đáp trơn tru – Anh đặt bàn tay lên khuỷu tay cô và dẫn cô xuống tiếp bậc thang ra sàn nhảy.

-Thế là quá đủ đối với Mott. Nhìn anh ta nặng nề đi ra kia. – Đó là tất cả những gì Benathy có thể làm để không phá lên cười Mott, và nghĩ tới những gì anh ta bắt cô phải trải qua, cô thấy có lẽ đây thật công bằng.

Colt ôm cô trong vòng tay.

-Anh cũng bức mình lắm, nếu anh ở trong tình huống của anh ta. Anh chắc anh ta đã bố trí cuộc gặp này ở tận Lubbock để không ai ở Gompers thấy anh ta với gã kia. Gã đó hoặc là chủ ngân hàng hoặc là chủ nợ, nhưng anh ngờ rằng hẳn là chủ nợ. Và nghe như gã đang muốn ăn tươi nuốt sống Mott. Anh cho Mott là một con cá nhỏ mà gã ta thích nuốt chửng luôn một lần.

-Thật nhẹ người khi biết rằng kẻ địch cũ của em không còn ở vị trí có thể khiến cuộc sống của em tồi tệ nữa. – Benathy nói.

Colt khúc khích cười. Anh nhìn xuống cô.

-Thế em sẽ nói gì nếu chúng ta quên những lời khoe khoang khoác lác và những lời đe dọa sáo rỗng để có thể vui thú?

Cô trở nên nghiêm túc hơn.

-Em sẽ thực sự vui thích nếu anh nhận học viên tới trang trại Banner-B cũng như một vài con ngựa để luyện và chúng ta có thể bắt đầu đạt được một số kết quả.

-Phải, nhưng giờ chỉ có anh và em. – Colt nhắc nhở cô, và rồi cô không còn để tâm tới sự trừng phạt đối với Mott, hay các học viên và ngựa nữa. Thứ duy nhất đáng để quan tâm, thứ duy nhất khiến cô để ý ở đây là cánh tay của anh chàng cao bồi đẹp trai này đang choàng quanh cô và họ đang khiêu vũ.

Đầu tiên Benathy không chắc về bản thân mình và sợ cô sẽ thành một kẻ ngớ ngẩn vì nhảy kém nhưng khi Colt bắt đầu dẫn cô quanh sàn, sự thiếu tự tin của cô giảm dần. Trước khi cô biết điều này, họ đang nhảy bản nhạc Texas cổ điển nhịp hai bốn.

-Em bước rất nhẹ trên đôi chân. – Colt nói khẽ bên tai cô, hơi thở của anh làm bay những sợi tóc quăn của cô.

Với mỗi bước đi, cô đều lướt trên đầu ngón chân. Anh chỉ cười và kéo cô lại gần hơn và cô hít mùi thơm từ làn da anh khi cô cảm nhận cơ bụng rắn chắc của anh áp vào người cô. Cô không thể không nghĩ về đêm hôm qua, về việc họ đã hợp nhau trong chuyện tình dục như thế nào. Đêm nay cô sẽ mời anh vào giường cô và họ sẽ lại ân ái với nhau. Cô nhận thấy mình đang run lên khi nghĩ đến chuyện đó.

-Em thích chứ? – Colt mỉm cười nhìn cô, một nụ cười tinh nghịch và cô biết anh hiểu ảnh hưởng mà anh đã gây ra đối với cô. Cặp mắt anh lấp lánh vẻ hài lòng và cô gật đầu. Nhạc chậm lại và anh kéo cô sát vào anh đến nỗi ngực anh chạm vào thái dương cô. Cô nhắm mắt và dựa vào danh, để âm nhạc lôi cuốn cô vào sự huyền diệu của nó.

-Em sẵn sàng từ bỏ chưa?

Cô hất tóc ra sau và nghiêng đầu để nhìn anh.

-Từ bỏ cái gì cơ? – Cô trêu chọc anh, đùa cợt anh, điều mà cô gần như đã quên phải làm như thế nào với một người đàn ông.

-Việc nhảy này. Chúng ta có thể ngồi xuống, uống đồ uống của chúng ta, rồi lại nhảy tiếp.

Benathy đồng ý, nhưng họ không đi về phía bàn được. Đang đi thì một người đàn ông mặc sơ mi có gắn biểu tượng của sàn nhảy trên túi áo bước tới chỗ họ.

-Anh là Colt McClure? – Anh ta hỏi.

-Đúng vậy. – Colt trả lời và người đàn ông đưa cho anh một mẫu giấy.

-Mẫu giấy viết gì vậy? – Benathy hỏi khi thấy anh cau mày.

-Hãy gọi cho Frisco. Anh tự hỏi làm sao ông ta biết chỗ phải tìm chúng ta. – Colt có vẻ bối rối.

-Em đã nói với Dita rằng chúng ta có thể tới đây. Em không biết Frisco muốn gì. – Cô biết cả Frisco và Dita sẽ không quấy rầy họ nếu không có chuyện nghiêm trọng và chẳng có nhiều chuyện ở trang trại mà vợ chồng người quản lý không thể giải quyết lấy.

Colt lắc đầu.

-Anh không biết. Em có muốn đi cùng anh trong khi anh tìm chỗ gọi điện thoại không?

Cô gật đầu và theo Colt. Anh thả một đồng xu vào máy điện thoại và sốt ruột chờ đợi máy được nối.

Khi Frisco trả lời ở đầu dây bên kia, Colt giờ ống nghe ra xa để Benathy có thể nghe được.

Giọng Frisco đầy vẻ lo lắng.

-Có một tai nạn, Colt. Đó là Marcy. Và cả đứa nhỏ nữa.

Benathy và Colt, khiếp sợ về điều họ có thể sẽ gặp ở bệnh viện, phóng xe suốt đêm tới một thị trấn nhỏ ở đường giao hai bang nơi xe Marcy bị lật khỏi đường vào lúc sáng. Bác sĩ điều trị cho Marcy nói rằng xe cô đã bị lấn vào một con mương và những người đi ngang qua nghe tiếng đứa nhỏ gào khóc bèn tới kiểm tra. Marcy bị nhiều vết thương, kể cả gãy xương sườn, lá lách bị dập. Kỳ diệu làm sao, đứa nhỏ không bị thương gì cả.

Alyssa được giữ ở khoa nhi để theo dõi, do đó Colt và Benathy ghé qua để nhìn cô bé. Bé nằm ngủ ngon trong chiếc giường nhỏ, hàng mi dài phủ bóng xuống cặp má tròn trĩnh và cô y tá trực nói rằng bé ăn ngon cả hai bữa đêm qua và sáng nay.

-Nó là một đứa bé may mắn. – Cô y tá nói và họ không thể không đồng ý.

Mãi mới rời được khỏi chỗ Alyssa, họ tới thăm Marcy, nước mắt cô đầm đìa khi thấy họ. Cô tựa lên những chiếc gối trên giường, một cánh tay gắn với một dây truyền dung dịch. Khuôn mặt cô thâm tím và rõ thành hai phần, và dù Colt và Benathy đã được bác sĩ quả quyết rằng những vết thương chỉ là ngoại thương thôi, nhưng Marcy dường như đã trải qua một sự thử thách khủng khiếp.

-Ô, Colt, em không có ý định làm hỏng chiếc xe của anh. – Marcy khóc lóc

Colt vuốt tóc cô ra phía sau và hôn lên cặp má hóp của cô.

-Anh biết. – Anh nói.

Marcy liếc nhìn Benathy.

-Em nghĩ chị ghét em. Em nghĩ chị cho rằng em là một người mẹ tồi tệ.

-Không. – Benathy nói – Đó không phải là điều chị nghĩ.

-Phải, em đã nghĩ nếu mình có thể quay lại thành phố Oklahoma, em có thể nói chuyện với người bạn làm cùng ở quán cà phê với em? Jan đó. Cô ấy cũng có một đứa con và em có thể đến

ở cùng cô ấy. Chúng em có thể trông con lẫn cho nhau được. Nhưng khi đang lái xe em nghĩ điều đó và nghĩ rằng tại sao Jan phải chào đón em? Căn hộ đó rất nhỏ, không có nhiều phòng. Em có mọi thứ khi ở cùng Casey và cha mẹ cô ấy, và giờ khi em mang theo Alyssa thì chẳng còn chỗ nào để đi. Thế là em bắt đầu khóc và em không nhìn thấy gì, em lại không quen lái xe, và điều cuối cùng mà em biết là xe lăn xuống một con mương. – Cô bắt đầu thổn thức.

Benathy thấy rõ ràng là Marcy đang hối hận và cô nắm lấy một tay Marcy. Colt ngồi phía bên kia cũng nắm lấy một tay Marcy.

-Marcy, nếu bọn chị có thể giúp được điều gì, hãy cứ nói ra nhé. – Benathy nói.

Marcy lau nước mắt bằng một góc chiếc ga trải giường.

-Em đã suy nghĩ một cách nghiêm túc. Không giống như trước, khi em suy nghĩ không quá năm phút. Lúc này em đã nghĩ rất kỹ và thấy là mình không thể làm tổn thương nó được. Em muốn nói đứa con em, Alyssa ấy. – Cô lại khóc, lần này lặng lẽ, mặc những giọt nước mắt chảy xuống má.

-Điều em muốn là anh hãy chăm sóc nó. Cả hai người. – Cô nhìn từ Colt sang Benathy vẻ cầu xin.

-Chăm sóc nó ư? – Benathy hỏi.

-Bọn anh không thể... - Colt bắt đầu nói, nhưng Benathy liếc nhìn anh ra dấu hãy im lặng.

-Để cô ấy nói. – Benathy nói.

-Ở trang trại chị có rất nhiều người tốt. Frisco sẽ giống như ông ngoại của Alyssa, còn Eddie như một người chú, em không rõ lắm về Dita nhưng liệu bà ấy có đối xử với Alyssa như bà ngoại được không? Và chị, Benathy, chị sẽ là mẹ nó. Không phải em. Em vẫn chưa tạo lập được một mái nhà cho nó. Colt, anh thật hoàn hảo để trở thành bố của Alyssa. Anh luôn dành thời giờ giúp đỡ em, chỉ dẫn cho em những lúc khó khăn. Alyssa không thể đòi hỏi gì tốt hơn thế.

-Anh không biết em đang định nói gì? – Colt chậm rãi nói.

-Em muốn anh và chị Benathy hãy chăm nom con em. Hãy cho nó một mái nhà hạnh phúc mà em chưa bao giờ có, Colt. Có được không? Anh chị sẽ nhận nó chứ? – Marcy hỏi một cách đau đớn và tay cô xiết chặt trong tay Benathy.

Benathy xiết lại tay.

-Marcy, hai người thì không thể nhận nuôi Alyssa. Có lẽ một người thì có thể, nhưng chị không chắc hai người không kết hôn có thể nhận nuôi một đứa trẻ ở bang này được không – Cô muốn nhận nuôi Alyssa, cô đã nghĩ về chuyện này rất nhanh. Lúc đó, cô đã nghĩ rằng Alyssa sẽ bị Marcy đòi lại. Cô không nhận ra Marcy mới non nớt làm sao và chưa sẵn sàng làm một người mẹ như thế nào.

-Hai anh chị yêu nhau. Ai cũng có thể thấy điều đó – Marcy kêu lên – Em muốn nói là, anh chị có thể kết hôn. – Những lời nói của cô rơi vào im lặng.

Colt đăng hăng.

-Anh cũng nghĩ giống thế. – Anh nói. Anh có nhiều thời gian để hiểu rằng anh đã yêu Benathy, rằng anh muốn chăm sóc cô, rằng anh muốn ở đó cùng cô như Dita và Frisco dù có bất kỳ rắc rối nào.

Benathy nhìn Colt qua chiếc giường hẹp của bệnh viện, và trong khoảnh khắc đó, mọi thứ khác trong căn phòng nhòa đi, chẳng có bệnh viện, chẳng có Marcy, chẳng có dây truyền dung dịch, chẳng có âm thanh của những chiếc xe đẩy lăn bánh trên hành lang. Chỉ còn có Colt, chỉ còn có cô, và cái nhìn trong cặp mắt anh nói lên những từ mà cô chưa bao giờ nghe anh nói.

-Benathy, em sẽ lấy anh chứ?

-Để cho Alyssa một mái nhà ư? Đó có phải là điều mà anh hỏi em không? – Cô không nói nên lời và một lúc cô nghĩ anh không nghe được cô nói.

-Anh hỏi vậy bởi vì anh yêu em. Anh hỏi bởi vì em là người phụ nữ tốt nhất mà anh được gặp. Anh hỏi em vì anh muốn có một tương lai với em, Benathy Burke, và anh nghĩ em cũng muốn có một tương lai với anh.

Lúc đó, cô không thể tin là anh đề nghị thực sự. Hoặc cô thực sự chấp nhận.

Nhưng cô đã chấp nhận.

Cặp mắt anh không rời khỏi cặp mắt cô, cô cúi người qua chiếc giường bệnh viện và anh cũng vậy, và anh nắm tay cô thật chặt đến nỗi cô không nghĩ mình có thể đi. Hoặc sẽ muốn đi vì chuyện này.

-Oa! Thế nghĩa là anh chị sẽ kết hôn. Thật chứ? – Marcy có vẻ sửng sốt, ngạc nhiên. Benathy không thể trách cô ta được.

-Phải, đúng vậy, - Benathy nói – ngay khi bọn chị có thể - Mắt cô tràn đầy những giọt nước mắt hạnh phúc.

-Anh chị không hôn nhau hoặc làm gì đó à? – Marcy hỏi.

Colt cầm tay Benathy và đi quanh giường. Anh đặt tay lên vai Benathy và nhìn sâu vào mắt cô để hiểu tâm hồn cô.

-Anh yêu em, Benathy. – Anh nhẹ nhàng nói – Anh sẽ là một người chồng tốt của em. – Sự xúc động trong giọng nói của anh làm cô thấy ấm áp, cho cô biết rằng anh nói điều này bằng cả trái tim mình.

Cô nghĩ về sự chăm sóc của anh đối với Alyssa dù cô bé không phải con anh. Cô nghĩ về cách thức nhẹ nhàng của anh với Eddie và đã dần gây được cảm tình với Frisco như thế nào. Cô nghĩ về việc trông anh như thế nào khi phóng ngựa trên lối đi của trang trại lúc anh tới và đã khiến cuộc sống của cô trở nên đặc biệt như thế nào. Và cô nghĩ đến việc anh đã cho cô một điều mà

từ lâu lắm rồi cô không còn có nữa: đó là hy vọng.

-Còn em sẽ là một người vợ tốt. – Cô thì thầm. Cả hai sẽ trở thành cha mẹ của Alyssa và bất cứ đứa trẻ nào khác làm cuộc đời họ hạnh phúc.

-Em yêu anh, chàng cao bồi ạ. – Cô nói những từ mà cô đã muốn nói từ lâu rồi, những từ cô sẽ nói với anh suốt phần đời còn lại của cuộc đời cô. Còn nhiều thứ khác nữa mà cô cũng muốn nói với anh, nhưng anh đã khiến cô im lặng bằng một nụ hôn.

-Oa! – Marcy nói – Thế là anh chị thực sự sẽ cưới nhau và thế là xong.

Colt choàng tay qua người Benathy và ôm cô chặt hơn. Cô có thể nghe nhịp tim anh đập mạnh mẽ và đều đều trong lồng ngực và tiếng nhịp tim cô đáp lại.

-Phải, - Colt nói, giọng anh quả quyết và chắc chắn – anh cho rằng bọn anh thực sự sẽ vậy.

Benathy khẽ nhích ra xa.

-Em sẽ về nhà cùng bọn chị, Marcy, cả em và Alyssa.

-Nhưng em sắp phải tới trường học.

Colt đặt một tay lên vai Marcy.

-Hãy ở lại cho tới lúc đó.

-Và vào những ngày nghỉ. – Benathy nói thêm – trang trại Banner-B sẽ là nhà của em như của bọn chị vậy.

-Nhà em. – Marcy nín thở - Em thích được nghe nói vậy.

-Anh cũng vậy. – Colt nói, chăm chú nhìn Benathy.

-Em nghĩ chị ấy muốn anh lại hôn chị ấy. – Marcy nhắc nhở.

-Được rồi. – Colt nói, giả vờ suy nghĩ – Anh không do dự nếu làm vậy.

Phần kết

ĐÓ LÀ NGÀY CƯỚI CỦA BENATHY. CHỈ chưa đầy ba giờ nữa, cô và Colt sẽ trở thành vợ chồng. Cô, Colt và Alyssa sẽ trở thành một gia đình.

Trong lúc yên tĩnh cô nghĩ mình sẽ bỏ qua mất một dịp đặc biệt nên lặng lẽ ra khỏi ngôi nhà lớn và những công việc chuẩn bị cho lễ cưới để tới chỗ đặc biệt cạnh con mương *Mặt trăng nhỏ*. Cô ngồi xuống chiếc ghế băng mà Justin đã làm cho cô và tì ngực vào đầu gối. Một chiếc

máy bay bay ngang qua phía trên, một chú kiến bò qua ngón chân cô. Benathy vui đầu vào lòng bàn tay và nghe nhịp tim mình đập.

Tình yêu không bao giờ chết, một giọng nói vang lên trong đầu cô. Cô ngẩng đầu lên, gần như tin rằng cô đã nghe thấy những từ đó được nói to lên. Nhưng không, chẳng có ai quanh đây cả, chỉ một chú chim giẻ cùi xanh đang vẫy cánh trên những cây bông và rồi nhanh chóng bay đi.

“Em sẽ không bao giờ hết yêu anh – Cô khẽ nói, hy vọng rằng bằng cách nào đó Justin sẽ nghe được – Không bao giờ. Bây giờ chỉ là em có một người khác để yêu”.

Trong khoảnh khắc sau đó, một sự thanh thản diệu kỳ chiếm lĩnh cô. Cô biết Justin sẽ hiểu rằng cô không quên anh hoặc những kỷ niệm về anh. Cô chỉ tiếp tục tiến lên trên con đường đời, và điều đó sẽ giúp cô giữ lời hứa với anh. Cô sẽ giữ vững trang trại Banner-B, cô và Colt sẽ thành công với việc đó. Giờ không gì có thể ngăn cản họ.

-Benathy.

Cô ngẩng lên, và thật kỳ diệu Colt đang đứng đó. Cô giơ cả hai tay đón anh.

-Ngồi với em một lúc đi. – Cô nói.

Anh ngồi xuống cạnh cô và choàng một cánh tay lên vai cô.

-Anh muốn nói với em rằng chúng ta nên trốn đi. – Anh nói – Những người phụ nữ trong ngôi nhà đã biến đám cưới này thành một rạp xiếc.

Cô mỉm cười với anh.

-Không, họ sẽ không làm vậy đâu, anh yêu. Họ cũng rất hạnh phúc nên họ muốn mọi chuyện diễn ra không gặp trở ngại gì, có vậy thôi.

-Thậm chí nếu không vậy, anh vẫn là người đàn ông hạnh phúc. Anh đã có em, có Alyssa, và vài tháng nữa thủ tục nhận con nuôi sẽ hoàn thành.

-Và còn một điều em chưa nói với anh, Colt.

-Nếu có bất cứ điều gì anh cần phải biết trước khi chúng ta trải qua chuyện này, em nên cho anh biết bây giờ đi. – Anh toét miệng cười và cô bặm môi.

-Được rồi. – Cô bắt đầu nói, phân vân không biết liệu mình có nên nói thẳng ra tin này không hay là nói vòng vo.

Colt hôn lên trán cô.

-Có vẻ đáng ngại đây. – Anh nói – Như thể em đang suy nghĩ lại.

Cô đặt một tay lên ngực anh.

-Em nghĩ chắc đây là điều phải làm. Em yêu anh, Colt. Càng ngày càng yêu.

-Anh cũng yêu em, em yêu. Vậy... em nói đi. – Anh nhìn xuống khuôn mặt cô với vẻ dò hỏi.

Benathy nín thở.

-Colt, em có thai. Sáng nay em đã thử...

-Một đứa con ư? Em chắc chứ? – Anh sững sờ.

Cô lùi ra để có thể nhìn thấy vẻ mặt anh.

-Vâng, em không muốn nói bất cứ điều gì trước đây và em nghĩ nên làm vậy. Em nghĩ chuyện xảy ra khoảng một tháng trước, khi chúng ta từ thành phố Oklahoma về và biết rằng Alyssa sẽ là của chúng ta mãi mãi và lần đầu tiên anh ân ái với em thật dịu dàng.

-Chúng ta sẽ có một đứa con nữa ư?

-Em chưa có đứa nào cả. – Cô nhắc nhở anh – Alyssa không phải con chúng ta.

-Anh quên mất chuyện đó. Dường như nó luôn là con chúng ta. Dường như anh mãi mãi cùng em và giờ chúng ta sắp có một đứa con. – Colt rất ngạc nhiên và không thể tin điều đó. Benathy đang mang trong mình đứa con của anh.

-Vâng. – Cô lẩm bẩm khi anh quay người để ôm cô trong vòng tay.

Anh ôm cô chặt hơn, nhận ra rằng hai trái tim đang đập cùng một nhịp. Và giờ sẽ là vậy, hai người sẽ là một. Kể cả Alyssa là ba. Kể cả đứa bé này là bốn. Cuộc sống của anh thật tầm thường từ khi anh rời khỏi nhà tù. Thật vui mừng là người phụ nữ này đã khiến cuộc đời anh trở nên đáng sống.

-Ôi, Benathy yêu dấu của anh. Anh mới yêu em làm sao. – Đó là tất cả những gì anh nói khi vùi mặt vào mái tóc cô.

Chỉ một giờ sau đó, Benathy mặc chiếc váy cưới trắng ngà mà cô đã đặt mua từ một quyển catalog đám cưới, cùng Colt bước vào căn phòng khách của ngôi nhà. Ruby chơi bản nhạc đám cưới trên chiếc piano cũ nhân dịp vô cùng đặc biệt này. Frisco, không làm gì khác ngoài việc căn nhần vì phải đeo cà vạt, dẫn Benathy đi vào giữa lối đi.

Dita cảm động đứng bên cạnh Benathy, còn Eddie sung sướng được vinh dự giúp đỡ Colt. Loreen ôm Alyssa đứng ở hàng trước, bày tỏ sự hài lòng của mình với những người khác. Thậm chí cả Jesse James, được tắm rửa nhân dịp này, cũng được phép ngồi trên thảm cạnh Loreen, và không ai phiền lòng khi thỉnh thoảng nó đập đuôi ngất quăng thủ tục cưới. Người duy nhất trong số khách mời không thể tham dự lễ cưới là Marcy. Cô đã ghi tên vào trường đại học cộng đồng ở thành phố Oklahoma và cô đã gửi lời xin lỗi cùng với lá đơn đồng ý để Alyssa cho họ nuôi.

-Các bạn thân yêu. – Vị Cha xứ bắt đầu nói và Benathy *nghĩ phải, tất cả những người này đều đáng yêu*. Cô giật mình khi vị Cha xứ ngừng lại và hỏi cô xem cô có muốn người đàn ông này trở thành người chồng hợp pháp gắn bó với cô không.

-Vâng. – Cô nói, nhìn sâu vào mắt Colt, và cô ngạc nhiên khi thấy những giọt nước mắt trong đôi mắt anh, những giọt nước mắt hạnh phúc.

Colt nắm tay cô, và cô nắm tay anh. Họ hứa sẽ sống cùng nhau dù cuộc sống tốt hay xấu, dù giàu hay nghèo, dù ốm đau hay khỏe mạnh, khi cả hai còn sống, họ là những người luôn giữ lời hứa, như Colt đã nói, dù có chuyện gì xảy ra.

Phần còn lại của đám cưới thật mờ ảo với Benathy. Nó diễn ra rất nhanh. Cuối cùng, vị Cha xứ yêu cầu chú rể hôn cô dâu, Colt ôm cô trong vòng tay mình. Anh nhìn cô rất lâu thấy một niềm vui không thể tả xiết được trước khi anh hôn cô.

Một gia đình, một người có thể chăm nom cô, - Benathy nhận ra khi ở trong vòng tay giang rộng của Colt – là thứ mà cô không thể đặt được từ bất kỳ cuốn catalog nào.

-----oOo-----

Thông báo trên *Tạp chí Gompers* ngày 2 tháng 5 năm 2001.

Mừng bé chào đời.

Ngày 25 tháng Tư – Dành riêng cho ông bà Clayton McClure và con gái Alyssa của trang trại Banner-B – Clayton McClure con chào đời. Clayton con nặng 3,3 kg, mẹ và con đều khỏe. Benathy gửi lời cảm ơn vì những món quà tặng, cô và Colt hy vọng các bạn sẽ ghé qua và thăm thành viên mới nhất của gia đình họ.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>